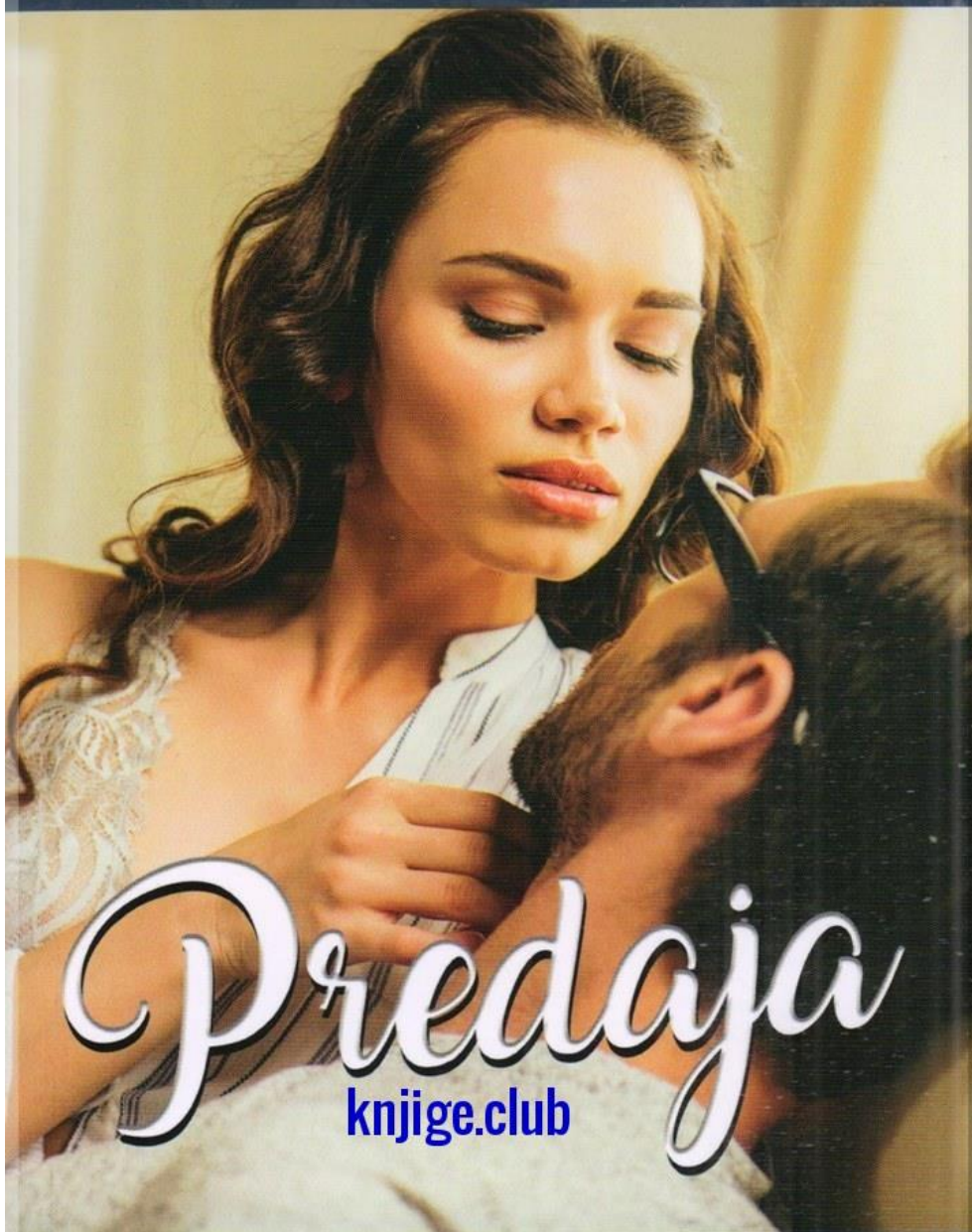

Tony & Mila

HELEN HART

Tajne su gorčinom zatrovale
njihovu krhku ljubav.

**EVRO
BOOK**

Tony & Mila

Naslov originala:
Helen Hardt
Surrender

Helen Hart

Predaja

S engleskog preveo
Boban Jakovljević

*Za sve fantastične članove kluba "Hard and soul"!
I u znak sećanja na Lusi*

knjige.club

PROLOG

Džona

Dva sata kasnije stigao sam u gradić u blizini granice Novog Meksika. GPS nije prikazivao traženu adresu, pa sam morao da vozim gradskim ulicama dok nisam našao ono što sam želeo. Bila je to mala, četvrtasta kuća u predgrađu. Pored nje se nalazila izdvojena garaža za jedan auto.

Skrovište Toma Simpsona.

Parkirao sam se jedan blok da bih sakrio svoja kola, a onda sam se nečujno prikrao maloj kući.

Nisam se potrudio ni da pokucam, samo sam pritisnuo kvaku. Začudo, bilo je otvoreno. Ušao sam. Prilično prijatan dom, mada oskudno namešten. - Tome? Dolazi ovamo, bolesni kućkin sine.

Nije bilo odgovora. Doduše, nisam ga ni očekivao. Prošao sam kroz dnevnu sobu, pa kroz hodnik do dveju prostorija. Jedna je bila spavaća soba, očigledno korišćena, ali unutra nije bilo nikog. Ispostavilo se da je druga odaja kupatilo, ali ja sam ipak otvorio vrata i ušao ne mareći što ću možda zateći Toma Simpsona na klozetskoj šolji. Ali ni tu nije bilo nikog.

Na drugom kraju hodnika bila je mala kuhinja. Namirnice su bile uredno poredane. Još jedna vrata.

Otvorio sam ih. Vodila su u vlažni podrum tamnih betonskih zidova. Dok sam silazio stepenicama imao sam osećaj da mi telom mile nekakvi avetinjski prsti. Stepence. Zidovi.

Udahnuo sam skoro se gušeći. Izmet. Nisam znao da ti je ljudski ili životinjski.

Kad sam se spustio niza stepenice pogledao sam oko sebe.

Srce mi je skoro stalo. Bilo je tačno onako kako je Tajson opisao. Skoro da sam mogao da vidim feniksa na tamnosivim zidovima kako ga izaziva.

Upravo sam stupio u pećini sličan podrum u kakvom je moj brat proveo dva meseca kao desetogodišnje dete.

Pomislio sam da ću da iskočim iz kože. Gušio sam se. Ima li uopšte kiseonika na ovom mestu?

Dao sam sve od sebe da potisnem strahove i pogledao sam naokolo. Začudo, nije bilo prozora, pa je prostorija bila u mrklom mraku. Sačekao sam da mi se oči naviknu na tamu, opipavajući zidove dok sam ispitivao prostor. Grubi betonski zidovi grebali su me...

Stresao sam se.

Iz jednog ugla je doprlo stenjanje. Polako sam krenuo na tu stranu i u mom vidokrugu se ukazala gomila ćebadi. Neko je ponovo zastenjao.

Neko je tu. Neko je u tom podrumu gde su ona trojica psihopata nekad držali mog brata.

Nisam se usudio da progovorim. Polako i tiho sam prišao gomili na podu i sklonio prljave prekrivače.

Vezano telo zapušenih usta, trglo se od mene cvileći.

Bože dragi.

Bilo je živo.

- Hej, hej - prošaputao sam. - Neću te povrediti.

Bio je to muškarac. Nag. Njegovo koščato telo bilo je pokriveno prljavštinom i tragovima krvi. Glava mu je bila obrijana.

- Hoću da ti pomognem. Ja sam prijatelj. Izvadiću ti krpu iz usta, ali nemoj vrištati. U redu?

Muškarac je zajecao i klimnuo glavom. Oprezno sam mu oslobodio usta. - Ko si ti? On je zastenjao mrmljajući nešto nerazgovetno.

- U redu je. Ne moraš da govoriš. Izvući ću te odavde. - Oslobodio sam mu noge i ruke najbrže što sam mogao.

Trgnuo sam se kad je zvuk nalik škripi poda dopro odnekud odozgo. Tom se sigurno vratio. Bacio sam prljavo ćebe preko izmučenog čoveka. - Pst - rekao sam. - Nemoj da primeti da sam te odvezao. Ja ću se postarati za njega. Ako se ne vratim za pola sata, nađi nešto što možeš da upotrebiš kao oružje i briši odavde.

Bilo mi je mrsko da ga ostavim tamo, ali morao sam da vodim računa o svojoj bezbednosti dok sam u toj kući. Kazao sam mu da ode ako se ne vratim, ali on je izgledao toliko žgoljavo i bolesno da sam se pitao da li će biti u stanju da se popne uza stepenice.

Ali hoće. Tajson se popeo uz te iste stepenice.

- Vратиću se po tebe. Obećavam.

Nadao sam se da ću biti u stanju da održim to obećanje.

Krenuo sam prema stepeništu, a tamni zidovi kao da su pulsirali i sklapali se oko mene.

Gospode bože, kako je Tajson ovo preživio?

I ko je ovaj muškarac u podrumu?

Naterao sam sebe da se saberem i polako sam krenuo uza stepenice. Ovamo sam došao sam i nenaoružan.

Nisam razmišljao o sopstvenoj bezbednosti. Jednom rukom bih mogao da prebijem Toma Simpsona, a čak i da ima nož, lako bih ga razoružao. Međutim, ako ima pištolj...

Taj čovek je ubica. Hladnokrvni ubica. I sam bog zna šta je radio onom jadnom čoveku u podrumu.

Osetio sam kako mi se mučnina diže do grla. U tome je caka. Tačno sam znao šta je Tom uradio. Isto ono što je uradio mom bratu.

Tiho sam zatvorio vrata podruma i krenuo kroz malu kuhinju. Kvaka na vratima kuhinje polako se okrenula.

U kuću je ušao neki muškarac s kesom namirnica. Koliko sam mogao da vidim, bio je nenaoružan. Kosa mu je bila tamnosmeđa, ofarbana.

Ali njegove oči.

Na licu mu je zaigrao satanski osmeh. Dolijao je. Najzad.

Najzad ću se osvetiti za svog brata. Moj osmeh je postao još širi.

- Zdravo, Tome.

1.

Melani

Bila sam odlučna u nameri da povratim svoj život. Da povratim sebe. Ni trena se nisam mirila s mišlju da je između mene i Džone gotovo. Mogla sam da mu oprostim što one noći nije odgovorio na moj telefonski poziv. Na kraju krajeva, ja sam ostavila njega, iskrala sam se iz njegove kuće jer sam se previše stidela da ostanem i razgovaram s njim nakon što su nas Tajson i Džejd zatekli gole pored Džoninog bazena.

Ali u jednu stvar sam bila potpuno sigurna. Više nisam mogla da se oslanjam isključivo na Džonu kad je reč o mojoj bezbednosti. Morala sam da se suočim s duhovima iz prošlosti kako bi prestali da me progone.

Odvezla sam se do svog stana u potkrovlju. Ranije mi je stigla glasovna poruka od agenta osiguranja. Javio mi je da je policija prikupila sve potrebne dokaze i da sad mogu da se vratim u potkrovlje i uzmem šta god mi treba bez prisustva policije. Krenuću odatle. Čim mi osiguravajuća kompanija plati i kad sredim stan, prodaću ga. Da, život ide dalje, ali ne u tom potkrovlju. Tu ima previše uspomena. Počeću negde drugde.

Ostavila sam kola na svom mestu za parkiranje i ušla u zgradu. Popela sam se liftom na četvrti sprat i krenula ka svojim vratima. Više nije bilo policijske trake a ugrađena je i nova brava. Zaključavala se ukucavanjem šifre koju sam dobila od policije zajedno s uputstvom kako da je promenim. Unela sam četvorocifreni broj i otvorila vrata.

- Doktoro Karmajkl?

Pogledala sam preko ramena. Policajka Rubi Li koju sam upoznala dok sam bila u bolnici nekoliko puta razgovarala s njom, izašla je iz lifta i pošla ka meni. Jedva sam je prepoznala jer nije nosila uniformu. Na sebi je imala kaki pantalone i skoro potpuno zakopčanu belu košulju od gusto tkanog pamuka. Njena glatka, tamna kosa i ovoga puta je bila začešljana i stisnuta u čvrstu punđu.

Imala je ljupke crte lica i prodorne plave oči, ali se oblačila kao muškarac i kad nije u uniformi. O ukusima ne vredi raspravljati.

- Pozornice Li, otkud vi ovde?

Široko se nasmešila. - Sad sam inspektorka Li.

- Oh. Čestitam. Baš sam se pitak zašto niste u uniformi.

- Nisam očekivala da ću vas večeras zateći kod kuće - rekla je.

- Ni ja nisam očekivala da ću se vratiti. Ali evo me. Nema svrhe odlagati, razumete? Što više odugovlačim, biće mi sve teže.

- Neću da vam smetam. Htela sam samo malo da zavirim. Hoću da se uverim da kolege i ostali nisu nešto zabrljali.

- Ima li novosti o slučaju? Imate li neke tragove?

- Ne. Bojim se da nemamo. Razgovarala sam praktično sa svakim s kim sam mogla, iako ovo zvanično više nije moj slučaj. U stvari, verovatno ne bi ni trebalo da budem ovde. Van dužnosti sam. Ali postoji nešto u ovom slučaju...

Prenula sam se. - Šta?

Odmahnula je glavom. - Doživljavam gapomalo... lično. Da ne zalazimo u detalje.

Ja sam psihoterapeut. Ne mogu da ne zalazim u detalje.

- Osećajte se kao kod kuće, koliko je to moguće. Ako ste došli da pomognete, svakako ste dobrodošli.

- Hvala vam. - Ušla je za mnom u stan.

Unutra je i dalje vladao haos. Naravno. Policija nije nameravala da plati nekom da dovede u red ono što su za sobom ostavili i zločinac i oni sami. Osmotrla sam svoju dnevnu sobu. Sofa je bila rasturena. Spustila sam pogled. Dole je ležala moja knjiga, skoro nevidljiva ispod prekrivača sofe. Podigla sam knjigu i okrenula je da vidim prednju stranu.

Krv mi se sledila u žilama. "Kučko", pisalo je crnim markerom na korici.

- Žao mi je što ste to morali da vidite - rekla je inspektorka Li uzimajući knjigu od mene.

- Ne mari, pozornice. Htela sam da kažem inspektorko.

Nasmešila se. - Kako bi bilo da ostanemo na Rubi? Uzvratila sam joj osmehom. - Onda vi mene zovite Melani.

Pružila je ruku. - Važi, - Uzela je knjigu od mene. - Ovo je trebalo da bude uzeto kao dokaz. Dođavola. A ja ne nosim rukavice.

- Pretpostavljam da su na knjizi sad i moji i vaši otisci. Izvinite.

- Nemojte se izvinjavati. Vi niste krivi ni za šta od ovoga. Dobro ću izrihati tim koji radi na ovom slučaju.

- Odmahnula je glavom. - Kako je to nemarno. Pogledala sam je nakrivivši glavu.

- Izvinite vi. Samo su premoreni, kao svi mi. A pošto niste ozbiljno povređeni ili ubijeni, ovaj slučaj nije prioritet. Volela bih da jeste, no nažalost, raspolažemo ograničenim resursima.

Uzdahnula sam. To je priča mog života. Nikad nisam bila prioritet. "Prestani!"

Obećala sam sebi da ću prestati da se smatram prosečnom i, dodavola, ima da održim to obećanje, bez obzira na to koliko su nemarni bili moji roditelji i na to koliko je sad nemarna policija.

- Mislim da je tužno što se moj slučaj se smatra previše važnim, ali mislim da razumem. - Ponovo sam pogledala po dnevnoj sobi. - Mislim da ne želim ništa od ovih stvari. Dobiću nešto novca od osiguranja za ono što je uništeno. Iskoristiću ga da kupim nov nameštaj. Mislim da ću pozvati neku dobrotvornu organizaciju da pokupi ostalo. - Izvadila sam mobilni telefon i brzo potražila broj Vojske spasa.

- Sačekajte - rekla je Rubi. - Volela bih da još malo pogledam po vašem stanu, ako nemate ništa protiv. Mislim, pre nego što se otarasite stvari.

- Mislila sam da je tim koji je bio ovde već uzeo sve što im je trebalo - kazala sam. - Zato mi je dozvoljeno da dođem bez pratnje.

- Tako su rekli, ali knjiga im je očigledno promakla.

- Pokazala mi ju je. - Kao što sam rekla, van dužnosti sam, ali ovaj slučaj doživljavam... lično.

To je rekla već drugi put. Svakako nije mogla očekivati da ja, kao psihijatar, pređem preko toga.

- Izvinite što zabadam nos - počela sam - ali zašto? Zašto je ovo lično za vas?

- Ne bih da pričam o tome.

- Vi ste otvorili tu temu, Rubi. Ovo je moj stan, a vi ste ovde neslužbeno. Ako bilo šta što nađete može pomoći da otkrijete ludaka koji me je oteo, drogirao i pokušao da me ubije, potpuno vas podržavam. Ali moram znati zašto ste došli.

Uzdahnula je i pogledala oko sebe. - Baš i nema gde da se sedne, a?

- Nažalost, nema. Bar ne ovde. Možemo da sednemo na krevet u drugoj sobi. Ili ovde na podu. - Pokazala sam rukom.

- Nemam ništa protiv. - Rubi je sela prekrštenih nogu. Sela sam naspram nje. - Slušajte, ne morate pričati ni o čemu o čemu ne želite da pričate, ali bar mi nagovestite zašto ovo doživljavate lično.

- U redu. - Pročistila je grlo. - Ovako. Nisam bez razloga skinuta s ovog slučaja kad su me unapredili.

- Da?

- Teško mi je da govorim o tome. To je nekakva ludačka, skoro nestvarna slučajnost.

Srce mi je zakucalo brže. Na šta li cilja?

- Otuđena sam od svoje porodice od petnaeste godine. Pobegla sam i više se nisam osvrnula za sobom.

Tinejdžeri obično ne beže od kuće ako nemaju veoma dobar razlog za to. - Šta se desilo? Zašto ste to uradili?

- Pobegla sam od svog oca.

- A šta je s vašom majkom?

- Umrla je. Bar mislim da je umrla. On mi je to rekao, ali ja sam uvek sumnjala u to, znate?

Klimnula sam glavom. - Kakve to veze ima s mojim slučajem?

Duboko je udahnula i polako izdahnula načas zažmurivši. Kad je otvorila oči, u njima je blistao plavi plamen. - Znam za vaš slučaj sa Đinom Kejts i njenim ujakom koji ju je zlostavljao.

To je sve što sam rekla policiji kad su me ispitali, a to su svakako čuli i od doktora Rodnija Kejtsa, Đininog oca, pošto je on bio glavni osumnjičeni za moju otmicu dok se nije opravdao neoborivim alibijem.

- Nadam se da znate da ne mogu ništa da vam kažem o tome. Iako je Đina mrtva, dosijeji s podacima o njenoj terapiji i dalje su zaštićeni zakonom.

- Da, to mi je jasno. Neću pokušavati da izvučem od vas informacije o Đini. O njoj znam sve što mi treba. Nekad smo bile prilično bliske. Davno je to bilo.

- Stvarno?

- Da. Ona mi je rođaka. Čovek koji ju je silovao je moj otac.

2.

Džona

Tom je ostao pribran. Nije razrogačio oči. Nije prebledeo. Bio je potpuno hladnokrvan. Da, ledenohladan. Ali ja sam mogao da vidim ispod površine. Na čelu su mu izbile graške znoja. Ruke su mu drhtale. Skoro neprimetno, ali meni to nije promaklo.

- Lepo od tebe što si doneo namirnice. Nameravao si da nahraniš svog gosta u podrumu? - Polako sam mu se primicao.

Više nije mogao da obuzda drhtanje ruku te je ispustio kese s namirnicama. Jabuke su se zakotrljale prema meni kad se okrenuo pokušavši da pobjegne.

E, nećeš, bogme.

Potrčao sam za njim i oborio ga na travnjak uz tup udar. Da smo bili na betonu mogao sam da povredim tog psihopatu. - Mamu ti jebem, skote jedan!

- Ko si ti? - povikao je. - Uhvatio si pogrešnog tipa!

- Hoćeš da mi kažeš da ti nisi Tom Simpson? Jebeni gradonačelnik Snou Krika? Jedan od onih koji su silovali mog brata? Ne možeš se sakriti iza te loše ofarbane kose.

- Pusti me!

Bacio sam se preko njega i prekrio mu usta šakom. - Te oči bih prepoznao i u po noći. Moj najbolji prijatelj ima iste takve oči, a ima ih i njegov sinčić. I ako ikad saznam da si samo pipnuo to dete... Jebem li ti...!

Brzo sam sklonio ruku. Smrad me je ujeo toliko jako da mi je potekla krv.

Brzo se kretao, ali ja sam bio krupniji i jači. U trenu sam mu ponovo pokrio usta ne mareći za bol. Moja krv je ostavila grimizan trag na njegovim obrazima.

- Misliš da možeš da mi pobjegneš, gade glupi? Nisam ti ja desetogodišnji dečacić. Ja sam odrastao muškarac i mogu da te uništim. - Opkoračio sam njegove butine blokiravši mu noge, a drugom rukom sam ga povukao za kosu. Brzo sam pogledao oko sebe. Bili smo dovoljno zaklonjeni da nas niko ne vidi, bogu hvala. - Mogao bih da ti slomim

vrat. Sad, ovde, dok ležiš pokušavajući da se otmeš. Mogao bih da ti slomim jebeni vrat, Tome.

On je promumlao nešto nerazumljivo u moju šaku.

- Zašto si to uradio? Jesi li stvarno toliko bolestan? Ili ti je neko platio za to? Zašto si oteo mog brata? Jesi li hteo da se osvetiš mom ocu zbog nečeg? Sve ima da mi kažeš, jesi li čuo?! Kad se vratimo u kuću, vezaću ti jebene ruke i noge lepljivom trakom i onda ćeš početi da pričaš.

Usne su mu se mrdale ispod mog dlana te sam mu još jače pritisnuo usta. - Nema više ujedanja, ili će ti biti još gore. - Ponovo sam ga, još snažnije cimnuo za kosu. - Jesmo li se razumeli, Tome?

Vrisnuo je u moju šaku. Glas mu je podrhtavao uz moj dlan.

- Odgovorićeš mi sa da ili ne. Odmahnućeš ili ćeš klimnuti glavom. Jesmo li se razumeli?

Njegov pogled kao da je postao mirniji. Šta je ovo, koji kurac?

Polako, ne popuštajući stisak preko njegovih usta, oslobodio sam mu noge. Skočio sam i munjevito ustao povukavši ga naviše za sobom i objumio mu gušu rukom. Uveo sam ga u kuću i bacio ga na stolicu.

Medu jabukama i drugim namirnicama na podu bio je, gle čuda, i kotur lepljive trake.

Podigao sam ga. - Trošiš dosta ovoga, je li, Tome?

Zastenjao je trljajući vrat.

Brzo sam načeo lepljivu traku i vezao mu ruke i noge. - Sad smo sigurni da nećeš nikud otići.

- Ko si ti? - upitao je.

Glasno sam se nasmejao. - Stvarno hoćeš tako da se igramo? Nastavićeš da mi prodaješ priču kako sam uhvatio pogrešnog tipa?

- Upomoć! Upomoć!

Glas mu je bio usiljen i ne naročito glasan. - Ko će te čuti, dođavola? Onaj jadnik kog držiš vezanog u podrumu? On je toliko slab od zlostavljanja da ne može ni da se pomeri. A zašto bi ti on pomogao, čak i da može? Mučio si ga baš kao i mog brata, kao i svog bratanca. Kao što si zlostavljao svu onu drugu decu i sam bog zna koga sve još.

On je otvorio usta, pa ih je ponovo zatvorio.

- Imaš još nešto da mi kažeš? - Džo...

- Dakle znaš ko sam. Iznenadujuće.

- Džo, ne razumeš.

- Mislim da odlično razumem. Ti i tvoji bolesni prijatelji dugo ste to radili. Danas je tome došao kraj. Uхватili smo Larija Vejda, a sad smo uhvatili i tebe. Ali pre nego što pozovem pandure da te odvuku u zatvor, imam jedno pitanje za tebe. Ko je treći čovek koji je oteo mog brata?

Tom je stisnuo usne.

- Baš kao Lari. Nećeš da govoriš. Čime vas, dođavola, taj tip drži u šaci?

Njegove usne su ostale stisnute.

- Znaš, ja nisam bio u marinama kao Tajson. Nemam iskustva u mučenju ljudi. Ali imam veoma bujnu maštu. Kladim se da bih te mogao naterati da progovoriš.

On je odmahnuo glavom i dalje stisnutih usana.

Imao sam na umu nešto stvarno ozbiljno. Nisam imao pojma postoji li u toj kućici bilo šta čime bih mogao da ga mučim, a nisam se baš naslađivao ni idejom da mu uradim bilo šta osim da ga razbijem od batina. Ali morao sam da učinim nešto. Nešto što će ga povrediti dovoljno da progovori.

- Jesi li nekad dobio u bulju, Tome?

Tom se ukočio. Trudio se da ostane hladnokrvan, ali ovo ga je uzdrimalo. Video sam to. Znoj mu je curio niz lice i brzo je udahnuo.

- Ne raduj se prerano. Nemam nameru da to lično uradim. Za razliku od tebe, meni se diže samo na žene prema kojima nešto osećam. Ne na nekog mučenika zatvorenog u podrumu. Posebno ne na tebe. Ali kladim se da se ovde može naći nešto što bih mogao da ti nabijem u to tvoje uštogljeno dupe. Nešto veliko. Nešto od čega ćeš se osećati kao što se svaki put osećao moj brat.

- Džo, preklinjem te... - Tom je počeo da se otima ne bi li se oslobodio lepljive trake.

- Preklinješ me? Nije valjda? Zar ti? Čovek od leda? - hodao sam po dnevnoj sobi razgledajući u potrazi za nečim dugačkim i debelim. - Zar stvarno misliš da me zaboje za to? Grdno se varaš. Koliko puta je Tajson preklinjao tebe? Koliko puta, Tome? A Luk? Ili onaj jadnik u tvom podrumu?

Ponovo je otvorio usta, ali sam ga zavalio desnim krošeom.

- Ne zanima me. Recimo samo da ću te kad god otvoriš usta mučiti još duže.

- Ti nikad nikog ne bi mogao da mučiš, Džo. - Izvio je ugao usana u poluosomeh. Lice mu je poprimilo stoički izraz. Ledeni čovek se vratio. - Nemaš ti stomak za to.

Obuzeo me je bes. - Nemaš ti pojma koliko sam opak. Deo mene je umro onog dana kad si oteo mog brata. Deo moje ljudskosti... i nikad ga nisam povratio, dođavola. - To je bila laž. Melani je obnovila u meni ono što sam izgubio i bio sam na dobrom putu da ponovo postanem celovita ličnost.

Ali ona više nije tu.

A u tom trenutku se nisam osećao kao čovek. Preda mnom je sedelo čudovište koja je mučilo mog brata. Vreme je za osvetu.

Ušao sam u kuhinju i ugledao staru metlu u jednom uglu. Nije bila dovoljno debela, ali moraće da posluži. Slomio sam je preko kolena i osmotrio nazubljene krajeve.

Da. To bi trebalo da odgovara.

S oružjem u ruci vratio sam se u dnevnu sobu gde je Tom uspeo da odskakuće do vrata. Zgrabio sam ga za ruku i tresnuo ga na kauč.

Podigao sam slomljeni kraj drške metle. - Šta misliš, šta mogu da uradim ovim?

Razrogačio je oči. Samo malo, ali primetio sam to. Onda su mu se dužice trznule udesno. Ledeni čovek je ponovo počeo da se topi.

- Vidim da stičeš predstavu. Ali prvo - skupio sam svu snagu i štapom ošinio Toma po obrazu.

Zastenjao je, ali sačuvao je pribranost.

- Je li ti prijalo? Tek smo počeli. - Ponovo sam ga ošinio, ovog puta po ramenu.

Opet je zastenjao. - Nećeš ti to uraditi, Džo.

- Šta sam ti rekao za pričanje? Samo si sebi produžio mučenje, govнару. Ali ti voliš zabavu. Zabavno je ono što si radio drugima. Svoj onoj nevinoj deci. Mislim, zašto bih ja prema tebi bio drugačiji?

Ništa nije rekao.

Podigao sam ruku da ga udarim još jednom kad su se vrata otvorila uz tresak.

Trgnuo sam se u pravcu zvuka. Na vratima je stajao muškarac sav u crnom, uključujući i skijašku masku, i držao glock uperen u mene.

Streljao me je ledenoplavim očima. - Da nisi ni mrduo, ili ću ti razneti glavu.

knjige.club

3.

Melani

Sledila sam se. Da li sam dobro čula inspektorku Li... Rubi? - Đinin stric je tvoj otac?

Klimnula je glavom. - Ne ponosim se time. Nisam ga ni poznavala do tinejdžerskog uzrasta.

- To znači da nisi odrasla s njim.

Odmahnula je glavom. - Nisam. Moja mama je bila samohrana majka. Umrkla je kad mi je bilo četrnaest godina. Tako mi je bar rečeno. Nisam videla njeno telo. Nije imala rodbine za koju sam znala, niti je bilo ko uspeo da pronađe neke njene rođake, pa me je sud poslao čoveku čije je ime bilo navedeno u mojoj krštenici. Mom ocu.

- A kako se on zvao?

- Moj otac? Ko zna pod kojim imenom sad živi? Koristio je mnogo različitih imena. Pravo ime mu je Teodor Matijas. Predstavljao se kao Teo... to jest kad je koristio to ime.

Kroz glavu mi je proletelo sećanje na jednu sesiju s Đinom.

- *Kako se zvao? Kako si ga zvala?*

- *Zvala sam ga Tio.*

- *Zašto je tražio da ga tako zoveš?*

- *Ne znam.*

- *To je stric ili ujak na španskom. Je li tvoj ujak bio Španac?*

- *Ne. Bio je brat moje majke. Oboje su rođeni ovde.*

Da li je Đina možda htela da kaže Teo? Imala je osam godina kad je zlostavljanje počelo, a bila je još mlada kad je postala bliska s ujakom. Možda je njoj "Teo" zvučalo kao "Tio".

- Kad si poslednji put videla oca? - upitala sam.

- Nisam ga videla otkako sam otišla. Nije me ni tražio. Ali pre dva-tri meseca mi je telefonirao. Nisam sigurna zašto sam pristala da se vidim s njim. Valjda osećam potrebu da kaznim sebe. - Nervozno se nasmejala. - Možda sam mislila da će pokazati neko osećanje prema meni.

Uglavnom, došao je u grad s devojkom. Nekom bivšom manekenkom koja je upijala svaku njegovu reč. Bilo je vrlo mučno.

Stomak mi se zgrčio. - O, bože. Da li je Tajson stvarno u pravu?

- O čemu je reč?

- O toj manekenki. Da se ne zove Bruk Bejli?

- Da. To je ona. Izgleda božanstveno, ali je puna sebe.

Da, to je Bruk Bejli u kratkim crtama.

- Nije prestajala da brblja o mojim visokim jagodicama i finim crtama lica, o tome kako želi da me preobrazi. Da me obuče u neku pristojnu odeću koja će istaći moje telo, da uradi nešto s mojom kosom. Bilo mi je došlo da povratim. - Rubi je zakolotala očima.

I meni je malo nedostajalo da povratim, ali ne zato što je Bruk htela da preobrazi Rubi. Ovo je suludo. Stvari su konačno počele da se uklapaju. Tajson je bio u pravu. Ispostavilo se da je sve ovo delovalo tako opasno s dobrim razlogom.

Rubi mi je upravo - i sasvim nesvesno - dala dokaz koji mi je trebao. Dokaz da je Đinin ujak najverovatnije jedan od onih koji su oteli Tajsona. Treći čovek. Onaj koji je dosad bio neuhvatljiv. Nisam bila sigurna koliko u ovom trenutku mogu da kažem Rubi. To je i dalje bila samo pretpostavka. Zsigurno sam znala samo da je dečko Bruk Bejli, Niko Kostas, Rubin otac i isti onaj čovek koji je zlostavljalo Đinu. I dalje nije bilo dokaza da je on oteo Tajsona, osim posredne činjenice da je neko po imenu Majlo Sančez, što je bio još jedan pseudonim koji je, po rečima Rodnija Kejtisa, koristio Teodor Matijas, imao istu tetovažu kao Niko Kostas i jedan od Tajsonovih otmičara.

- Da tvoj otac slučajno nema tetovažu?

- Da, ima ih nekoliko.

- Da jedna od njih možda nije na podlaktici? Klimnula je glavom. - Da, tu ima jednu tetovažu. Na levoj ruci, čini mi se. Bingo.

- Da pogodim. Feniks.

- Otkud znaš?

Upravo sam identifikovala trećeg otmičara. Potisnula sam mučninu koja je pretila da me savlada. - Jesi li dobro? - upitala je Rubi. Klimnula sam glavom. - Izvini. Malo sam odlutala.

- Nisi mi odgovorila na pitanje. Otkud znaš da moj otac na podlaktici ima tetoviranog feniksa?

- To još ne mogu da ti kažem. - U sebi sam se ponadala da će joj to biti dovoljno. Ona je policajac. Treba da razume zašto neki podaci ne mogu da se otkrivaju. - I kažeš da nisi videla oca nekoliko meseci?

Klimnula je glavom. - Da. I da ti kažem, nemam nikakvu želju da ga više ikad vidim.

- Zbog čega?

- Šta misliš? On je jeziv čovek. Silovao je i zlostavljao moju rođaku što je dovelo do njenog samoubistva. - Besno je frknula. - Zapravo, ne, ipak želim da ga ponovo vidim. Iza rešetaka.

Da li je prerano da joj iznesem svoju teoriju da se Đina nije ubila, već je ubijena? Verovatno jeste. Bolje da prvo razgovaram sa Džonom i Tajsonom. A svakako ne bih mogla da kažem Rubi kakve još sumnje imam, u stvari, to i nisu sumnje, već saznanja o njenom ocu: On je on jedan od trojice koji su oteli i zlostavljali Tajsona Stila.

- Rubi, je li on nekad...

Uzdahnula je. - Nije. Jednom je pokušao, ali sam se izvukla. Zbog toga sam pobjegla s petnaest godina.

Osetila sam sažaljenje prema njoj. Psihijatar u meni želeo je da sazna sve i pomogne joj. - Šta si uradila? Kuda si otišla?

Ustala je. - Imaš li neku cugu ovde? Ako ćemo da krenemo stazom sećanja, treba mi neko piće.

Ta zamisao ni meni nije zvučala loše. - Čini mi se da negde imam flašu vina. Možda i nešto džina. Nisam neki ljubitelj pića.

- Nisam ni ja - rekla je Rubi. - Ali to je jedini način da pričam o svom dragom tatici.

U kuhinji sam našla flašu pirio noara i vadičep, pa je otvorila i nasula dve čaše. Jednu sam pružila Rubi.

- Šteta što ne možemo da sednemo kao ljudi.

- Ne brini. Meni ne smeta da sedim na podu. - Ponovo je sela i prekrstila noge.

- Stvarno mi je žao - kazala sam. - Mislim, zbog onoga što si prošla sa svojim ocem.

Rubi je otpila veliki gutljaj vina. - Nije loše. Vino mi je omiljeno piće, mada nisam veliki ljubitelj pino noara. Volela bih da naučim nešto više o vinu.

Pomislila sam na Rajana Stila. E, to je čovek koji se razume u vino. Pogledala sam Rubi. Imala je ljupko lice i mada joj je kosa bila začešljana, videlo se da je gusta, bujna i tamnosmeđa, skoro crna. Oči su joj bile kristalnoplave. Nisam mogla da se ne nasmešim. Jasno je zašto je ta žena nedosanjani san Bruk Bejli. Belo platno na kojem bi mogla da izvede svoju čaroliju preobražaja.

Rubi svakako nije tip Rajana Stila. A opet, otkud ja znam koji je njegov tip žene? Jedva da ga poznajem. U poslednje vreme nije bio uključen u porodične događaje jer je imao pune ruke posla. Ali izgleda zanosno, zgodan je kao neki maneken, dok je Rubi Li je daleko od manekenke. Ipak, kad bi promenila stil...

Odagnala sam tu misao. Zvučim kao Bruk Bejli, daleko bilo.

- I ja volim vino. Samo da je crno.

- Da, i ja više volim crno. Mnogo je bogatije nego belo.

Nisam baš bila zainteresovana za razgovor o vinu, ali to je bio način da navedem Rubi da se otvori. - Koje ti je omiljeno?

- Teško pitanje. Volim dobar stari bordo, ali ponekad i italijanska barbera ume da bude savršena. Sve zavisi od raspoloženja, znaš?

Bilo je jasno da ona o vinu već zna mnogo više nego ja. Ja nikad nisam čula za barberu. Moraću da se raspitam kod Rajana. - Da, razumem.

- Nego, pitala si me za mog oca.

- Da. Ne bih da zabadam nos, ali već znaš da je Đina bila moja pacijentkinja. Sve što možeš da mi kažeš pomoglo bi da se događaji rasvetle, iako ona više nije živa, a pomoglo bi i meni.

- Ne znam baš mnogo o njemu. Ili, bolje reći, ne znam mnogo o tome čime se bavi. U prošlosti je koristio mnoga imena. Očigledno je da zlostavlja decu i ne mogu ni da zamislim na šta je sve spreman. Valjda su mu zato i trebali svi ti pseudonimi. - Otpila je još jedan gutljaj vina.

Osmotrla sam je. Rubi je o tome govorila nehajno. Previše nehajno. To je bila samo maska. Facijalni mišići su joj bili zgrčeni. Poželela sam da joj kažem da preda mnom može da se ponaša prirodno. Da ispolji bes ako oseća potrebu. Da zna da je razumem. Ali bilo je prerano za to. Nismo se čestito ni upoznale, tako da još nisam mogla da se postavim prema njoj kao psihijatar. - Znaš li koji je pseudonim koristio kad si ga poslednji put videla? Kad si upoznala Bruk?

- Ona ga je zvala Niko. To je nov pseudonim. Nisam čula da ga je dotad koristio.

- Kako znaš za sve ostale pseudonime?

- Godinama sam pratila njegovo kretanje. - Odmahnula je glavom. - To je ludo, da budem iskrena. Ne znam kako se izvlači sa sranjima koja pravi. Nikad nije ni uhapšen.

- Kakva je bila njegova veza s tvojom majkom?

- Nikakva. Nisam ni znala ko je on dok mama nije otišla. - Pročistila je grlo, - Nije mi pričala o mom ocu, je odbijala da govori o njemu kad sam se raspitivala. A kad je ona umrla, u mojoj krštenici je otkriveno njegovo ime i datum rođenja.

- Znači, nikad nisi saznala šta se desilo između njih?

- Nikad. Prema rečima mog oca to je bila veza za jednu noć koja se loše završila.

- Tako mi je žao.

- Nema razloga. Taj čovek je psihopata. I volela bih da ne nosim njegove gene, ali tu se ništa ne može.

- Šta se onda desilo? Kad si pobegla? Je li otac krenuo da te traži?

- Šališ se? On, kao prvo, nije ni želeo da živim s njim.

- Kuda si otišla?

- Kad sam pobegla bilo je leto i nekoliko nedelja sam živela na ulici. Nije mi bilo previše teško. Mama i ja smo bile prilično siromašne i u više navrata sam morala da kradem kako bih imala šta da jedem. Tako da mi to nije bilo ništa novo, mada sam se trudila da izbegavam krađe koliko god sam mogla. Nisam želela da me uhapsu i vrata kući. Kad je stigla jesen znala sam da moram da nađem neko rešenje. Nisam smela da se obratim socijalnoj službi iz straha da će me vratiti njemu. Pomoću lažne lične karte zaposlila sam se kao konobarica i za nekoliko nedelja skrpila dovoljno novca da se uselim u neki ćumez u ozloglašenom kraju. Ali držala sam se povučeno, trudila se da ne privlačim pažnju i sledeće tri godine, do mog osamnaestog rođendana, nisam upadala u neprilike. Tada sam otišla u policiju i podnela prijavu protiv oca, a zatim se prijavila za policijsku akademiju.

- Opa.

- Ali to nije bio početak srećnog kraja za mene. Otkrila sam da moram da imam dvadeset jednu godinu i diplomu srednje škole da bi me primili na policijsku akademiju. Zato mi je trebao nov plan. Kad sam

postala poslovođa noćne smene u restorančiću u kojem sam radila našla sam malo bolji stan, vanredno završila srednju školu i još tri godine radila kao konobarica. Za to vreme policija nije preduzela ništa povodom moje prijave protiv oca. Jedno vreme sam im se obraćala svake sedmice. Onda sam digla ruke.

- Uh - uzdahnula sam.

- Shvatila sam da ništa ne smem da prepustim slučaju, pa sam mukotrпно radila. Bila sam čvrsto rešena da se za tri godine upišem na akademiju i postanem najbolji pitomac. Nameravala sam da ljude kao što je moj otac šaljem iza rešetaka.

- Zašto to nisi uradila? Mislim, zašto nisi uhapsila oca?

- Zato što gad nikad ne ostavlja trag. Nisam imala dovoljno osnova ni za njegovo hapšenje, a kamoli dovoljno dokaza da bude osuđen.

- Stvarno? Šta je sa Đinom?

- Odbila je da podnese tužbu. Posle nekog vremena prestala sam da je gnjavim. Bilo joj je dovoljno teško i bez toga.

- I to je sve?

Rubi je odmahнула glavom. - Taj kučkin sin je pametan i podmukao. Ali jednom će pogrešiti, a kad se to desi, ja ću biti u blizini s lisicama u ruci.

Njene plave oči gorele su kao vatra. Nimalo nisam sumnjala da će Rubi biti u blizini. Nimalo nisam sumnjala da će doći trenutak da svog oca vidi iza rešetaka. I to u bliskoj budućnosti, ako se Stilovi i ja išta budemo pitali o tome.

4.

Džona

Često sam se pitao kako bih reagovao kad bih morao da gledam u cev pištolja uperenog u mene.

Ljudi govore kako ti u tim trenutku ceo život proleti pred očima.

Meni se to nije dogodilo.

Da je Melani i dalje pored mene, ili da osećam kako sam potreban svojoj porodici, možda bih i strahovao za svoj život.

Ali nije bilo tako.

Melani je otišla jer sam je izdao. Izneverio sam je. A Tajson ima Džejd. Zahvaljujući Melani počeo je da se oporavlja i on i Džejd će stvoriti divan zajednički život.

Nijednom od njih više nisam potreban.

Nikom nisam potreban.

Osim...

Čoveku u podrumu.

Nisam ga mogao ostaviti da ga ova dva izopačenika i dalje zlostavljaju.

Zato sam odlučio da blefiram.

- Misliš da se plašim tvog jebenog pištolja? Pozvao sam policiju pre pet minuta. Stići će svakog časa. Zato me ubij ako želiš, ali će vas onaj jadnik iz podruma otkucati ako mene ne bude bilo. On je otišao. Pustio sam ga. Pogledao sam Toma. - On zna tvoje ime, Tome. Sve sam mu rekao. Nije važno ni ako je previše slab da bi govorio. Lari Vejd mi je rekao sve. Otkrio je vaše tajne, gadovi bolesni, i policija će vas naći pre ili kasnije.

Tajson mi je rekao da je treći otmičar imao smeđe oči, a ne plave kao maskirani muškarac, ali, začudo, moj komentar je privukao njegovu pažnju. Začkiljio je, a ja sam ga pogledao pravo u oči.

Nešto opako vrebalo je iz tog pogleda. Te oči su bile hladne, surove. Neljudske.

- U pravi čas - rekao je Tom ledenim, smirenim glasom. Ali to je bila samo gluma. Čelo mu je bilo orošeno znojem.

- Video sam njegova kola. Bembara parkirana blok dalje. To je bilo ozbiljno upozorenje. Zato sam stavio masku. Šta si ti uradio? Ušao si ovamo bez maske i pištolja? Nisi pogledao malo uokolo? Ta preterana samouverenost će ti doći glave, skote glupi. - Muškarac u crnom se okrenuo ka meni. - Šta si rekao za Larija Vejda?

- Ne slušaj ga - kazao je Tom. - Lari nas nikad ne bi otkucao. Postarao sam se za to.

- Stvarno? - nasmejao sam se. - Šta misliš, kako sam te našao? - Ponovo sam blefirao, ali ovog puta uspešno.

Tom je izvio obrve.

Okrenuo sam se prema maskiranom čoveku s pištoljem koji je najzad počeo da budi strah u meni. Ostani pribran, Džo.

- A ti... Kako da te zovem? Koristiš razna imena.

- Blefiraš - rekao je maskirani.

Nisam popuštao očajnički se nadajući da se neću upišati. - Hoćeš li stvarno da rizikuješ? Policija će stići pre nego što stigneš da me ubiješ i uhvatiš tipa iz podruma. Zato, samo izvoli. Pucaj. Onda ćeš biti uhapšen zbog mog ubistva kao i zbog svih gadosti koje si uradio.

- Sranje. - Maskirani se obratio Tomu. - Idem ja odavde.

Tom je pokušao da ustane, ali se ponovo sručio na sofu. - Jebote, zar ćeš me ostaviti ovde? Da me uhvate? Posle svih ovih godina? Pole svega što sam učinio za tebe?

- Boga mu. - Cimnuo je Toma sa sofe. - Uskači u kola, za ime sveta. Idemo odavde, jebote.

Brzo su otišli.

Ja sam potisnuo oduševljenje kad je plavi mustang zagrebao preko šljunka odvozeći Toma i maskiranog tipa. Osećao sam mučninu u grlu.

Upravo sam blefiranjem uspeo da izbegnem metak.

Dodavola, morao sam da se priberem.

Ali prvo je trebalo da pozovem pandure. Ovog puta stvarno. Izvukao sam mobilni iz zadnjeg džepa, a onda sam začuo neko grebanje iza sebe.

Okrenuo sam se.

Onaj jadnik je uspeo da se popne uza stepenice i četvoroonoške je posrtao prema meni.

Gurnuo sam telefon nazad u džep i potrčao prema njemu. - Bože dragi. Dođi. - Podigao sam ga, nije bio teži od Melani, i spustio ga na sofu. - Doneću ti vode.

Otrčao sam u kuhinju, našao čašu, brzo je napunio i odneo mu je. Poturio sam mu jastuk pod glavu i ramena. Prineo sam mu čašu. - Popij samo malo. Tvoj organizam mora da se navikne.

Pošto je otpio nekoliko gutljaja, spustio sam čašu na stočić.

- Možeš li mi reći kako se zoveš?

- Kahh... - glas mu je pukao i prešao u šapat.

- U redu je. Povратиćeš snagu, pa ćeš onda moći da mi kažeš. - Otrčao sam u spavaću sobu i našao donji deo trenerke. Odneo sam je čoveku iz podruma i pomogao mu da je navuče. Sad bar nije morao da se stidi svoje golotinje.

Nažalost, smrad izmeta je stigao iz podruma zajedno s mladićem. Bilo mu je neophodno tuširanje, međutim nisam bio siguran da ima snage za to. Ali mogao sam bar da donesem toplu krpu i obrišem mu lice i ruke.

- Drži se. Odmah se vraćam. Brzo sam otišao u kuhinju i natopio krpu toplom vodom. Vratio sam se i njome mu obrisao lice i ruke.

- Možeš li da mi kažeš bilo šta?

- Kahh... - ponovio je.

- Da, kazaću sve policiji. - Posegao sam za telefonom u mom zadnjem džepu, ali on je dodirnuo moju nadlakticu. Pogledao sam ga u oči. Bile su zelenkastosmeđe.

- Kahh-lin.

5.

Melani

Imala sam još milion pitanja za Rubi, počev od onih o imenima koja je njen otac koristio, do toga šta joj je sve Đina rekla i kako je ona pobjegla, ali nisam bila sigurna odakle da počnem.

Rubi je uzela flašu vina koja s poda pored nas i podigla je. - Mogu li?

- Samo izvoli. - Podigla sam svoju čašu da bi i nju mogla da dopuni.

Otpila je gutljaj iz dopunjene čaše. - Melani... - Da?

- Volela bih da... da nikom ne govoriš da sam bila ovde. Znaš, pošto ovo zvanično više nije moj slučaj i nisam na dužnosti.

- Naravno. Ali bih te zamolila za dozvolu da razgovaram s mojim... - S kim? Šta mi je Džona sad? Dok to ne ustanovim i dok od njega i Tajsona ne dobijem dozvolu da o njihovoj situaciji razgovaram s Rubi, najbolje bi bilo da ćutim. - Nije važno.

- Hoćeš s nekim da razgovaraš o ovome?

- Zasad ne.

- U redu. Ali što se mene tiče, ovo nije tajna. Ne pokušavam da zaštitim svog oca.

Otpila sam gutljaj vina. - Ovo ću morati da kažem veoma malom broju ljudi, ali ne znam kad. Da li bi mi sad rekla nešto o Đini?

- Ne, ne mogu da pričam o tome. Pomirila sam se s onim što se desilo... Koliko je to moguće.

- Kako to misliš?

- Moraš imati na umu da nisam poznavala Đinu dok nisam srela svog oca. Ona je bila dosta mlađa od mene, oko osam godina. I, za slučaj da se pitaš, to znači da ja imam trideset dve. - Rubi se nasmešila. - Ne spadam među one žene kojima teško pada da kažu koliko im je godina.

- Ni ja. Meni je četrdeset, ako te to zanima.

- Odlično izgledaš.

Nasmejala sam se. - I ti. - Stvarno je bilo tako. Imala je savršenu kožu. Čak i bez šminke, ten joj je krasilo blago prirodno rumenilo. Nisam znala zašto prikriva koliko dobro izgleda, ali imala sam određene sumnje.

- Hvala. Uglavnom, kad sam pobjegla imala sam petnaest godina, a Đina sedam. Tek kasnije kad me je našla, kad smo oboje bile odrasle osobe, rekla mi je šta joj je moj otac radio. Uvek sam osećala strašnu krivicu zbog toga. Da nisam otišla, on bi to uradio meni i ona bi možda bila pošteđena.

Krivica. Zračila je iz Rubi kao crna aura. Kao da je sve ljude koje u poslednje vreme upoznajem muči krivica... baš kao i mene.

- Ne možeš sebe da kriviš za to - rekla sam. - Ono što je tvoj otac uradio Đini njegova je krivica, a ne tvoja. Za to nije kriv niko osim njega.

- Da, znam sve to. I znam da si doktor za glavu... O, bože. Izvini.

Zakikotala sam se. - Ne mari. Navikla sam na to.

- O, dobro je. Valjda. U svakom slučaju, znam to. Na poslu sam i sama prošla nekoliko savetodavnih tretman. Ali teško je otresti se toga, znaš?

Znala sam to odlično. - I te kako. Poslednjih šest meseci uglavnom sam se pitala gde sam pogrešila sa Đinom. Ako je bila sklona samoubistvu, zašto ništa nisam primetila na našim sesijama? - Odmahnula sam glavom. - Krivica ponekad može da ubije.

Klimnula je glavom. - To je sigurno. Ako ti to nešto znači, ne krivim te za Đininu smrt.

- Hvala ti. To mi mnogo znači. Ali njeni roditelji me krive. Zalili su se etičkom odboru i podneli protiv mene prijavu zbog nesavesnog lečenja.

- Zezaš me.

Otpila sam gutljaj vina. - Ne.

Rubi je odmahнула glavom. - Stvarno nemaju obraza.

- Zašto?

Sarkastično se nasmejala. - Jer su oboje dobro znali šta se moj otac radi.

6.

Džona

Kolin?

- Nije valjda Kolin Mors? Klimnuo je glavom.

Kolina Morsa, Džejdinog bivšeg verenika, video sam samo jednom. Te večeri sam mu zapretio jer je on pretio Tajsonu. Bio sam đavolski besan, ali, hvala bogu, nisam dao oduška besu. Kolin je bio prilično zgodan mladić pepeljastoplave kose i smečkastozelenih očiju. Sad je bio obrijan do glave i bar petnaestak kilograma mršaviji. Izgledao je potpuno isceđeno.

Činilo mi se da me ne prepoznaje.

Šta su mu uradili? I zbog čega?

Zapravo sam vrlo dobro znao šta su mu uradili, a razlog je verovatno samo to što su jebeni bolesnici. Ali zašto su odabrali baš Kolina?

On je nestao nedugo posle našeg susreta. Njegov otac je tragao za njim već nekoliko meseci. Da li je on sve vreme bio ovde?

- Koliko dugo si ovde? - upitao sam ga.

- Ne znam - prokrkljao je.

- Ko te je doveo ovamo?

- Ne znam - ponovo je kazao.

- Sećaš li se bilo čega? Odmahnuo je glavom.

- Izvini. Nemoj ništa da govoriš. Sad ću pozvati policiju i hitnu pomoć za tebe. Znam da si sigurno gladan, ali moramo da te prebacimo u bolnicu. Očigledno je da si dehidrirao i izgladneo.

I fizički, emocionalno i seksualno zlostavljan, ali to nisam rekao naglas. Telo mu je bilo izubijano i u modricama, što znači da su ga verovatno i tukli.

Ona prokleta zmija Tom Simpson. Sad bar imamo svedoka.

A možda i nemamo. Tom i ostali verovatno su nosili maske, kao što su uvek radili s Tajsonom. Sranje.

Brzo sam izvadio telefon i pozvao hitnu službu. Javili su se posle prvog zvona. Odmahnuo sam glavom setivši se kako je taj broj bio

zauzet one noći kad ih je Melani pozvala. Govnari. Dao sam dispečeru podatke, prekinuo vezu i okrenuo se ka Kolinu.

- Brzo će doći - rekao sam mu. - Hitna pomoć će uskoro stići.

Nisam bio siguran da li da pokušam da ga nahranim. Šta smo uradili s Tajsonom kad smo ga našli? Nisam mogao da se setim. Koliko mi se činilo, on je prebačen pravo u bolnicu. Tad sam imao samo trinaest godina. Dođavola. Kako da pomognem ovom tipu?

Posegnuo je za mojom podlakticom svojom koščatom rukom. - Ne želim da govorim.

- Nećeš ni morati. Bar dok ti ne bude bolje. Sada moraš u bolnicu.

- Booo... - zažmurio je.

- Koline, otac te je očajnički tražio. Pozvaću ga, važi?

Njegove upale oči naglo su se otvorile. - Ne, nemoj.

- Zašto? Treba da zna da si živ. - Ne!

- Dobro, dobro. Neću. - Vratio sam telefon u džep. Iz bolnice će ionako pozvati njegovog oca. Zasad ću poštovati njegovu želju.

*

knjige.club

Vozio sam za kombijem hitne pomoći do bolnice. Do najbližeg grada s opremom potrebnom za brigu o njemu trebalo je skoro sat vremena, ali bolničari hitne pomoći su mu odmah ukazali pomoć, tako da će biti dobro.

Zakočio sam uporedo sa vozilom hitne pomoći kad smo stigli do bolnice, a onda sam ušao unutra za timom bolničara.

- Muškarac u srednjim dvadesetim, dehidriran i izgladneo. Višestruke posekotine i kontuzuje. Fizičko i seksualno zlostavljanje. - Bolničari hitne pomoći su ga predali lekarima urgentnog odeljenja.

- Hajde da mu damo infuziju - rekao je jedan lekar. - Deni, daj opremu za uzimanje dokaza o silovanju - rekao je jednom bolničaru.

Dva policajca su prišla timu hitne pomoći. Pošto su im postavili nekoliko pitanja, policajci su se obratili meni.

- Ja sam policajac Džons, a ovo je policajac Goldman - rekao je jedan od njih. - Koliko smo shvatili, vi ste našli ovog čoveka?

- Da, gospodine - rekao sam. - Držan je zatočen u podrumu na ovoj adresi. - Dao sam mu papirić na koji sam bio napisao adresu koju je

otkrio Trevor Mils, jedan od privatnih detektiva koje je Tajson angažovao.

- Dobro. Proverićemo to mesto - rekao je Džons. - Trebaće mi vaše ime.

- Džona Stil.

- Vi ste jedan od braće Stil?

- Jesam.

- A šta ste vi tamo radili?

Teško sam uzdahnuo. - Plašim se da je to stvarno duga priča.

- Imamo vremena. - Džons je pokazao na stolice u izdvojenom delu čekaonice. - Hajde da sednemo, pa ćemo da obavimo dug razgovor.

Pošto sam im ispričao celu priču, Džons je obavio nekoliko telefonskih poziva. Kad je završio, obratio mi se.

- Vaša priča je potvrđena.

- Naravno da jeste. Šta je? Zar ste mislili da sam imao neke veze s mučenjem ovog jasnika?

- On je bivši dečko devojke vašeg brata. A vaš brat je bio uhapšen jer ga je pretukao.

- Za boga miloga. Moj brat je platio svoj dug zbog toga. A ja nisam moj brat.

- Gospodine Stil, znam da ste ugledan građanin i poslovni čovek ovde u Koloradu, ali naš posao je da sve proverimo.

- Naravno, naravno. - Provukao sam prste kroz kosu. - Ali i ja sam do maločas bio na nišanu jednog od onih koji su pre dvadeset pet godina oteli i mučili mog brata. A tip koji je bio s njim verovatno mu je saučesnik. Onda sam saznao da su isto to uradili ovom jasniku. Zato mi je strpljenje malo popustilo. Siguran sam da me razumete.

Džons je pročistio grlo. - Da. Svakako.

- Slušajte, Kolin nije želeo da pozovem njegovog oca. Ne znam zašto. Ali znam kako da stupim u kontakt s njim. Devojka mog brata ima njegov broj. Zove se Ted Mors.

- Bez brige. Naći ćemo način da stupimo u kontakt s njim, gospodine Stil.

- Naravno.

- Možete li nam reći još nešto o tom drugom tipu? Onom koji je nosio crnu skijašku masku?

- Samo da je imao neprirodno plave oči.
 - Kako to mislite “neprirodno”?
 - Izgledale su... ne znam. Kao sočiva.
 - Možete li da budete malo određeniji?
 - Ne znam. U mene je bio uperen glok, ali te oči su stvarno bile previše plave,
 - U redu. - Džons je još nešto zabeležio. - Pozvaćemo vas ako nam bude trebalo još podataka, gospodine Stil. Slobodni ste.
- Bogu hvala.
- Jedino što sam želeo bilo je da odem kući. Kod Melani.
- Ali Melani više nije bila tamo.

7.

Melani

Da li sam ja to dobro čula Rubi? Đini roditelji su znali? Otvorila sam usta, ali reči nisu izlazile.

- Vidim da te je to iznenadilo.

- Da, dođavola, iznenađena sam. Njih dvoje sad optužuju mene za samoubistvo njihove ćerke. I, da budem iskrena, nisam sasvim sigurna da je to bilo samoubistvo.

Rubl je klimnula glavom. - Ni ja nisam sigurna u to.

Srce samo što mi nije iskočilo iz grudi. Da li sam našla nekog ko se možda slaže s mojom teorijom? Da Đina nije izvršila samoubistvo, već je ubijena?

- Misliš li da su njeni roditelji imali bilo kakve veze s tim? Mislim, s njenom smrću.

- Ne bi me čudilo. Nisam dobro poznavala nijedno od njih, ali bili su grozni roditelji. Stvarno su zanemarivali Đinu. Zbog toga sam ja za to kratko vreme koje sam provela s njima pokušala da je zaštitim, ali i sama sam bila samo dete koje je upravo ostalo bez majke. Moje mogućnosti su bile ograničene.

- Razumljivo - rekla sam.

- Njena majka, sestra mog oca, bila je u haosu. Polovinu života je provela po duševnim bolnicama.

Razrogačila sam oči. - Šta?

- O da. Nekoliko puta je ležala na psihijatriji.

- Đina mi nikad ništa nije rekla o tome.

- Možda nije znala za to. Bila je veoma mala kad se sve to dešavalo i sigurna sam da je njen otac to zataškavao. Govorio joj je da je mama na odmoru, ili tako nešto.

- Kako si onda ti saznala?

- Meni je rekao otac. Kazao je da mu je sestra potpuno luda i da joj je muž psihopata.

- Pa, pošto je to rekao drugi psihopata, nisam sigurna koliko se može verovati njegovoj proceni.

Rubi je otpila gutljaj vina. - Slažem se. Đinin otac je imao uvrnut odnos s mojim ocem. Voleli su se i mrzeli. Nikad nisam znala šta da mislim o tome.

- Jesi li u poslednje vreme imala neki kontakt sa Đininim roditeljima?

- Kad sam saznala za njenu smrt pozvala sam ih da izjavim saučešće. Nijedno od njih nije htelo da razgovara sa mnom. Verovatno zato što sam policajka. U svakom slučaju, bar tako pretpostavljam.

- Ali kako znaš za to? Kako znaš da su Đinini roditelji znali da tvoj otac zlostavlja njihovu ćerku?

- Đina je imala jednu drugaricu. Meri Kuk. Meri mi se obratila samo što sam završila policijsku akademiju. Nisam sigurna kako me je našla. Bila je jedna od rctkih kojima se Đina poverila, ali ni ona nije htela da zalazi u detalje, ni da pominje imena. Ja sam ionako znala o čemu govori. Ne zaboravi da je moj otac i mene pokušao da siluje. Zato sam otišla. Uglavnom, Meri je rekla da je Đinin otac došao kod nje i rekao joj da ih više ne posećuje. Da joj je bolje da ih se kloni i da nikom ne govori ni reči, ili će i nju snaći ista sudbina.

Zapanjeno sam zinula. - Da nije mislio na nešto drugo?

- Na šta je mogao da misli? Šta se osim toga dešavalo? Đina ti je dugo bila pacijentkinja. Da li je postojalo nešto drugo na šta je mogao da misli?

Ne, nije. I mada stvarno nisam smela da razgovaram s Rubi o onome što se dešavalo na mojim sesijama sa Đinom, jedno sam morala da pomenem. - Ne. Nikad mi nije nagovestila da je u njenom životu bilo drugih traumatičnih događaja.

- Oni su užasni, užasni ljudi. Kamo sreće da nemam njihove gene.

- Tvoj karakter ne zavisi od tvojih gena, Rubi. Sama ga oblikuješ zahvaljujući svojim odlukama i postupcima. Stupila si u policiju. Ti si na strani dobra.

- Trudim se da budem. Ali reći ću ti nešto u poverenju. Ponekad poželim da izvučem pištolj i pobijem takve ljude.

- Veruj mi da znam kako ti je. Moji roditelji su bili grozni i nemarni ljudi, veoma skloni verbalnom i emocionalnom zlostavljanju. Ali u poređenju sa Đinom, imala sam sreće. Bar me nikad niko nije fizički ili seksualno zlostavljao. Uvek sam se pitala da li bih bila u stanju da budem roditelj. Moji roditelji su bili loši, a ja nosim njihove gene. Ali,

znaš šta? Mislim da bih bila dobra majka. Mislim da bih volela da jednog dana imam dete. - Nervozno sam se zakikotala i otpila gutljaj vina. Prvi put sam svesno pomislila da bih možda volela da postanem majka. - Naravno, moj biološki sat otkucava.

- Ne, nije baš tako. Danas mnoge žene rađaju u četrdesetim.

- Tačno. Ali kao lekar znam koliki je rizik trudnoće u poznim godinama.

- Da, rizici su veći, ali ti i dalje imaš dobre šanse. Nisam mogla da se ne nasmešim. Bilo je u Rubi Li nečeg što mi se dopadalo. Odlikovao ju je oprezni optimizam, što je neobično imajući u vidu okolnosti u kojima je odrasla. - Li je, pretpostavljam, prezime tvoje majke?

Odmahnula je glavom. - U mojoj krštenici stoji Rubi Li Tornbuš. Tornbuš je njeno devojačko prezime. Zvala se Dajmond¹ ne šalim se. Valjda sam i ja tako dobila ovaj dragulj² od imena. - Nasmejala se. - Posle njene smrti otišla sam da živim s ocem koji mi je prezime nezakonito promenio u Matijas. Kad sam napunila osamnaest godina, zaključila sam da želim da krenem od početka, bez ikakvih veza s mojim roditeljima. Zato sam svoje srednje ime uzela za prezime. *Tony & Mila.*

- Ne krivim te - rekla sam.

- Malo je nedostajalo da promenim i ime. Nikad mi se nije sviđalo što se zovem po kamenu. Mislim, pogledaj me. Muškobanjasta sam. A zovem se Rubi. - Promuklo se nasmejala.

- Ja u stvari mislim da ti ime Rubi baš pristaje. Imaš divne crte lica.

- Nemoj i ti pokušavati da me preobraziš, molim te.

- O, bože, ne. Nikad ne bih uradila nešto što bi učinila Bruk Bejli. - Rubi nije mogla znati da dobro poznajem Bruk Bejli i da se ona nabacivala Džoni. Nije mi se sviđala ta žena, više sam je sažaljevala. Dečko joj je bio potpuni ludak i, mada to nisu mogli da dokažu, i Tajson i Džona su verovali da je Niko Kostas pokušao da ubije Bruki zbog novca od osiguranja. Ona i dalje živi u Tajsonovoj kući, gde se oporavljala od teške nesreće.

- Pretpostavljam da te kao policajku ne bi ozbiljno shvatali da se oblačiš provokativno.

¹ Engl.: dijamant. (Prim. prev.)

² Engl.: rubin. (Prim. prev.)

Rubi je oborila pogled, a onda se zagledala u svoju čašu s vinom. -
Da. Tako je.

Nešto je krila. Imala je ženstveno držanje i pokrete, iako se oblačila kao muškaraca. Bilo je nečeg čudnog u vezi s njom. To se videlo i bez mog psihijatrijskog iskustva. Iako se na prvi pogled nije moglo dokučiti šta je posredi, imala sam osećaj da ću je veoma dobro upoznati pre nego što ova misterija bude rešena.

knjige.club

8.

Džona

Melani više nije bila kod kuće, bar ne kod moje kuće. Rekao sam joj da ode kod Tajsona. Zato sam sad krenuo tamo. Ne zaslužujem da je vidim, ali moram.

Vozio sam sat vremena i bila je skoro ponoć kad sam stigao do Tajsonove kuće na rancu. Nisam očekivao da nekog zateknem budnog, ali onda sam kroz svetlarnik pored ulaznih vrata video da gori svetlo u kuhinji u zadnjem delu kuće.

Tiho sam pokucao.

Tajsonov pas Rodžer pojavio se na prozoru s bleskastim psećim kežom na licu. Tajson se pojavio za njim i otvorio vrata.

- Džo? Otkud ti ovako kasno?

- Duga priča, brate. Moram da vidim Melani.

- Melani nije ovde.

Stresao sam se. - Šta? Kako to misliš, nije ovde? Rekao sam joj da dođe ovamo.

- Znam. Pošto se nije pojavila, Džejd i ja smo zaključili da si se malo urazumio i zadržao je kod sebe gde joj je i mesto.

Prošao sam pored Tajsona i ušao u njegovu kuću. - Ako nije ovde, gde je onda, dođavola?

- Ne znam. Dolaziš od svoje kuće?

- Ne. - Poslužio sam se šoljom kafe i seo za kuhinjski sto po kojem je Tajson bio raširio neke papire. - Otišao sam pre nje, jer ne bih mogao podneti da sedim tamo kad ona ode.

- Kako onda znaš da nije kod tebe?

- Nije. Kako me je samo pogledala kad sam joj rekao da sam ignorisao njen telefonski poziv one noći kad je oteta... Nema šanse da je ostala tamo.

- Mislim da premalo veruješ u nju. Ona je izuzetna žena.

Protrljao sam čelo. - Meni to ne moraš da govoriš.

- Slušaj, Džo, ne bih da zabadam nos u tvoj život, ali moram ti nešto reći. Džejd mi je rekla kako joj je njena majka kazala da se ti i Melani volite.

- Stvarno?

- Da. Jesi li ti to rekao Bruk?

Odmahnuo sam glavom. - Ne, nisam. Mora da joj je rekla Melani onog dana kad je bila ovde s Bruk dok smo nas dvojica razgovarali s Felisijom.

- Pa... je li to tačno?

Uzdahnuo sam. - Jeste, što se mene tiče. Za nju to verovatno više ne važi.

- Ne bih rekao.

- Šta ti znaš o tome?

Tajson se naglas nasmejao. - Mora da se šališ? Šta ja znam o tome? Zaljubio sam se u Džejd do ušiju i dao sam sve od sebe da je se klonim. Nije mi uspelo. Ta ljubav me je potpuno obuzela. Ščepala me je svom snagom i ne pušta. Ako su Melanina osećanja prema tebi imalo nalik na moja osećanja prema Džejd, neće moći tek tako da ode, šta god da misliš da si joj uradio.

- Tajse, znaš šta sam joj uradio. Namerno joj se nisam javio na telefon one noći kad smo se vozili u Denver da se sastanemo s Vendi Madigan. Bio sam besan jer se iskrala iz moje kuće kad ste se ti i Džejd pojavili. Bio sam sitničav. Napustio sam je kad sam joj najviše trebao, baš kao što sam napustio tebe.

- Da li ćemo stvarno ponovo da se vraćamo na tu staru priču? - Tajson je seo pored mene sa šoljom kafe u rukama. - Nisi me napustio toga dana. Rekao si da ne možeš da podeš sa mnom. Odlučio sam da odem sam.

- Rajan te nije napustio. Mlađi brat je bio uz tebe kad ti je bio potreban, ali ne i stariji brat. Jak sam ti ja stariji brat.

- O, dođavola. Dokle ćemo raspredati o tome? Hoćeš da te opet tresnem? Znaš da prvi put nije ispalo baš najbolje. Potpuno ti je jasno da ja ne mogu da ti olakšam savest. To ne može niko osim tebe. Moraš da se okaneš toga, Džo. I, molim te, ako ne možeš to da učiniš zbog sebe, učini zbog mene. Sad sam srećan. Imam najdivniju ženu na svetu pored sebe, posedujem četvrtinu ovog ranča i na nekoliko sekundi mi se činilo

da ću videti kako i moj stariji brat uživa u takvoj sreći s jednom divnom ženom.

- Hoćeš da kažeš da si isceljen?

- I da i ne. Funkcionišem i srećan sam. Da li me prošlost još ponekad progoni? Naravno da me progoni. Pretpostavljam i da ćeš ti na nekom nivou uvek osećati krivicu. Ali moraš to da prevladaš. Moraš da se presabereš i nastaviš sa životom. Uživaj u dobrim stvarima u životu dok možeš. Jednog dana neće biti nikog od nas.

I tako sam se ponovo osetio kao kreten. Moj brat koji je pretrpeo takve užase u veoma ranom uzrastu pokušavao je da me obodri. Kakvo sam ja sebično kopile.

- Izvini, čoveče.

- Hoćeš li prestati da mi se izvinjavaš? Davno sam ti oprostio.

Nasmešio sam se. - Ne, nisam mislio na to. Izvini što sad ovako dramim i sažaljevam se pred tobom. To je nedopustivo malodušno i ja ti se izvinjavam.

Uzvratio mi je osmehom. Čudio sam se činjenici da sam u proteklih nekoliko meseci video svog brata da se smeši više puta nego u prethodnih dvadeset pet godina. Svaki njegov osmeh bio je pobednički. I zaslužio je svaki od njih.

- Bez brige, brate. I ja se ponekad tako ponašam. Ali Džejd je uvek tu da me trgne.

- Ti si srećan čovek.

Tajson je otpio gutljaj kafe. - Jesam. To je tačno. Ali i ti možeš da budeš srećan. Doktorka je divna žena. Poslušaj savet nekog ko to zna. Ne puštaj je, Čoveče.

- Ne znam, Tajse. Ne znam mogu li da je povratim. - Protrljao sam potiljak. Čoveče, kako sam napet.

- Džo, još ne znaš ni da li je stvarno otišla. Jesi li pokušao da je pozoveš?

- U stvari nisam. Bio sam malo zauzet.

- Stvarno? Radio si nešto dole na pašnjacima?

- Ne. Nećeš verovati kad ti kažem gde sam bio.

- Da čujem.

Odakle da počnem? Tajsonu još nisam ni rekao za svoje sumnje u pogledu Toma Simpsona, koje već neko vreme nisu puke sumnje. Jedina

osoba osim Mardžori s kojom sam o tome razgovarao bila je Melani. Sad rizikujem da se brat naljuti na mene što mu nisam rekao za to. I zato što sam... pustio Toma Simpsona da se izvuče.

Ovo će biti duga noć.

knjige.club

9.

Melani

Razgovor s Rubi obnovio je moj polet. Kakva jaka žena. U svojoj karijeri sam srela mnogo jakih žena, ali nijedna od njih nije živela sama od petnaeste godine. Povrh toga, stekla sam novu prijateljicu i osećala sam da će se pokazati veoma korisnom i za mene i za Stilove. Počela sam da sagledavam sopstvenu snagu na nov način.

Napustila sam Džoninu kuću da bih se pribrala. Ali prava istina je da treba da budem s njim da bih povratila sebe. Pokazaću mu svoju snagu. Boriću se za nas.

Bila je skoro ponoć kad je Rubi otišla a ja odlučila da ne idem u hotel. Spakovala sam ono malo stvari iz svog stana koje sam želela i ponovo sela u kola. Krenula sam kod Džone.

Krenula sam kući.

knjige.club*

Džonina kuća na ranču bila je u mraku, ali to me nije brinulo. Bilo je rano jutro te sam pretpostavila je on u krevetu. Otključala sam vrata i Lusi je skočila na mene.

- Zašto si ti budna, curo? - pustila sam je da obavi svoje, a onda sam joj sipala vodu. Nije ličilo na Džonu da zanemari Lusi.

Polako sam se odšunjala hodnikom do glavne spavaće sobe. Nežno sam pokucala na vrata. - Džona?

Niko se nije javio.

Tiho sam otvorila vrata i ušla. Nisam htela da palim svetlo i budim ga. Oči su mi se privikle na tamu.

Krevet je bio namešten, a od Džone nije bilo ni traga ni glasa.

Gde li je on?

O, bože. Kroz glavu su mi proletele slike njegovog BDSM kluba. Ne bi valjda otišao tamo? Rekao je da godinama nije bio tamo, niti ima želju da se vraća.

Ali tama je i dalje živela u njemu, tama koju sam uspela samo da nazrem.

A bio je loše volje kad sam otišla.

Skolila me je briga. Uvukla sam vazduh kroz stisnute zube i izašla iz sobe. Otišla sam napolje do kola i pokupila svoje stvari. Morala sam da se vratim još jednom, ali uspela sam da prenesem sve, uključujući kutiju u koju sam stavila svu dokumentaciju o Đini. Onda sam pustila Lusi da se vrati u kuću i s ljubavlju je pomilovala po glavi. - Izgleda da smo noćas same, curo.

Išla je u stopu za mnom dok sam nosila stvari u gostinsku sobu u kojoj sam dotad boravila. Moj ormarić za registratore i dalje je bio tamo. Naravno. Nisam bila odsutna ni dvanaest sati.

Gde li je Džona? Zašto nije došao kući?

Razmišljala sam da li da ga pozovem. Da li će se javiti? Nisam bila sigurna. Na kraju krajeva, ne zna gde sam. On misli da sam otišla.

Čoveče, šta sve imam da mu ispričam. I njemu i Tajsonu.

O, za boga miloga, Melani, rekla sam naglas, jednostavno ga pozovi. Izludećeš ako to ne uradiš.

Mobilni mi je bio skoro prazan, pa sam ga prikačila na punjač i pritisnula Džonin broj.

- Zdravo - nežno se javio.

- Zdravo. Gde si? - upitala sam.

- I ja bih tebe mogao to da pitam. Trebalo bi da si kod Tajsona.

- Otkud znaš da nisam? - Jer sam ja kod Tajsona.

Preplavio me je talas olakšanja. Džona je dobro. Nije odjurio u svoj BDSM klub, niti u naručje neke druge žene. Nisam shvatala koliko sam napeta bila dok mi se mišići nisu opustili.

- Hvala bogu.

- Zašto?

- Jer sam bila zabrinuta za tebe, Džona. Zastao je na trenutak. Onda je upitao: - Gde si, Melani?

- Kod kuće.

- U svom stanu? Mislio sam da je to i dalje mesto zločina. I da si rekla da više ne možeš da živiš tamo.

Tiho sam pročistila grlo. - Danas me je zvao tip iz osiguranja. Policija je završila svoj posao, tako da mogu da se vratim kad god poželim.

- Jesi li sigurna da ćeš tamo biti bezbedna?

- Ovde gde sam sada savršeno sam bezbedna. - Iznenadila sam se kad sam shvatila da zaista to mislim. Bezbedna sam u Džoninoj kući, čak i kad on nije tamo.

Uradila sam ono što sam naumila. Ponovo sam ona stara. Više neću dozvoliti da me strah od otmice savlada.

- Hoću da odeš odatle, Melani. Dođi kod Tajsona. Moram da znam da si na sigurnom.

- Kao što sam rekla, savršeno sam bezbedna ovde gde sam sada.

- Dobro. Ne mrdaj nikud. Dolazim po tebe.

- Ne moraš. Rekla sam ti. Kod kuće sam. - Nasmejala sam se potpuno svesna da on ne može da me vidi. - Kod naše kuće.

Ponovo ćutnja.

- Džona?

- Ti... nisi otišla?

Zakikotala sam se. - O, da, otišla sam. Ali sam se vratila. Neću dozvoliti da ti ovo prođe, Džona. Slučajno mislim da se vredi boriti za tebe.

10.

Džona

Nisam mogao da govorim. Ostao sam bez daha. Da li sam je dobro čuo? Ne napušta me?

- Džona? - njen glas je bio nežan i upitan.

- Ovde sam. Samo ne mogu... ne mogu da verujem, Melani. Izneverio sam te.

- Jesi, ali imao si pravo da se ljutiš na mene one večeri. I kolike su bile šanse da neko provali u moj stan i otme me?

- Imajući u vidu moju porodičnu istoriju, trebalo je da znam da su šanse za to prokleta dobre.

- Neću ti dozvoliti da mučiš sebe, Džona. Ne više. Ni zbog onoga što se desilo Tajsonu, ni zbog onoga što se desilo meni. Ti si dobar čovek. Snažan, zaštitnički nastrojen čovek koji bi učinio sve za one koje voli. Znam to i vreme je da i ti to shvatiš.

Ostao sam bez teksta.

- I zato, da li bi, molim te, došao kući? Molim te? Da li bi došao kući, da li bi došao meni?

Još nisam stigao da kažem Tajsonu šta se desilo te noći. Imao je prava da zna. Ponovo sam bio pred teškom odlukom. Ostati i pomoći Tajsonu, ili otići kući i ispraviti stvari s Melani.

- Hoću. Doći ću kući. Ali prvo moram da razgovaram s Tajsonom. Neću dugo, zato ne brini.

- Važi - rekla je. - Razumem te.

- Sve ću ti objasniti kad dođem kući, dušo. Volim te. Mnogo te volim.

- I ja tebe volim, Džona.

Završio sam razgovor i vratio se u kuhinju.

- Pa? - Tajson je izvio obrve.

- Ona je kod kuće. Kod moje kuće.

Na Tajsonovom licu se pojavio širok osmeh. - Šta onda čekaš? Idi kući.

Odmahnuo sam glavom. - Moram da ti kažem šta sam danas radio. Imam neke vesti, vesti koje se tiču svih nas.

- Džo, ti si moj stariji brat. Hoću da rešim sve ovo isto koliko i ti. Ali sada treba da odeš kući, svojoj ženi. Meni je trebalo mnogo vremena da shvatim šta je zaista važno u životu. Nemoj da napraviš grešku iпустиš je da ode.

- Tajse, ne razumeš. Ovo sranje je stvarno važno.

- Onda dođi sutra. Povedi doktorku sa sobom. Možemo svi da večeramo ovde.

Da večeramo? Ovo ne može da čeka. Džejd će ujutru saznati vesti od Teda Morsa. Morao sam pre toga da kažem Tajsonu.

- Šta kažeš na doručak?

- Doručak? Zar ti ne doručuješ buritose na pašnjacima?

Klimnuo sam glavom. - Obično je tako, ali sutra ćemo doručkovati ovde. Kad Džejd kreće na posao?

- Oko pola devet da bi stigla do devet.

- Sjajno. Melani i ja ćemo biti ovde u sedam. Postaraj se da i Mardž bude budna. A Bruk zadrži u njenoj sobi.

- Opa! Zar je tako važno?

- Spreman sam da ostanem kako bismo sad razgovarali o tome.

- Ne. Neću dozvoliti da zajebeš stvar s Melani. Sad kad znam šta je ljubav, hoću da je i ti doživiš.

- Ali kako...

Ućutkao me je jednim pokretom. - Umirem od želje da čujem šta imaš da mi kažeš. Nemoj me pogrešno shvatiti. Znam koliko si mi odan. Znam koliko odgovornost osećaš. Ali slušaj šta ću ti sad reći. U ovom trenutku potreban si doktorki. I, Džo, potrebna je i ona tebi.

*

Melani je sedela u kuhinji i pijuckala vodu. Bio sam umoran, ali budan. Bilo mi je drago što sam popio onu šolju kafe s Tajsonom. Imao sam toliko toga da kažem Melani.

Ona mi se spokojno nasmešila provlačeći prste kroz Lusino meko krzno. Bila je prelepa u mekoj pamučnoj pidžami, bez šminke na licu, s dugom kosom vezanom u neuredan rep.

Kako sam mogao i pomisliti da je se odreknem? Kazala je da vredi boriti se za nas. Naravno da vredi. Zašto nisam verovao da će ona to shvatiti? Da će to osetiti?

A onda mi je svanulo. Iako je volim najviše na svetu, do neba, nikad nisam stvarno poverovao da i ona mene toliko voli. Nisam osećao da je zaslužujem.

Morao sam se postarati da ovo uspe. Ne samo zbog mene i Melani već i zbog Tajsona. Moj brat zna koliko je to važno jer je tako nešto doživeo sa Džejd. Bio je spreman da čuje ono što imam da mu kažem ako će mi to pomoći da izgladim odnos s ovom divnom ženom koja sedi preda mnom.

- Zdravo, srce - rekao sam.

- Zdravo.

Nikad nisam ni pomislio da ću učiniti ono što sam zatim uradio. Kleknuo sam ispred nje, uhvatio je za ruku i nežno je poljubio. - Možeš li da mi oprostiš? - Pogledao sam je u smaragdnozelene oči.

- Već sam ti oprostila.

Spustio sam glavu u njeno krilo, a ona me je nežno pomilovala po kosi.

I konačno sam razumeo šta je istinska ljubav. Ustala je povukavši me sa sobom. Bez reči me je odvela u moju spavaću sobu, polako me skinula i nežno me gurnula na krevet. Onda se i ona skinula.

Predivna je. Grudi su joj bledoružičaste, bradavice crvenosmeđe i krute.

Privio sam se uz njeno nago telo uživajući u svakom centimetru njene kože dok sam je milovao. Poljubio sam je, ne sa uobičajenom grozničavom strašću, već s ljubavlju. Sa iskrenom čistom ljubavlju. Usne su nam klizile, jezici su nam se preplitali. A kad sam ušao u nju, osetio sam da je spremna za mene.

Obuhvatila me je tako slatko, skoro s obožavanjem dok sam klizio napred-nazad kroz njenu vrelinu, slušajući njene nežne uzdahe.

Bili smo jedno biće spojeno ljubavlju. Dok sam je osvajao, ona je uzdrhtala uza me, te smo istovremeno dosegli vrhunac. Kao jedno.

*

Budilnik je kao obično zazvonio u pet ujutru. Spavao sam samo tri sata, ali bilo je dana kad sam funkcionisao i s manje sna. Blago sam gurnuo Melani koja je tiho disala pored mene.

- Mmm - promrmljala je.

- Dušo. - Ponovo sam je gurnuo. - Vreme je da ustaneš. Treba da razgovaramo, a u sedam idemo kod Tajsona na doručak.

Otvorila je oči. - Šta?

Nasmešio sam se. Bila je tako lepa ujutru dok joj se plava kosa neuredno prelivala po jastuku.

- Izvini. Moramo da razgovaramo. Naglo je ustala. - Je li sve u redu?

Zagrlio sam je. - Jeste. Imam neke novosti i mnogo toga da ti ispričam,

- I ja tebi imam mnogo toga da ispričam.

- Stvarno?

- Da. Nećeš verovati šta sam saznala.

- A ti, dušo, nećeš verovati šta sam ja saznao. Hajde da se istuširamo na brzinu, pa da razgovaramo pre nego što krenemo kod Tajsona.

Zavodljivo se nasmešila. - U redu. Ali imam jednu primedbu.

- Kakvu?

- Nisam baš ljubitelj tuširanja na brzinu.

11.

Melani

Džona je prsnuo nekoliko kapi lavandinog ulja na tuš i pustio vodu. Nekoliko sekundi kasnije našli smo se usred mirišljavog raja ispunjenog mirisnim isparenjima.

Nismo dugo spavali, ali nije mi smetalo. Bila sam kod kuće, tamo gde sam htela da budem, gde sam imala potrebu da budem. A Džona je bio sa mnom. Ušao je pod tuš za mnom, a onda me je privukao u zagrljaj i strasno poljubio.

Za razliku od prethodne noći, njegov jutarnji poljubac bio je požudan i strastan, naš prepoznatljiv poljubac. Uživali smo ljubeći se, dajući i primajući, predajući se ljubavi i strasti. Kad sam prekinula poljubac da bih udahnula, njegove tamne oči su plamtele, pune pohote i želje. Koža mu je bila crvena od vrele vode, a ud mu je ponosno stajao.

Podigao me je i spustio na svoj ud.

Zastenjala sam. Sve je bilo tako savršeno.

Ovde mi je mesto. Ovde mogu da se vratim sebi. S ovim čovekom uza se.

Spustila sam dlanove na njegove obraze i zagledala se u te tamne oči pune ljubavi. - Volim te - rekla sam. - Mnogo te volim, Džona.

Zastenjao je. - Bože, dušo, volim i ja tebe. Kako si mogla i pomisliti da bih pristao da živim bez tebe.

- Nemoj o tome. - A onda sam se uplela oko njega dok me je orgazam nosio u visine tako da mi je na kraju svaka ćelija u telu trnula. Udahnula sam osetivši miris lavande dok mi je telo pulsiralo oko muškarca kog volim.

Džonini kukovi su se grozničavo kretali dok je zaranjao u mene. - Tako, srce. Svrši za mene.

Onda se silovito zario u mene.

Dok je on drhtao, ja sam ponovo dostigla vrhunac, te smo se zajedno vinuli i slobodno poleteli iznad vrhova Stenovitih planina.

Kad je on konačno prestao da podrhtava, skliznula sam i privila se uz njegovo čvrsto telo spustivši glavu na njegovo mokro rame. Stajali

smo tako nekoliko bezvremenih trenutaka, dok je vrela voda dobovala po nama, a srce mi tuklo u grudima, prateći ritam njegovog.

I tad sam shvatila istinu.

Džona Stil i ja smo mogli da prebrodimo sve dok god smo zajedno. Kad smo se obukli, skuvala sam nam kafu a Džona je nahranio Lusi.

*

Onda je seo za sto, a ja sam donela dve šolje tek skuvane kafe.

- Ko će prvi? - upitala sam.

Odmahnuo je glavom. - Ne znam, dušo. Ali moram ti reći da imam stvarno važne vesti. - I ja.

- Pa - otpio je gutljaj kafe - dame imaju prednost.

- U redu. - Nasmešila sam, ali sam se uozbiljila dok sam mu pričala šta sam prethodne večeri saznala od Rubi Li.

- Ne mogu da verujem - konačno je rekao pošto je nekoliko trenutaka ćutao kad sam završila svoju priču.

- Ni ja. Sad mi se čini da imamo dokaz da je Niko Kostas, odnosno Teodor Matijas, treći Tajsonov otmičar.

- Ali to mi nikako nije jasno. - Šta?

- Konnje, dođavola, onaj plavooki tip? Onaj koji te je oteo?

- Verovatno su nekog unajmili. Tako nešto mi je otprilike i sam rekao.

- Ali tip koji je otišao kod Felisije, koji joj je pretio i naterao je da ostavi onu ružu za Džejd, imao je plave oči, osim toga..

- Šta?

- Juče sam došao do još jednog... Taj je imao zaista neprirodno plave oči.

- Stvarno?

- Da. Duga priča. - Pogledao je na sat. - A mi treba da krenemo kod Tajsona. Sve ću ti ispričati u kolima.

- Ne - rekla sam. - Sačekaću da stignemo kod Tajsona. Šta god imaš da kažeš, on zaslužuje da prvi čuje.

Kad smo stigli kod Tajsona, Mardžori je stajala za šporetom i pržila slaninu i jaja. Udahnula sam miris od kog je polazila voda na usta.

- Zdravo, Mardž - rekao je Džona.

Njegova sestra se okrenula. - Bolje bi ti bilo da imaš dobar razlog što si nas sve digao u cik zore, Džo.

Tajson je ubrzo ušao u kuhinju, a za njim i Džejd. - Pa, seko, svi smo navikli da ustajemo i pre nego što svane.

Mardžori se nasmejala i prebacila jaja na veliki tanjir. Sto je već bio postavljen, pored tanjira su stajale čaše soka od pomorandže, a Džejd je donela lonče kafe i svima napunila šolje.

- Sedite - rekao je Tajson. - Džo kaže da ima da nam ispriča nešto važno.

- Ne morate brinuti zbog moje mame - rekla je Džejd. - Zbog terapije je prenočila u gradu sa svojom medicinskom sestrom.

Džona se malo opustio. A i meni je laknulo, da budem iskrena. Još nisam mogla da se pomirim s tim da je Bruk Bejli pokušala da ga zavede.

Sela sam pored Džone. Mardžori je sela s moje strane stola i sve nas poslužila jajima, slaninom i tostom. Onda se oglasio Tajson.

- Pa, Džo, tvoja je zamisao bila da se svi okupimo na doručku. Da čujemo.

Bila sam nervozna. Nisam imala pojma šta će nam Džona ispričati i osećala sam kako mi živci trepere. Kad on saopšti svoje vesti i ako ostane nešto vremena, reći ću im da sam skoro sa sigurnošću identifikovala trećeg otmičara. Pitala sam se da li je moja vest krupnija od one koju će nam Džona saopštiti.

Nisam dugo čekala na odgovor.

- Kolin je pronađen - rekao je Džona. Oglasio se hor uzdaha.

- Kako si ga našao? - upitala je Džejd.

- To je duga priča - odgovorio je Džona. - Tajse, juče sam pratio jednog otmičara.

- Šta reče?

- Čuo si me. Otkrio sam ko je još jedan od njih. Netremice sam gledala Mardžori. Ona je grizla donju usnu. I ona je to znala, ali Tajsonu to još niko nije rekao.

- Ko je to, dođavola? - rekao je Tajson kroz stisnute zube.

- Da ne poveruješ, Tajse. Ni sam isprva nisam bio siguran, ali imamo dokaz. To je Tom Simpson. Gradonačelnik. Otac mog najboljeg druga.

Tajson je ustao stisnuvši pesnice. - Đubre.

- Istina je, Tajstone - rekla je Mardžori. - Videla sam njegov mladež. Isti je kao onaj koji si ti opisao.

- I niko mi ništa nije rekao.

Žarko sam želela da se umešam. Nema svrhe podizati ton, a ja bih, kao psihoterapeut, mogla da budem glas razuma. Ali nisam deo te porodice, bar ne još, zato sam držala jezik za zubima.

- Nismo imali čvrstih dokaza osim tog mladeža. - Džo je protrljao bradu.

- Dođavola, ne mislite valjda da u okolini postoji još neko s mladežom istovetnim onom koji mi je ostao u sećanju?

- To je dobra primedba - kazao je Džona. - Ali sad imamo dokaz. Našao sam tog gada.

- Gospode bože! - Tajson se uhvatio za kosu. - Gde je on, dođavola?

- Pa, to su loše vesti. Pobegao je.

- O, zaboga. - Tajson se sručio na stolicu.

- Tajstone - umirujuće je rekla Džejd. - Saslušajmo ga.

Džona je udahnuo i plitko izdahnuo. - Mils i Džonson su našli adresu na kojoj se Simpson skrivao. Nestao je pre otprilike nedetju dana. To mi je rekao Brajs. Uglavnom, otišao sam tamo da se suočim s njim. Ofarbao je kosu, ali nije mi bilo teško da ga prepoznam. Na kraju je priznao ko je. I, znaš šta, Tajse? Znaš li gde mu je jazbina? Prilično sam siguran da je to isto ono mesto gde su tebe držali.

Tajsonove podlaktice su se napele. - Isto mesto?

- Prilično sam siguran. Isto je kao što si ga ti opisao.

- Kako se izvukao? - upitao je Tajson kroz stisnute zube.

- Žao mi je zbog toga. Nisam imao izbora. Kad sam stigao tamo, Toma nije bilo. Zato sam pretražio kuću. Kad sam sišao u podrum, ustanovio sam da tamo drže zatočenika, odraslog čoveka. Glava mu je bila obrijana, bio je tučen i zlostavljan.

Džejd je pokrila usta šakama.

Džona joj je klimnuo glavom. - Da. To je bio Kolin.

Tajson je odmahnuo glavom. - Ne mogu reći da mi se taj tip dopada, ali tako nešto ne bih pozeleo ni najgorem neprijatelju.

- Upravo sam krenuo da ga odvežem kad se odozgo nešto začulo. Rekao sam Kolinu da ne mrda i da, ako se ne vratim za sat vremena, beži odatle glavom bez obzira, ako ikako može. Međutim, on je izgledao tako slabašno da nisam bio siguran može li uopšte da se pomeri. Onda sam se popeo uza stepenice i, gle čuda, s kesama namirnica u rukama pojavio se niko drugi do Tom. Ofarbao je kosu u tamnosmeđe, ali prepoznao sam njegove plave oči. Iste su kao Brajsove. Isprva je poricao i pokušao je da pobegne, ali sam ga oborio na zemlju, vezao ga lepljivom trakom, a onda sam mu zapretio... nanošenjem telesnih povreda.

Džona se upadljivo unervozio. Cime li je pretio Simpsonu? To ću ga pitati kasnije. A možda i neću. Sam će mi reći ako oseti potrebu.

- Uglavnom, spremao sam se da pozovem pandure i prijavim ga kad je upao tip sa crnom skijaškom maskom i pištoljem u ruci. - Stegao je ivicu stola. - Nikad ranije nisam gledao u cev pištolja.

Pružila sam ruku i pomilovala mu butinu. Nadala sam se da će ga to malo smiriti. I sama sam bila uznemirena. Živci su mi bili napeti kao strune. Muškarca kojeg volim držali su na nišanu. Ništa nisam rekla... zasad.

- Odlučio sam da blefiram. Rekao sam im da sam već pozvao pandure, da sam pustio tipa iz podruma i sve mu rekao. Kazao sam da mogu da me ubiju ako hoće, ali neće daleko odmaći. - Provukao je prste kroz kosu. - Mislim da nikad u životu nisam bio tako jebeno uplašen.

Stisnula sam mu butinu, I ja sam bila uplašena.

- Šta je onda bilo? - upitala je Mardžori razrogačenih očiju.

- Pokupio je Simpsona i otišli su. Ali sad smo sigurni. Tajstone, Tom Simpson je jedan od tvojih otmičara.

- Šta je bilo s Kolinom? - upitala je Džejd.

- Uspeo je da se popne uza stepenice. Pobrinuo sam se za njega najbolje što sam mogao dok nije stigla hitna pomoć. Sad je u bolnici u Marfiju. Oporaviće se. Dehidrirao je i izgladneo, verovatno je i silovan, ali preživeće.

Džjedine oči su zasijale. - Poslednjih nekoliko meseci prema njemu sam osećala samo ljutnju, i to s razlogom, ali nikad mu ne bih pozelela tako nešto.

- Ne bi niko od nas, plavooka - uzdahnuo je Tajson. - Sad sa sigurnošću znamo ko su dvojica od njih. Mislio sam da nikad to neću dočekati.

Džona se okrenuo ka meni i klimnuo glavom. Progovorila sam prvi put. - U stvari, Tajstone, znamo ko su sva trojica.

On je ponovo ustao. - Doktorko?

Prepričala sam im razgovor s Rubi Li o njenom ocu.

- Znači Đinin ujak je jedan od koji su zlostavljali Tajsona? - upitala je Mardžori.

- Da.

Tajson je nepomično sedeo zureći u šolju kafe ispred sebe.

- Tajse? - oglasio se Džona.

- Ne mogu da verujem - rekao je Tajson i dalje ne mrdajući.

Džejd mu je pomilovala podlakticu. - To su dobre vesti, Tajstone. Sad znamo ko su. Obojica. Sad možemo da ih nađemo.

- Mogu ponovo da se vidim s Larijem Vejdom - rekao je Džona. - Sad kad znamo ko su mu saučesnici, nema razloga da mi ne otkrije sve što zna.

- Taj tip koji je upao u kuću - rekao je Tajson - taj što te je držao na nišanu, je li imao smeđe oči?

Džona je uzdahnuo. - Voleo bih da ti kažem da jeste. Ali nije. Imao je upadljivo plave oči. Neprirodno plave.

- I moj otmičar je imao čudne plave oči - dodala sam. - Rekao mi je da je plaćeni ubica. A čini mi se da je i čovek koji je pretio Felisiji imao plave oči, je li tako?

- Znači da to nije bio Niko Kostas, ili kako se već zove, đavo ga odneo. - Tajson je uzdahnuo.

A onda mi je sinulo.

12.

Džona

Melani je razmišljala. Grizla je donju usnu kao da se radi o životu i smrti.

- Šta je bilo, srce? - upitao sam.

- Rekao si da su mu oči izgledale neprirodno. Možda i nisu bile prirodne.

- Kako to misliš?

- Nosio je kontaktna sočiva u boji. Sočiva sa kojima tamnosmeđe oči izgledaju plavo.

Nasmešio sam se. - Zašto se, dođavola, niko od nas nije setio toga?

- Ne znam - rekla je Džejd. - Sad kad si to rekla, Melani, zvuči savršeno logično. Ne znam zašto meni to nije palo na um. Sećaš se onih kul kontaktnih sočiva poput mačjih očiju koje si nosila na koledžu, Mardž?

Mardž se zakikotala. - O, da. Bile su žute.

- Bile su jezive - rekla je Džejd.

- Nas troje je steklo utisak da su mu oči neprirodno plave - rekao sam. - Istini za volju, tip koji je oteo Melani rekao je da je plaćenik, ali ne bi me čudilo da je lagao.

- Ima logike u tome da je Đinin ujak oteo doktorku - rekao je Tajson. - Kao prvo, ti si znala šta je uradio

Đini. Drugo, on verovatno zna i da si bila moj terapeut i pretpostavlja da sam ti sve rekao.

U hodniku se začuo bat koraka. Posle nekoliko sekundi Rajan je promolio glavu u kuhinju, - Izvinite što kasnim. Iskrslo mi je nešto u vinogradu.

- Propustio si veliko otkriće - rekla je Mardž. - Sedi. Spremiću ti jaja.

- Ne treba. Jutros sam pojeo nekoliko krofni. Šta se zbiva?

Pošto je Rajan upućen u otkrića, Džejd je krenula na posao, a Mardžori je otišla da pomogne Rajanu u vinogradu. Tajson nam je dopunio šolje kafom.

- Jesi li dobro, Tajse? - upitao sam.

Bio je malo bled, ali je klimnuo glavom. - Jesam. Nisu mene juče držali na nišanu. Trebalo bi ja tebe da pitam kako si.

- Dobro sam, brate. Samo mi je krivo što sam mu dozvolio da pobjegne.

Melani me je pomilovala po podlaktici. - Nisi imao izbora. Niko od nas ne želi da te ubiju.

- To je sigurno - saglasio se Tajson.

Moj telefon je zapištao. - Izvinite me. - Bacio sam pogled. - Prokletstvo.

- Šta je bilo? - upitala je Melani.

- Nova poruka od mog progonitelja. Jeste li sigurni da to nije Bruk?

Tajson je klimnuo glavom. - Džejd je pretresla njenu sobu. Ima samo jedan telefon, a nije mogla da ga sakrije ni na jedno drugo mesto pošto se jedva kreće. Neko je obično s njom. Ili Mardž, ili Felisija, pošto se vratila na posao.

- Pretpostavljam da ću zasad morati to da trpim.

- Zašto ne angažuješ Milsa i Džonsona da otkriju čiji je to broj? - upitao je Tajson.

- Ne bih da ih skidam s tvog slučaja. Mnogo je važnije da uđemo u trag Tomu Simps onu i Niku Kostasu. To jest, Teodoru Matijasu.

Tajson je odmahnuo glavom. - Jebeni Tom Simpson. Ne mogu da verujem.

- Veruj - rekao sam. - On je mnogo gori od Larija Vejda. On je ledenohladan, Tajse. Ništa ga ne zbunjuje. Skrivao je svoju pravu prirodu svih ovih godina. Od svoje supruge. Od svog sina. Izluđivalo me je kad god pomislim na malom Henrija u toj kući s dedom pedofilom.

- Ne misliš valjda da bi povredio nevino detence?

- Povredio je nevinog desetogodišnjaka - rekao sam, a on se štrečno. - Izvini.

- Ne izvinjavaj se. To je stara stvar. - Tajson je odmahnuo glavom. - Svi znaju. Morao sam da se pomirim s tim. To je sramotno. Ponižavajuće. Ali desilo se.

- Nema razloga ni zajedno od tih osećanja - rekla je Melani. - Nisi ti kriv za ono što se desilo.

- Znam. Jednostavno...

Melani se nasmešila. - Razumem. Ali, veruj mi, niko zbog toga nema lošije mišljenje o tebi. Svi se divimo tvojoj snazi.

- Istina je, Tajse - rekao sam. - I ne, ne mislim da je Tom naudio bebi. Evelin je stalno kod kuće, a i Brajs je obično tamo. Zato sam smatrao da je Henri bezbedan.

- O, bože - rekao je Tajson. - Zna li Brajs za to?

Klimnuo sam glavom. - Izneo sam mu svoje sumnje pre nego što sam bio siguran. Zamerio mi je zbog toga.

- Zamerio ti je? Šta, dođavola, može da ti zameri?

- To mu je otac, Tajse. Što se njega tiče, Tom je bio dobar otac. A ja sam bio veoma zadovoljan kad sam to čuo jer sad znam da nije ni pipnuo Brajsa, a verovatno ni Henrija.

- Tačno. Ali nije imao razloga da se ljuti na tebe. Otpio sam gutljaj kafe. - Dozvaće se pameti. Imam vere u naše prijateljstvo. Posebno sad kad imamo dokaz. Samo treba da nađemo te gadove.

Telefon mi je ponovo zavibrirao. Ovog puta to je bio poziv. Namrštio sam se. - Ne prepoznajem broj. Neće vam smetati?

- Naravno da ne - rekao je Tajson. Melani je odmahнула glavom.

- Džona Stil - javio sam se.

- Gospodine Stil, ovde policajac Džons iz Marfija. Trebalo bi da dođete ovamo radi ispitivanja i analize krvi.

- Analize krvi? Zašto, dođavola?

- Da proverimo vašu DNK.

- Zašto, dođavola?

- Pa... - Džons je pročitao grlo. - Čovek kog ste doveli u bolnicu, Kolin Mors... on... ovaj... on kaže da ste ga vi silovali.

Ispustio sam telefon. Kakvo govno.

- Šta je bilo? - upitala je Melani milujući me po ruci.

Odmakao sam se od nje. Pred očima mi je titrala crvena izmaglica od besa. Spasao sam život tom skotu, a on mi ovako vraća?

Podigao sam telefon i žustro izašao u hodnik - Šta? To je jebena laž!
- dreknuo sam na telefon.

- Moramo da ispitamo sve dokaze, gospodine Stil. Samo radimo svoj posao.

Stegao sam telefon. - Ne mogu da verujem u to. Svi možete da idete dođavola.

- Gospodine Stil, ako ne budete saradivali, uzećemo nalog i naterati vas da date krv. Da li to želite?

- Treba vam moja krv, je li? Dođite da je uzmete. - Prekinuo sam vezu i bacio telefon na pod.

Melani je pohitala prema meni sa strahom u zelenim očima. - Džona?

- Ostavi me na miru. - Odmakao sam se od nje.

- Hej, Džo - rekao je Tajson - to ne liči na tebe. Šta, dođavola, nije u redu?

- Ništa. - Kako sam to mogao da kažem bratu i ženi koju volim?

Telefon mi je ponovo zavibrirao. Podigao sam ga. I dalje je radio zahvaljujući futroli. Gospode bože. Nova poruka od mog progonitelja.

“Ako ja ne mogu da te imam, niko te neće imati.”

13.

Melani

Džona se odjednom potpuno zatvorio. Nisam mogla da mu priđem. Fizički, stajala sam na pola metra od njega, ali emotivno, bio je kilometrima daleko od mene.

- Jesi li dobio još jednu poruku? - upitala sam.

Nije odgovorio. Gurnuo je telefon u zadnji džep i provukao prste kroz raščupanu kosu.

- Džo, čoveče, šta se dešava? - Tajson mu je prišao.

- Odbij, Tajstone. - Džonine oči bile su smrknute i ljutite.

- Molim te. - Polako sam mu prišla. - Ko je to bio? Šta si mislio kad si im rekao da dođu po krv?

- Moram da odem odavde. - Okrenuo se Tajsonu. - Možeš li da se postaraš da se ona bezbedno vrati kući?

- Naravno, ali, Džo, moraš nam reći šta se dešava.

- Nemam više šta da kažem. - Izjurio je napolje, a njegove kaubojske čizme su protutnjale kuhinjom, pa preko pločica u hodniku i napolje iz Tajsonove kuće na ranču. Srce mi je divlje lupalo. Nešto nije u redu. Ko mu je to telefonirao?

- Jesi li dobro, doktoriko? - upitao je Tajson.

I tada sam shvatila da se tresem. Naterala sam se da se smirim. - Da. Mislim da jesam. Samo sam... zabrinuta za njega. Zašto se onako ponaša?

- Ne znam. Ali Džo ponekad ume da bude takav. Zatvori se i nikog ne pušta. Kad smo bili deca nazivali smo to njegovim "mračnim raspoloženjem".

Mračnim?

Znala sam da u njemu ima skrivene tame, ali sve vreme sam mislila da je to više povezano s njegovim seksualnim ukusom. Međutim, ovo nema nikakve veze sa seksom. Povukao se u sebe. Zašto? To je ono što je trebalo da otkrijem.

- Reci mi još nešto o njegovom "mračnom raspoloženju" kad ste bili deca - kazala sam Tajsonu.

- Ne znam da li bi trebalo. Mislim, nikad me nije zakleo na čuvanje tajne, ali o tome nikad ne razgovaram čak ni s Rajanom. Posle moje otmice uglavnom sam ja bio sklon mračnom raspoloženju, tako da nisam previše obraćao pažnju na Džoa, ali Raj je uvek govorio da se to kod njega nije promenilo.

- Slušaj - rekla sam - volim tvog brata. Više nego što sam ikad ikog volela. Hoću da mu pomognem. Molim te, reci mi.

Tajson je uzdahnuo. - Nadam se da moj brat zna koliko je srećan što te ima.

U drugačijim okolnostima takva opaska bi mi izmamila osmeh, ali u ovom trenutku bila sam previše zabrinuta za Džonu. - Ne znam o čemu razmišlja. Zato ti treba da mi kažeš ono što znaš.

Tajson je pročistio grlo. - U stvari, naša majka je smislila izraz "mračno raspoloženje". Dešavalo se da Džo nekud odluta. Nikad nismo znali zašto i mada govorim metaforično, odlazio je i fizički. Ponekad bi nekoliko dana kampovao na pašnjacima i dolazio kući samo da jede. I dalje je ispunjavao svoje dužnosti. Bio je krajnje odgovoran. Ali nije hteo da razgovara.

- To zvuči skoro kao da je patio od depresije, iako činjenica da je i dalje obavljao svoje poslove na ranču ne ukazuje na to.

- Oh?

Klimnula sam glavom. - Depresija može da onespособi čoveka. Osobe koje pate od najgoreg oblika depresije jedva mogu da ustanu iz kreveta ujutru. Ne uživaju ni u čemu, čak ni u onome što inače vole da rade.

- To pomalo podseća na Džoa. Ali on nikad nije zanemarivao svoje dužnosti. Nije ih izbegavao ni kad je odrastao.

- Reci mi čega se sećaš.

- Malo toga pamtim, ali Rajan mi je rekao da je postalo baš gadno kad sam otet. Po Rajanovim recima, Džo nije progovarao duže od deset dana. Bilo je leto, raspust, tako da je obavljao svoje poslove na ranču, ali se potpuno izolovao. Zbog krivice.

Krivica ga je izjedala, no da li je upadao u ta mračna raspoložena i pre nego što je Tajson otet?

- Misliš da bi Rajan razgovarao sa mnom o tome?

- Morala bi da pitaš njega, ali ne vidim zašto ne bi. On voli svog brata, baš kao i ja i ako ti možeš da mu pomogneš, sigurna sam da će biti predusretljiv.

- Da li se to dešavalo i pre nego što si otet?

- Da. Dešavalo se s vremena na vreme, bez ikakvog razloga.

- Da li je tvoja majka objasnila još nešto o tim raspoloženjima?

Tajson je odmahnuo glavom. - Bili smo deca, doktorko. Jednostavno smo prihvatili ono što nam je govorila.

- Razumem. Pa, šta se dešavalo u danima pre nego što si otet?

- Kao što sam rekao, umeo je da se povuče u sebe na dan-dva. Obično ne duže. Nije hteo da razgovara. Vreme je provodio sam u svojoj sobi i boga pitaj šta je radio. Majka nam je govorila da ga ne diramo.

- Ali nikad nije zanemarivao svoje dužnosti.

- Ne. Nikad. Džo je bio oličenje odgovornosti.

- Reci mi, je li tvoja majka nekad zapadala u ista takva raspoloženja?

- Nije koliko se ja sećam, ali Vendi Madigan je govorila Džou i meni da nam je majka mentalno bolesna. Iz ove perspektive mi se čini da je sigurno bilo tako. Mentalno uravnoteženi ljudi obično se ne ubijaju.

- Misliš da je vaša majka imala mentalnih problema pre tvoje otmice?

- Nas troje smo uvek mislili da se ubila jer nije mogla da se pomiri s onim što se desilo meni i što je zbog toga skoro izgubila Mardž. Ali Vendi Madigan je tvrdila da je naša majka imala mentalnih problema mnogo pre toga, a ona je ugledna novinarka. Mada znam da Džo sumnja u to.

Načuljila sam uši. - Kako to misliš, sumnja u to?

- Kad smo pre dve-tri nedelje posetili Vendi Madigan, rekla nam je neke stvari koje su bile u direktnoj suprotnosti s onim što nam je rekao Lari Vejd. Ja lično mislim da reč jedne novinarko ima veću težinu od reči psihopate i zločinca. Ali Džo joj ne veruje.

- Znam da Džona želi još da proveri Vendi Madigan - kazala sam. - Ali ja hoću da kažem da je depresija često nasledna. Ako je vaša majka patila od depresije, to bi moglo objasniti zašto Džona pati od istog poremećaja.

- Znači, misliš da je to depresija?

- Morala bih da obavim temeljnu psihološku procenu njegove ličnosti da bih odgovorila na to pitanje. Dobra stvar je što, čak i ako je u pitanju depresija, mislim da nije ozbiljna. Inače ne bi mogao da radi.

- Molim te, doktorko. Možeš li da mu pomogneš? Ne želim da pati. Stvarno sam sit toga što svi pate zbog mene.

- Tajstone, ako Džona pati od depresije, nisi ti kriv za to. Niko nije kriv za to. U pitanju su hemijske reakcije u njegovom mozgu i ništa više. Verovatno je to nasledio od vaše majke. Budi zahvalan što to niste nasledili i ti i Rajan.

- Nisam tako siguran za sebe. Sećam se da sam u jednom periodu imao želju da me neko ubije.

- Tvoja depresija je bila situaciona, uzrokovana onim što ti se desilo. Pretpostavljam da pre toga nisi imao bio sklon mračnim raspoloženjima.

Odmahnuo je glavom. - Ne, bio sam prilično veselo dete.

- Tačno tako. A sad, pošto se suočavaš s onim što si doživeo i s posledicama toga, više ne se osećaš samoubilački.

- Ne, nikako.

Oteo mi se jedva primetan osmeh. Saznanje da se Tajson oporavlja mnogo me je obradovalo, ali svest o Džoninoj patnji umanjivala je moju radost.

- Tajstone - rekla sam ozbiljnim tonom - ne misliš da bi on audio sebi, zar ne?

- Ne. Nikad to nije radio. I šta god da je posredi, znaj da ću uvek biti uz njega.

Šta god da se dešava sa Džonom, uzrok tome je onaj telefonski poziv. Čeznula sam da ga pozovem, da mu pomognem, ali nisam bila sigurna da li bi to bilo pametno. Ipak, trebalo bi da zna da sam uz njega.

- Pozvaću ga. Možda mi se neće javiti, ali hoću da zna da sam zabrinuta za njega. Da li bi me posle toga odvezao kući?

- Naravno.

Uzela sam svoj telefon i pozvala Džonu. Kao što sam i očekivala, uključila se govorna pošta.

- Džona, ja sam. Ne znam šta se dešava, ali Tajson i ja smo zabrinuti za tebe. Molim te, pozovi me. Volim te.

14.

Džona

Uz škripu kočnica zaustavio sam se na parkiralištu bolnice u kojoj je bio smešten onaj govнар Kolin Mors. Trebalo je da ga ostavim u onom jebenom podrumu da istruli. To mi je hvala što sam se poneo kao добри Samarićanin? Sad je dosta.

Odsad će tama koju sam potiskivao u sebi voditi glavnu reč. Sit sam ovog sranja. Ponekad sam na ivici da puknem. Od toga me deli skoro neprimetna linija. Ali izdržao sam. Nisam dozvoljavao da tama nadvlada.

Sve dosad.

Prešao sam rukom preko gloka skrivenog u futrolu iznad gležnja. Imao sam dozvolu za nošenje oružja, ali skoro nikad ga nisam nosio. Juče čak nisam ni zastao da se naoružam pre nego što sam otišao kod Toma Simpsona. Ne, bio sam previše usmeren na krajnji cilj.

Ali sada sam spreman da eksplodiram.

Koliko još treba da trpim?

Telefon mi je zazujaо.

Dođavola! Verovatno još jedna poruka od onog poremećenog prigonitelja. Bacio sam telefon na suvozačko sedište. Nek se nosi.

Otvorio sam vrata, ali onda sam opet pogledao telefon. Šta ako nešto nije u redu?

Govorna poruka. Ukucao sam šifru i preslušao je.

“Džona, ja sam. Ne znam šta se dešava, ali Tajson i ja smo zabrinuti za tebe. Molim te pozovi me. Volim te.”

Melani.

Melani me voli.

Uzdahnuo sam, otkopčao futrolu s gležnja i zaključao pištolj u odeljak za rukavice. O čemu sam razmišljao? Predao sam se tami. Rekao sam joj da me ostavi na miru. Najdivnija žena na svetu me voli, a ja sam joj rekao da me ostavi na miru.

To nisam ja. Nisam smeо dozvoliti da budem takav.

Da li zaista nameravam da uđem u bolnicu i ubijem pacijenta? Hvala bogu na Melani. Šta bi bilo da me nije pozvala?

I ranije sam bio spreman da ubijem, ali svaki put bi me nešto odvratio od toga.

Ili bih možda sam sebe odvratio. Ko zna?!

Duboko sam udahnuo i izbrojao do deset. Onda sam izašao iz kola i ušao u bolnicu. Policajac Džons mi je rekao da ćemo se naći u čekaonici urgentnog odeljenja.

Džons mi je prišao.

- Gospodine Stil.

- Evo me. - Potapšao sam se po unutrašnjoj strani lakta. - A evo i jedne dobre vene. Uveravam vas da nećete naći nikakve tragove moje DNK bilo gde u blizini Kolina. Bar ne tamo gde je vi tražite.

Prišao nam je neki muškarac u odelu i s kravatom.

- Gospodine Stil - rekao je,

- Da? Ko ste vi?

- Ja sam Ted Mors. Kolinov otac. Možemo li da porazgovaramo?

- Nemam šta da vam kažem. - Ponovo sam se okrenuo ka policajcu Džonsu.

- Molim vas. Mislim da će vas zanimati ono što imam da kažem.

Prevrnuo sam očima. - Dobro. Izvinite me, molim vas - rekao sam Džonsu.

Izašao sam za njim iz čekaonice u hodnik. - Šta je bilo?

- Imam predlog za vas. Mislim da bi vas mogao zanimati.

- Sumnjam u to.

- Moj sinje spreman da povuče optužbe protiv vas.

- Sjajno. Nisam uradio ništa, osim što sam spasao njegov jebeni život i zato hajde da završimo s tim.

- On tvrdi drugačije. Međutim, mislim da bismo ga mogli ubediti da promeni priču uz određenu nadoknadu.

- Naravno. Nadoknada. Ja sam u ovoj priči nevin. Obojica to znate.

- Ja ne znam ništa. Nisam bio tamo.

- On jeste. I znam ko su tipovi koji su ga mučili. Zovu se Tom Simpson i Teodor Matijas. To su ljudi koje treba da gonite.

- On se ipak kune da ste to bili vi.

- On laže.

- Možda. To i nije zaista važno. Važno je da je on u ovom slučaju žrtva i kune se da ste vi počinilac. Ali garantujem vam da će promeniti iskaz za pet miliona dolara.

- Jeste li vi sišli s uma?

- To je obična sića za vas.

- Pa šta? Nisam mu ništa uradio. Ja sam ga spasao!

- Smatrajte to naknadom za njegove patnje. On kaže da ste mu i vi i vaša braća pretili na dan kad je otet. U stvari, vaš brat Tajson ga je isprebijao do krvi.

- Tajsonu je zbog toga suđeno. Platilo je svoj dug.

- Moj sin je hteo da bude na sudu toga dana, da iznese svoju verziju događaja. Ali nije bio tamo. A ko je mogao da dobije najviše od njegovog odsustva? Vaš brat. I vi.

O moj bože. Da li se ovo stvarno događa?

- Slušajte, mi nismo imali nikakve veze s tim.

- Koliko je meni poznato, jedino Tajson ima Alibi. Džejd. A i to je sumnjivo imajući u vidu njen raniji odnos s Kolinom. Ali vi i vaš brat Rajan nemate alibi za noć nakon susreta s Kolinom. Za pet miliona sve će to biti zaboravljeno.

- To je smešno. Treba samo da uradim glupu analizu DNK i ustanovićete da sam nevin.

- Jeste li sigurni u to? - u njegovim očima je zatitrao osmeh.

Šta je ovo, dođavola? Da li on to pokušava da mi smesti? Nema šanse da bi moju DNK mogli da nađu bilo gde u blizini Kolinovih intimnih zona.

Da li bi bilo lakše da mu jednostavno platim? Mogao sam to da priuštim.

Ali onda...

- Prokletstvo, stanite malo. Hoću da razgovaram s vašim sinom.

- Bojim se da to nije moguće. Samo članovi porodice mogu da ga vide.

- Ovo nije njegova ideja, zar ne? On nikad nikom nije rekao da sam ga ja silovao. Izmislili ste to da biste iznudili novac od mene. On zna da sam ga ja spasao.

- Gospodine Stil...

- Stvarno ste mušta, Morse. Reći ću vam isto ono što sam rekao Džonsu kad mi je telefonirao. Hoćete moju krv? Dođite da je uzmete. - Mrko sam ga pogledao.

On je polako uzmakao.

- Znae šta je moj brat uradio vašem sinu, a to se desilo samo zato što ga je Tajson video kako ljubi njegovu ženu. Da vam kažem nešto. Ja sam mnogo gadniji nego što bi moj brat mogao da bude i kad bi se potrudio iz sve snage. Šta mislite, šta bih mogao da uradim tipu koji pokušava da mi smesti otmicu i silovanje?

- Bolje vam je da razmislite pre nego što počnete da mi pretite, gospodine Stil.

- Ovo nije pretnja. Samo vam kažem kako stoje stvari. I vi i ja znamo da nisam ni pipnuo vašeg sina. U stvari, mislim da ću sad otići i kazati policajcu Džonsu sve što ste mi rekli tokom ovog razgovora.

Mors je stisnuo usne. - Još ćete vi čuti za nas.

- Slušajte, stvarno mi je žal zbog onoga što se desilo vašem sinu. Ti degenerici su istu stvar uradili mom bratu kad mu je bilo samo deset godina. To nikom ne bih poželeo. Ali neću prihvatiti krivicu jer ja sam ga samo našao i spasio.

Prostrelio me je pogledom koji ništa nije odavao.

- Mislim da danas ipak neću davati krv na analizu - rekao sam. - Osim ako me ne pustite da prvo razgovaram s Kolinom.

- To neće biti neophodno. - Mors se okrenuo i otišao.

Jebeni smrad. Pokušao je da iznudi novac od mene optuživši me za tako gnusan zločin. Osetio sam mučninu. Bezmalo sam se pokajao što nisam poneo glock sa sobom, ali znao sam da to nije rešenje.

Melani mi se vratila. Nemam nameru da upropastim sopstveni život.

Pre odlaska sam se javio policajcu Džonsu. - Mislim da ćete posle razgovora s gospodinom Morsom ustanoviti da više nema potrebe za analizom moje krvi. U stvari, to govno je upravo pokušalo da iznudi novac od mene. Trebalo bi da uhapsite tog bednika.

Izašao sam iz bolnice.

15.

Melani

Tajson me je odvezao do Džonine kuće. Posle samo nekoliko minuta začulo se zvono na vratima.

Kad sam otvorila morala sam da se savladam kako ne bih zinula od čuda. Preda mnom je stajala jedna od najlepših žena koje sam ikad videla. Imala je kestenjastu kosu i sivoplave oči. Bila je malo niža od mene, a na sebi je imala farmerke niskog struka i majicu koja joj je prekrivala bujne grudi i otkrivala delić stomaka. Usne su joj bile pune i napućene, a trepavice duge. Nisam primećivala da nosi maskaru.

- Da, mogu li da vam pomognem?

- Tražim Džonu Stila - rekla je visokim glasom koji me je podsetio na Mini Maus.

Bar nešto na njoj nije savršeno. Zvučala je kao dete.

- On trenutno nije ovde.

- Oh. - Nezadovoljno se napućila. - Ovde sam samo noćas i stvarno bi trebalo da se vidim s njim.

Da se vidi? Nije mi se dopalo kako to zvuči.

- Kao što sam rekla, on nije ovde i plašim se da ne znam kad će se vratiti. - Nažalost, to je bilo tačno. Nije odgovorio na moj poziv i nisam imala pojma da li mu je stigla moja govorna poruka. - Hoćete li da mu ostavite neku poruku?

- U stvari, da li bih mogla da uđem? Kod njega su ostale neke moje stvari koje mi trebaju. - Sva sam se nakostrešila.

- Ko ste vi?

- Ja sam Keri. Keri Ros. Džo i ja smo... izlazili, recimo. Keri.

Džona mi je pričao o Keri. Neko vreme su se viđali i zajedno odlazili u onaj BDSM klub. Ona je htela da on bude njen gospodar, ne samo u spavaćoj sobi, već i u životu. Osmotрила sam je. Nije mi delovala kao devojka sklona potčinjavanju, ali šta ja znam o tome? Nikad dosad nisam upoznala takve, bar koliko mi je poznato.

Bila je tako lepa, tako savršenih crta lica. Osim tog glasa, nije imala nikakvih mana. Obuzela me je ljubomora.

- Ne znam. Kao što sam rekla, on nije ovde, a ja nemam pojma gde bi mogle biti vaše stvari.

- O, ne brinite. Ja odlično znam gde su. - Prošla je pored mene i krenula hodnikom.

Nisam mogla da verujem. Upala je u kuću koju sam sad smatrala svojim domom.

- Izvinite? Nisam sigurna da bi trebalo da vas pustim unutra.

Uputila mi je očaravajući osmeh. Čak su joj i zubi bili savršeni. - O, znam da Džoni neće smetati. Već neko vreme planiram da svratim i kupim svoje stvari.

- Zašto mi ne biste rekli gde su, pa da vam ih ja donesem?

- Stvarno nema potrebe. Tu su, u podrumu. Ušla je u kuhinju i prošla u drugo krilo kuće u kom ja praktično nikad nisam bila. Otvorila je vrata ka podrumu.

Sišla sam niza stepenice za njom. Znala sam da Džona ima podrum, ali nikad nisam bila dole. Nisam imala razloga da silazim. Tu je bila savršena soba za zabavu, sa stolom za bilijar, velikim televizorom i punim šankom. - Opa, ovo bi bila sjajna prostorija za zabave da sam mlada - rekla sam.

- O, znam. Džo i ja smo se ovde ludo provodili. Opet me je štrećnula ljubomora. Pravio je zabave s njom u ovoj sobi za koju ja nisam ni znala?

Prišla je vratima u dnu prostorije. Okrenula je bravu. - Sranje, zaključano je. Nema veze, i dalje imam ključ.

Imala je ključ jedne sobe u Džoninoj kući?

Izvadila je svežanj ključeva iz torbice i otključala vrata. Ušla je kao da je to nešto najnormalnije i upalila svetlo.

Zastao mi je dah. - Šta je ovo ovde?

- O, izvinite. Ovo je Džoova tamnica.

Džoova tamnica? U meni je počelo da ključa. Pričao mi je šta je radio u BDSM klubu. Nikad mi nje pomenuo da ima i privatnu tamnicu.

Zidovi su bili tamnoplavi, jedan deo sobe izgledao je potpuno normalno. Pored jednog zida nalazio se veliki krevet prekriven plavim svilenim jorganom, s jastucima od crnog brokata. U dnu kreveta nalazio se divan presvučen istim crnim brokatom. Na suprotnom kraju bili su sofa i udobna fotelja nešto svetlije plave boje, takode sa crnim jastucima.

Ali na susednom zidu...

Na kukama su visile lisice, konopac, povezi za oči, bičevi... i mnogo toga čemu ni ime nisam znala. Pored toga je bilo nešto nalik nekakvom kavezu. Iz zida je štrčao i sto čudnog oblika. Ličio je na ginekološki sto.

Osetila sam trnce po koži.

Nekoliko kutija nalazilo se ispod okačenih sprava. Keri im je prišla i počela da ih pregleda, a moj pogled je privukla fotelja u uglu.

Izgledala je kao obična fotelja s rukonaslonima, samo što je bila mnogo veća. Drveni delovi su bili prekriveni crnim lakom, a ostatak crnom kožom.

Bila je neobično lepa, ali zastrašujuća. I mada nikad nisam videla nešto slično, znala sam šta je to.

Bila je to fotelja gospodara.

Džona je bio gospodar u ovoj sobi.

Uzdrhtala sam.

Zar je moguće da nimalo ne poznajem čoveka kojeg volim? Da li je ovo pravi pokazatelj njegove tame?

Keri je izvukla lisice presvučene crvenim krznom i podigla ih. - Našla sam ih - rekla je. - Nikad nisam našla bolji par lisica. Ne mogu da verujem da sam ih ostavila ovde.

Na trenutak sam zažmurila i pred očima mi se pojavila slika Keri, njenog prelepog nagog tela opruženog na onom stolu, ruku vezanih crvenim liscama dok je Džona udara bičem...

Otvorila sam oči.

U njenoj ruci bio je bič, takode crven.

Pročistila sam grlo odlučna da ostanem uljudna i opuštena. - Je li to sve što vam je trebalo?

- Da. Pretpostavljam da je trebalo da se najavim pre nego što sam banula. Nadam se da vas nisam omela. Ali samo danas sam u gradu, a stvarno sam htela da pokupim ove stvari.

Izašla je, a ja sam krenula za njom kao poslušno kuče.

Popela se uza stepenice, prošla kroz kuhinju i hodnik i stigla do vrata, a onda se okrenula prema meni.

- Molim vas, recite Džou da mi je žao što ga nisam zatekla. - Mahnula je bičem koji je zasiktao. - Baš mi je nedostajala ova stvarčica. -

Nasmešila se. - Mnogo vam hvala što ste mi dozvolili da uzmem ovo. Baš mi je drago što sam vas upoznala... O, izgleda da vas nisam pitala za ime.

- Melani - rekla sam grizući usnu.

- Melani, sjajno. Molim vas, kažite Džou da sam svratila i da se nadam da je dobro. - Izašla je i zatvorila vrata za sobom.

Stajala sam u hodniku nekoliko minuta pokušavajući da progutam knedlu koja mi se zaglavila u grlu.

Ovo je ludo. Potpuno ludo. Kad mi je Džona rekao za svoje odlaske u BDSM klub, bila sam pomalo zatečena, ali istrajala sam u odluci da prihvatim svaku nijansu njegovog karaktera, pa čak i njegove mračne želje.

Zašto mi nije rekao da ima tamnicu u kući? U kući u koju me je pozvao da živim?

Zar nije očekivao da ću poći u obilazak kuće dok je on odsutan. Sad kad znam da u podrumu ima predivnu sobu za zabavu...

Stani! Vrata tamnice su bila zaključana.

Ne bih mogla da uđem unutra da se nije pojavila Keri s ključem.

Ona i dalje ima ključ Džonine tamnice.

Rastužila sam se.

Da li ću ikad moći da ga zadovoljim? Taj čovek i dalje skriva od mene dubine svojih mračnih žudnji.

Savladala me je radoznalost te sam se vratila u podrum do sobe koja je ostala otključana.

Ta odaja je bila neobičan spoj lepote i veličanstvenosti pomešane s tamom i nastranošću.

Da li je Džona maštao o tome da me dovede ovamo?

O tome nikad ništa nije rekao. U stvari, izbegavao je čak i da razgovara sa mnom o svojim mračnijim željama. Preuzela sam inicijativu i zatražila da mi pokaže nešto od onoga što možda propuštam.

Kazao mi je da godinama nije bio u klubu. Da li je moguće da godinama nije bio ni u ovoj sobi?

Postojao je samo jedan način da to saznam. Moraću da ga pitam.

Prišla sam fotelji i prešla prstima preko glatke kože. Zamislila sam Džonu kako sedi u tu. Nije bilo teško. Iz svake njegove pore izbijao je

autoritet. Bilo je lako stvoriti sliku: Džona sedi u toj fotelji, a potčinjena žena, robinja, kleči pred njim.

Ali teško mi je bilo da zamislim sebe u ulozi robinje.

Da li on to očekuje od mene?

Ako je tako, da li bih mogla da mu udovoljim?

Kleknula sam ispred fotelje zamišljajući kako Džona sedi u njoj, a ja ga služim.

Pogledala sam po sobi fokusirajući se na kavez i neobični sto. Malo udesno nalazila se predivna postelja kojoj je mesto pre bilo u nekoj pristojnoj spavaćoj sobi, zajedno s divanom, sofom i stočićem s mermernom pločom.

Dugo sam ostala na kolenima ispred te fotelje.

16.

Džona

Kad sam stigao kući, prvo sam sipao Lusi svežu vodu. Pošto nisam našao Melani ni u dnevnoj sobi ni u kuhinji, pretpostavio sam da se odmara u spavaćoj sobi. Uzdahnuo sam. Morao sam mnogo toga da joj objasnim. Nije bilo pošteno od mene da onako ostavim nju i Tajsona ne rekavši im kuda sam i zašto krenuo i stvarno nije trebalo da joj kažem da me ostavi na miru. Ali bio sam tako besan. A onda me je, povrh svega, onaj licemer ucenio. Kolin Mors i njegov otac neće dobiti ni penija od mene. Zapravo, njegov otac svakako ništa neće dobiti. Kolinu sam bio spreman da pomognem ako mu zatreba pomoć, pod uslovom da ne širi laži o meni i mojoj porodici.

Kakav god da je, ne zaslužuje ono što su mu uradili Tom Simpson i Teodor Matijas.

Otišao sam u spavaću sobu da nađem Melani. Nije bila ni tu, pa sam proverio gostinsku sobu koju je koristila. Nije bila ni tamo.

Uzeo sam telefon i pozvao je. Začudo, čuo sam njen telefon kako zvoni i ubrzo ga našao na komodi u gostinskoj sobi.

Ona ne bi nikud otišla bez svog telefona, to znači da je sigurno ovde.

Odjednom sam se uspaničio. šta ako su je ponovo oteli? Ona dva bolesnika i dalje su na slobodi.

Istrčao sam iz sobe i pojurio hodnikom. - Melani? Melani? Gde si?

Onda sam primetio da su vrata podruma odškrinuta. Obično sam ih držao zatvorena. Možda je sišla tamo.

Polako sam se spustio stepenicama. - Melani?

A onda mi je srce divlje zalupalo. Vrata - ona vrata - bila su otvorena.

O moj bože.

Utrčao sam unutra.

Melani je bila tu. Klečala je ispred moje fotelje obraza naslonjenog na meku crnu kožu.

Na trenutak sam stajao bez reči. Bila je prelepa. Oduvek sam je zamišljao u tom položaju. Tako je ljupka. Ali...

Kako je ušla ovamo? S razlogom sam tu sobu držao pod ključem. Nisam je koristio godinama, još otkako sam bio s Keri. Odavno sam nameravao da je preuredim i pretvorim je u još jednu spavaću. Prokletstvo. Zašto nisam to uradio? Zašto joj nisam rekao za ovu sobu? Ko zna šta je pomislila kad je sve ovo videla?!

Ali bio sam siguran da je zaključana, a samo ja imam ključ.

- Dušo? - oprezno sam rekao.

Podigla je glavu i izvila vrat da bi se okrenula prema meni.

- Šta radiš ovde, srce?

- Ja... nisam htela da njuškam. Ali... Keri je svratila. Keri? - Šta je ona tražila ovde? Odselila se u Kaliforniju pre nekoliko godina.

- Rekla je da je samo danas u gradu, a da su neke njene stvari ostale kod tebe. Jednostavno je ušla u kuću, znala je raspored i sve ostalo, imala je ključ od ovih vrata... - Melani je zažmurila.

Šta sam to uradio?

- Dušo, mogu da ti objasnim.

Zaista mogu? Nisam joj rekao za ovu sobu. U stvari, jednostavno sam zaboravio na nju. Nisam ni sanjao da će je ona videti, a da ja neću biti tu da joj objasnim.

- Ti... ne moraš ništa da objašnjavaš.

Prišao sam joj, uzeo je za ruku, povukao je da ustane, a onda sam je odveo do kreveta i spustio je da sedne. - Žao mi je što si ovako saznala za ovo, što si na ovaj način morala da vidiš ovu sobu. Nisam znao da Keri i dalje ima ključ. Odmah ću promeniti bravu.

- Brinula sam za tebe. - Prislonila mi je dlan na obraz. - Gde si bio? Jesi li dobro?

Zažmurio sam i udahnuo. Ova soba je bila potpuno iznenađenje i ko zna šta joj je sve prošlo kroz glavu? Ali njena prva briga bio sam ja.

To je samo još jedan razlog da priznam sebi da ne zaslužujem tu divnu ženu.

- Dobro sam. Objasniću ti kasnije šta se dogodilo, ali sad je sve u redu. Mene zanima kako si ti.

Grizla je donju usnu.

- Keri je bila... veoma fina. Veoma je lepa.

- Da, tako je. - Nisam bio siguran šta bi trebalo da kažem.

- Nije mi delovala kao žena sklona potčinjavanju.

- Većina onih koji su skloni tome ne šetaju se naokolo u svojoj kožnoj opremi. - Bojažljivo sam se nasmešio.

- Da, to znam. Rekla mi je da ste ovde pravili zabave.

- Da. Bilo je nekoliko zabava. S ljudima istih interesovanja.

Klimnula je glavom.

- Dušo, jesi li sigurna da si dobro?

- Zašto mi nisi rekao za ovo? Rekao si mi za klub i shvatila sam te. Rekao si da više nemaš nikakvu želju da odlaziš tamo, a onda otkrivam da u kući imaš svoj lični klub.

- Žao mi je. Zapravo, odavno nameravam da preuredim ovu sobu. Ali toliko sam zauzet da jednostavno nisam stigao da angažujem nekog ko će to da obavi. Strašno mi je žao što si na takav način saznala za ovo. Svakako sam nameravao da ti je pokažem.

- Zašto mi je nisi pokazao kad smo razgovarali o ovome?

- Ne znam. Nisam razmišljao. Znao sam da bi bilo previše za tebe da sve to... prihvatiš.

Klimnula je glavom. - Najblaže rečeno.

- Slušaj, dušo. Veći deo ovoga je ostao za mnom. Ne očekujem od tebe da... - Šta ne očekujem od nje? Da li bih voleo da je vidim vezanu, spremnu da mi se potčini?

Da, voleo bih.

Ali nikad to ne bih zatražio od nje. Posebno pošto je bila oteta, pošto joj je život visio o koncu.

- Znaš šta - rekao sam - zašto ne bi preuzela preuređenje na sebe i pretvorila ovu sobu u šta god želiš? Možda u ordinaciju. Na kraju krajeva, trebaće ti radni prostor kod kuće. Uskoro ćeš ponovo početi da radiš.

- Ne bih to mogla.

- Naravno da bi mogla. Ovo je sad tvoj dom, Melani. Hoću da ovde imaš sopstveni prostor.

- To mi je jasno, Džona. Samo ne mogu da... uzmem ovu sobu. Znajući da si bio ovde s drugim ženama... - Kratko se nasmejala. - Pretpostavljam da to nema nikakvog smisla. Sigurna sam da je i u tvojoj spavaćoj sobi bilo drugih žena.

- Da, povremeno ih je bilo.

Ali ovo joj je smetalo. Mogao sam to da vidim u njenim očima. Trudila se da shvati, ali ovo ju je uznemiravalo. Samo nisam znao u kojoj meri.

- U redu. Ovde ćemo napraviti još jednu gostinsku sobu. Za ordinaciju možeš uzeti jednu od soba u prizemlju.

- Ne - rekla je. - Mislim da ovo ne treba da bude još jedna gostinska soba. Hoću da kažem, imaš dovoljno gostinskih soba.

Pomilovao sam njenu svilenkastu kosu. - Šta bi onda volela da uradim s ovom sobom, ljubavi?

Pogledala me je i dalje grizući usnu, a njene smaragdne oči su zasijale. - Hoću da mi pokažeš šta radiš u ovoj sobi. Hoću da mi to pokažeš odmah.

17.

Melani

Zadrhtala sam iznutra. Da li sam stvarno spremna za to? Nisam bila sigurna. Znala sam samo da volim ovog čoveka svim srcem i dušom i da više od svega želim da ga shvatim. Ako će ga zadovoljiti to što ću mu se predati u ovoj tamnici, onda ću upravo to uraditi.

- Dušo, ovo nije neophodno.

- Ne, Džona, neophodno je. Upravo sam upoznala ženu s kojom si bio intiman u ovoj prostoriji, u prostoriji za koju ja nisam ni znala, iako živim ovde. Kad sam juče otišla odavde, obećala sam sebi nešto. Obećala sam da ću povratiti svoj život, da ću povratiti sebe. Mnogo toga se promenilo posle moje otmice. To me je nateralo da potpuno drugačije sagledam Đininu smrt i može se ispostaviti da je novi zaključak do kojeg sam došla tačan. Možda je otkriće ove sobe deo puta koji moram preći. Ako ćemo ti i ja biti zajedno, moram da te razumem. U svakom smislu. - Udahnula sam i ispustila vazduh. - Reci mi nešto iskreno: da li, u nekom skrivenom kutku uma, želiš da me vežeš na ovom krevetu, ili na onom stolu?

On se napeto namrštio. - Melani, uživam u našoj vezi ovakvoj kakva je.

- Nisam te to pitala. Verujem da je tako. Verujem da me voliš i da uživaš u našoj vezi. Ali, odgovori mi iskreno. Da li deo voleo da me vidiš голу, vezanu, spremnu da mi pružiš bol i užitak?

Glasno je progutao pljuvačku, njegova Adamova jabučica privukla mi je pogled. Nije mi odgovorio.

Ionako sam znala odgovor. Da je odrican, ne bi mu bilo teško da mi kaže.

Ali Džona nije mogao da me laže, ništa više nego što sam ja mogla da lažem njega. Naša veza nije počivala na pukoj fizičkoj privlačnosti.

Sad sam znala istinu.

Jedino pitanje na koje je trebalo dati odgovor bilo je mogu li se povinovati njegovim najmračnijim željama. Želela sam da pokušam.

Osmotrla sam zid na kojem su visili kaiševi i bičevi.

- Reci mi kakva osećanja to izaziva u tebi, Džona - rekla sam. - Kako si se osećao kad si me šljepnuo po zadnjici?

Uzdahnuo je. - Melani, da li stvarno želiš da se upustiš u to?

Privukla sam ga k sebi, obema rukama ga uhvatila za lice i spustila mek poljubac na njegove usne. - Volim te. To se neće promeniti. Sad hoću da te upoznam. Istinski. Molim te, reci mi. Kako se osećaš kad me pljesneš po zadnjici?

Na trenutak je zažmurio. Posle nekoliko naizgled beskonačnih sekundi, otvorio je oči. - Niko me to nikad nije pitao.

- Stvarno?

- To te čudi?

- Da, mnogo. Volim te i želim da znam sve o tebi. Sve što osećaš.

Njegove usne su se razvukle u divan osmeh. - Onda mora da je razlika u tome. Nijedna žena me nije volela.

Nije trebalo da budem iznenađena. Rekao mi je to kad smo prvi put razgovarali o njegovom uživanju u sadomazohističkom seksu. One nisu volele njega, on nije voleo njih.

- Da li to znači da nemaš odgovor? - upitala sam ga.

- Nikad to nisam izražavao rečima, Melani.

- Da li bi mogao da pokušaš? Zbog mene? Protrljao je slepoočnice uzdahnuvši. - Zbog tebe ću pokušati. Za tebe bih uradio sve, Melani. Baš sve. I mada sam to uvek znao, mislim da mi sve dosad to nije bilo tako jasno. Zbog tebe ću pokušati da izrazim to rečima.

Uhvatio me je za ruku i protrljao mi dlan palcem. - Vidim da gledaš one sprave na zidu. Da, koristio sam ih, ali, ne, ne koristim ih uvek. Ponekad koristim samo šaku, kao što sam radio s tobom. Ali izgleda da nije važno da li koristim samo šaku ili još nešto. Kad koristim rekvizite, ne radim to radi svog užitka, već radi ženinog užitka. Ja podjednako uživam šta god da koristim. Kao da bič, ili bilo šta drugo što koristim, postaje deo mene. Kad se spusti na telo žene, osećam se kao da moja koža dodiruje njenu.

Spustila sam drugu šaku preko njegove. - Fascinantno. Nikad to ne bih pomislila.

- Nisam siguran da li sam i sâm bio svestan toga. Sve dok to nisam izrazio rečima.

- Šta još osećaš?

- Iako nanosim bol, ja ga i osećam. Osećam ga u šaci. Peckanje i žarenje koje mi se prenosi kroz prste, ruku i prožima mi celo telo. Sliva mi se u prepone koje reaguju.

Klimnula sam glavom.

- A crvenilo ženine kože... Kad je pogledam, i sam osetim kako mi se toplota razliva po telu, a ponekad, kad pogledam u svoje grudi, vidim da je i moja koža pocrvenela, iako me niko nije udario.

U njegovim rečima bilo je neke mračne lepote i mada i dalje nisam sasvim razumela šta ga nagoni na tu igru, donekle sam razumela njegove porive.

- To se - nastavio je - ne razlikuje previše od običnog seksa. Kad smo nas dvoje bliski, Melani, mogu da osetim tvoje uzbuđenje još pre nego što te dodirnem između nogu.

- Razumem. I ja osećam tvoje uzbuđenje.

- Kad u takvim trenucima dominiram nad ženom, moje uzbuđenje postaje skoro... - Odmahnuo je glavom. - To je nešto iskonsko, ali drugačije nego što ti to zamišljaš. Osećam kako adrenalin juri kroz mene. Ne kažem da želim da fizički povredim partnerku, ali taj endorfin koji ona luči dok se bol pretvara u zadovoljstvo, prenosi se na mene. Kad ona preklinje da ne prestajem, moje uzbuđenje se pojačava i doseže tačku ključanja.

- S medicinskog stanovišta to ima smisla - rekla sam. - Osoba koja oseća bol proizvodi endorfin. On na neki način deluje kao... pa, kao narkotik. Blokira receptore za bol i može da izazove euforiju. Ali to ne objašnjava zbog čega i ti to osećaš.

- Ne objašnjava sa fizičkog stanovišta. Ono što mene pokreće jeste želja da to probudim u nekom drugom. Osećaj da utičem na tuđi užitak. Tada se nešto u meni otvara. Osećam svaki pucanj biča, bol koji moja partnerka doživi od otopljenog voska na koži. - Zažmurio je. - Uzbuđuje me što imam punu kontrolu, a istovremeno sam potpuno van kontrole.

Stegla sam ga za ruku. - Nisam imala pojma da to može tako da bude.

- Meni to prija. Prirodno se osećam u ulozi gospodara kad znam da mi partnerka potpuno veruje. Ali nešto sam naučio, Melani. Iako uživam da kontrolišem tuđi osećaj bola i zadovoljstva i mada i sâm osećam svaki delić toga kao da se dešava meni, zapravo nemam veću moć od partnerke koju na taj način potčinjavam.

- Kako to?

- Zato što se nije suština u moći. Ako joj se ne sviđa ono što radim, žena u svakom trenutku može da me prekine. Ako se tebi ne sviđa kako se stvari razvijaju, mogu da se zaustavim. To stvarno nema nikakve veze s moći. Oboje raspoložemo jednakom moći.

Džonine reči su dirnule neku žicu u meni. Moć. U tome je moj problem s ovim. Zato nisam mogla da mu se predam. Plašila sam se odricanja od sopstvene moći.

Ali ako je ono što je rekao tačno, onda ne moram da je se odreknem. Imaćemo jednaku moć. Treba samo da mu verujem, da verujem da me nikad ne bi povredio.

I verovala sam mu. Bila sam spremna da Džoni Stilu poverim svoje srce i svoj život.

Došao je trenutak da povratim sebe.

18.

Džona

Melani je zurila u mene prelepim zelenim očima, grickajuće sočnu usnu. Crvenu usnu, koju sam toliko puta uzeo među zube i ugrizao je, preko koje sam prelazio jezikom, usnu koju sam ljubio divlje, zaboravljajući se, ali i s nežnom mekoćom.

Bila je prelepa, moja Melani. Prelepa, snažna i sjajna.

Bezazleno mi je postavljala pitanja, a ja sam odgovarao najbolje što sam mogao. Jesam li pogrešio što sam pristao na to? Morao sam verovati da nisam. Ako nam je suđeno da budemo zajedno, moramo do kraja da upoznamo jedno drugo. Među nama ne sme da bude prepreka.

To mi je sad jasno.

A imam i odgovor na pitanje koje mi je postavila na početku razgovora. Da li u nekom skrivenom kutku uma želim da je vidim голу, vezanu i prepuštenu na milost i nemilost mojim željama?

Ona je verovatno već znala odgovor.

Potisnuo sam svoje niske strasti i znao sam da bih bio srećan i ako bih do kraja života vodio ljubav s njom na najjednostavniji način. Na kraju krajeva, ima mnogo načina vođenja ljubavi. Ako ona u tom smislu može da mi pruži samo klasični seks - nimalo mi neće smetati. Ne dolazi u obzir da je se odreknem, niti da ikada dovedem u pitanje našu vezu.

Ali vreme je da budem iskren. Melani mi veruje i toliko sam joj dugovao.

Nagnuo sam se i pritisnuo usne na njen mekani obraz.

Odmakao sam se.

- Nadam se da te ovo ne plaši - rekao sam - ali odgovor na tvoje prvo pitanje glasi "da". Duboko u sebi žudim da mi se potčiniš. Čeznem za tim, Melani. Čeznem za osećanjima koja me obuzmu kad preuzimam kontrolu nad nekim, ali ne samo zato što me to uzbuđuje. Postoji i više od toga. Jer to je deo mene, a s tobom želim da podelim svaki deo svog bića.

Nasmešila se. - Ne mogu reći da sam baš sve razumela, ali silno želim da te usrećim.

Stavila je prelepu dijamantsku davilicu oko svog vrata, onu koju sam joj kupio pre nekoliko nedelja i prvobitno nameravao da joj dam kao simbol našeg odnosa gospodara i potčinjene žene.

Odlučio sam da joj je poklonim u svakom slučaju, bez obzira na to da li će naš odnos ikad biti takav. Blistala je na njenoj koži nalik alabasteru i znao sam da niko drugi ne bi mogao da je nosi, kakva god da bude naša veza na kraju. Ta ogrlica je kao stvorena za nju. Šta god da se desi između nas, nadao sam se svim srcem da je nikad neće skinuti.

- I ja želim tebe da usrećim, dušo. Zato nisam želeo da navaljujem. Žao mi je što ti nisam rekao za ovu sobu. Bio sam iskren kad sam ti rekao da je nisam koristio godinama i da sam planirao da je se otarasim.

- Verujem ti. Ali ako je ovo deo tvoje ličnosti, ne bi trebalo da je se odrekneš zbog mene. Ne bi bilo pošteno da to tražim od tebe i ne želim da to uradiš.

- Razumem - rekao sam - ali ne moramo da je koristimo. Biću savršeno zadovoljan da vodim ljubav s tobom kao što to inače radimo u našoj spavaćoj sobi.

Nasmešila se. - Rekao si "u našoj spavaćoj sobi".

Uzvratio sam joj osmehom. - To je naša spavaća soba, srce. Sve u ovoj kući je tvoje koliko i moje. Ne mogu da zamislim da bih pozeleo drugu ženu.

Pomilovala me je po obrazu mekim prstima. - A ja ne mogu da zamislim da bih ikad pozelela drugog muškarca.

Nagnuo sam se i spustio usne na njene, pa skliznuo jezikom između njih. Ona je moj poljubac spremno dočekala. Nežni dodir naših usana pretvorio se u strast i kad smo se konačno zaustavili, njene zelene oči su plamtele.

- Pokaži mi, Džona. Pokaži mi šta radiš u ovoj sobi. Zastenjao sam, osetivši napetost u preponama. Sad bar zna šta traži. - Jesi li sigurna, dušo?

- Sigurna sam. Samo na početku budi nežan. Moram da idem polako.

- Bože, naravno. Nikad te ne bih povredio. Molim te, reci mi da to znaš.

Nasmešila se. - Znam. Verujem ti svim srcem i dušom, Džona.

Ponovo sam pritisnuo usne na njene, a ovog puta poljubac je bio žestok, strastven i požudan. Srce mi je poskočilo kad mi je otkopčala košulju tankim prstima.

Polako smo skinuli jedno drugo, a kad je ona ostala gola, kad se njeno divno telo ukazalo preda mnom, na trenutak sam osetio da bi mi bilo dovoljno i da je samo gledam. Da uživam u njenoj lepoti, u sreći koju je donela u moj život, u poverenju koje mi je tako nesputano poklonila. U ljubavi.

Video sam tu ljubav i u njenim očima i iz dubine duše se nadao da i ona može da je vidi u mojim.

Uradiću ono što je tražila. Pokazaću joj malo od onoga što bismo mogli da radimo u ovoj sobi, pokazaću joj kako bismo jedno drugom mogli da pružimo neslućena zadovoljstva.

Nisam bio spreman da je stavim na sto. Zasad ćemo koristiti krevet. Uzglavlje mu je od mesinga, zgodno za vezivanje. Prišao sam zidu i uzeo dve svilene marame. Svila mi nikad nije bila omiljena jer ju je teže brzo odvezati kad zatreba, ali meka je i ženstvena, a posle onoga što je Melani pretrpela tokom otmice kad su je vezivali konopcem i lepljivom trakom, smatrao sam da je najbolje početi sa svilom.

Vezaću joj samo ruke za uzglavlje i ostaviti joj noge slobodne.

Zauzeo sam dominantnu pozu i stao iznad nje. - Lezi, Melani. Na stomak.

Njeno bespogovorno pokoravanje rasplamsalo je moju ljubav prema njoj. To je žena koja me voli, koja ne razume sve ono što radim, ali mi veruje i želi da mi udovolji.

Prešao sam mekom tkaninom preko njenog tela. - Ovo su svilene marame, Melani. Ovog puta ću ti vezati samo ruke za uzglavlje. Ako ti u bilo kom trenutku bude neprijatno, samo mi kaži da prestanem i prestaću. Jesi li razumela?

- Razumela sam - odgovorila je.

Svila je zapinjala o moje žuljevite prste kad sam je nežno uhvatio za ručni zglob i vezao ga za uzglavlje, ne previše čvrsto, ali dovoljno dobro da joj ruka ne isklizne iz marame. Onda sam to uradio i s drugom rukom.

- Je li ovako dobro?

Klimnula je glavom.

- Hoću da izgovoriš to.

- Da. Da, ovo mi prija.

Seo sam pored nje na krevet i pomilovao njenu meku zadnjicu. - Jesi li nervozna, dušo?

- Pomalo - priznala je.

- Hoćeš li da nastavimo?

- Da - jasno je rekla. - Hoću da nastavimo.

- Ovog puta ću koristiti šaku, osim ako ne želiš da probaš nešto drugo. Neki bičevi su prijatni.

- Ne, hoću samo tvoju šaku. I počni polako.

- Volim te - rekao sam. - Hvala ti što mi dozvoljavaš da s tobom podelim ovu stranu svoje ličnosti.

Nasmešila se, a njene izvijene usne bile su tako lepe da mi je srce skoro poskočilo u grudima. I dalje sam milovao njenu kao izvajanu zadnjicu, žudeći da je pljesnem.

To sam i uradio.

Malčice se trgnula, ali ništa nije rekla.

Ponovo sam je pljesnuo po zadnjici.

Dok sam to radio, osećao sam kako mi se trnci kroz šaku šire kroz mišicu i dalje po celom telu. Napetost u mojim preponama je rasla.

- Sve u redu? - Jeste.

- Tako si lepa, Melani. - Sagnuo sam se i poljubio je u meki guz. Onda sam je ponovo pljesnuo.

I opet.

- Prija li ti ovo? - upitao sam.

Okrenula je glavu i malo se ugrizla za usnu. - Malo... me... boli. Nastavi, molim te.

Udahnuo sam i osetio miris njenog uzbuđenja, onu zanosnu aromu jabuka, đumbira i žene.

Spustio sam se na krevet iza nje i podigao je na kolena. Pljesnuo sam je još jednom ona je zastenjala. Duboko. Zastenjala je onako kako sam je mnogo puta ranije čuo da stenje.

Stenjala je od zadovoljstva.

Počela je da se predaje.

I, bože, to me je izluđivalo.

Onda sam zavukao dva prsta druge ruke u njenu vlažnu vrelinu. Ona je cvilela poda mnom. - Džona, bože. Moram da svršim. Stvarno moram da svršim.

I ja sam morao da svršim, ali pre toga sam morao da joj pokažem mnogo toga.

- Nećeš svršiti dok ti ja ne kažem da svršiš, dušo. Njen odgovor je bio prigušeni jecaj.

Morao sam da je imam.

- Sad ćemo da vodimo ljubav, dušo - rekao sam.

- Hoću da svršiš sa mnom.

19.

Melani

- Bože, da - rekla sam bez daha.

Zario se u mene. Zadnjica mi je i dalje bridela dok se zarivao u mene, celo telo mi je drhtalo. Znači ovo peckanje izvor je njegovog uživanja u ovim igrama, tačka u kojoj je nemoguće razlučiti bol od zadovoljstva. Dosegla sam tu tačku.

Htela sam još.

Bila sam na ivici da se vinem ka vrhuncu, ali sam se obuzdavala, odlučna da ne svršim dok mi on ne kaže da to uradim.

Džona je potpuno ovladavao mnome.

Onda se načas povukao, rekavši: - Sad želim da te odvedem do vrhunca, Melani. Hajde, dušo, svrši sa mnom.

Zario se duboko u mene, čitavo telo mi je gorelo dok je orgazam tutnjao kroz mene poput eksplozije stotina supernova.

Sve što sam osećala u središtu svog tela, osećala sam i na njegovim rubovima. Užitek me je prožimao kolajućim mojim krvotokom, zračeci mi kroz prste, da bi se vratio prodorno pulsirajući u meni snagom nezaustavljive plime.

Džona je zastenjao iznad mene, stegao me za bokove i zaronio tako duboko da smo se bezmalo stopili, postali jedno.

Osećala sam slabašno pulsiranje njegovog uda.

Kad je i moje telo konačno počelo da se smiruje, pridigla sam se na ruke pokušavajući da se oslobodim. Htela sam da se okrenem i dodirnem Džonu, htela sam da ga pogledam u oči i kažem mu koliko mi je ovo značilo.

Ali on je imao drugačije planove.

Posle dva-tri minuta se povukao, a onda me odvezao. Okrenula sam se na leđa i pogledala ga. Njegove tamne oči su gorele.

- Ovo je bilo fantastično, Džona. Nisam očekivala ovako nešto.

- Dušo, to je samo početak.

Ustao je iz kreveta, potražio nešto u jednoj kutiji i vratio se sa satenskim povezom za oči. Stavio mi ga je.

- Ostani na leđima, dušo. Ponovo ću ti vezati ruke za uzglavlje.

Dok je meka svila klizila preko mojih grudi, bradavice su mi se ukrutile, a međunožje je počelo da mi pulsira. Upravo sam doživela orgazmički zemljotres, a već sam bila spremna da to ponovim.

Nisam imala pojma šta da očekujem. Ni ovoga puta mi nije vezao noge.

Neko vreme ništa se nije dešavalo i samo što sam zaustila nešto da kažem, osetila sam dodir na bradavici. Mojim telom je prostrujao talas hladnoće.

To je bio led.

Od hladnoće, bradavice su mi se još više ukrutile. Dok je vrelina mog tela topila led, niz mene su krivudali potočići.

- Raširi noge, dušo - rekao je Džona.

Nijednog trena mi nije palo na pamet da ga ne poslušam. Hladni led mi je načas presekao dah doprevši do mog međunožja, a onda su njegova vrela usta skliznula preko mog pupoljka upijajući hladnoću.

Bila sam osetljiva posle prethodnog orgazma i, bože, ponovo sam htela da svršim. Još više sam raširila noge.

Ruke su mi bile vezane. Nisam mogla da ga dodirnem, a žudela sam za tim.

A to je bilo veoma erotično.

Kombinacija leda i njegovih toplih usana prijatno me je nadraživala. Bila sam na ivici kad je ponovo stavio dva prsta u mene i naredio mi: - Svrši.

Nisam mislila da sam blizu novog orgazma, ali začuvši zapovedni ton njegovog glasa, ponovo sam doživela vrhunac.

Drhtaji su mi potresali telo polako prelazeći u vrelinu, u vatru koja je plamtela mojim venama.

I dok sam letela naviše, do sunca, meseca i zvezda, znala sam, bez imalo sumnje, da je moja predaja počela.

20.

Džona

Melani i ja smo te večeri sedeli na verandi pored kamenog ognjišta i pijuckali martini.

Nismo razgovarali o onome što se desilo u mojoj tavnici, osim što sam je kasnije pitao kako joj se svidelo. Ugrizla se za usnu i stidljivo se nasmešila rekavši samo: - Bilo j dobro. - Tek sam bio počeo da joj pokazujem zadovoljstva koja mogu da joj pružim. Ali sad sam morao da joj kažem šta se desilo danas, da je otac Kolina Morsa pokušao da mi smesti otmicu i silovanje.

- Tako mi je žao - rekla je saslušavši moju priču. - Tajson i ja smo se pitali zašto si onako brzo otišao.

- Meni je žao - rekao sam. - Nije trebalo onako da vas ostavim. Ali kad mi je policajac rekao da moram da dam krv na analizu, nisam znao šta da radim.

- Neverovatno je da je Ted Mors pokušao tako da ti smesti posle svega što si učinio za njegovo sina.

- On na to ne gleda tako. Za sve krivi našu porodicu. Na kraju krajeva, Kolin ne bi bio u toj situaciji da ga Tajson nije nokautirao.

- Ne opravdavam Tajsona, ali ti i tvoja braća niste odgovorni za zlodela onih izopačenjaka.

- Da sam samo otišao s Tajsonom toga dana...

- Već smo razgovarali o tome. - Melani mi je dodirnula šaku. - Prestani da razmišljaš šta bi bilo kad bi bilo. Ne znamo i nikad nećemo saznati šta se moglo desiti da si tada otišao s njim. Možda biste obojica bili oteti. Možda nijedan ne bi bio otet. Možda biste otišli na neku drugu stranu. To jednostavno ne znamo.

Um mi je govorio da je Melani u pravu. Ali i dalje nisam bio siguran. Kako god bilo, trebalo je da se okanem toga.

- Pa, je li Kolin povukao tužbu protiv tebe? - upitala je.

- Kao što sam ti rekao, mislim da me Kolin nije ni optužio. On nije bio u stanju da smisli takvu priču. Mislim da je njegov otac sve to izmislio. Pošto mi se više ne javlja, pretpostavljam da je slučaj zatvoren.

- To je dobro. Ja bi trebalo da pozovem osiguravajuću kompaniju i posvetim se tužbi koju su Kejtsovi podneli protiv mene. Moram da odgovorim za desetak dana, a ne bih da zakasnim.

- Dušo, naći ću ti najboljeg advokata na svetu.

- Ne moraš. Imam osiguranje. Oni će platiti.

- Mogu da ti nađem advokata boljeg od njihovog.

- Verovatno nema potrebe za tim. Sumnjam da će ovaj slučaj daleko odmaći. Ali hoću da iskoristim osiguranje koje sam plaćala petnaest godina. Mogla bih nešto i da dobijem za uloženi novac.

Morao sam da se nasmešim. Pretrpela je toliko toga, a nije posustajala. Najmanje što sam mogao da uradim bilo je da i sam krenem napred.

Došlo je vreme da se stvarno oslobodim osećaja krivice. Da prestanem da samo pričam o tome i stvarno to učinim.

Nadao sam se da ću u tome uspeti.

- Desilo se još nešto. Stigla mi je nova poruka od mog progonitelja.

Zinula je, zaprepašćena. - Moramo naći onoga ko to radi. Ako to nije Bruk, onda se neko okomio na tebe, a to mi se ne dopada.

- Verovatno je nešto bezazleno - rekao sam i zaista sam verovao u to. Ali to je svejedno počelo da mi kida živce.

- Mislim da treba da kažeš Milsu i Džonsonu da se pozabave time. - Melani je uzdahnula. - Znam da ne želiš da ih ometaš u bavljenju mojim i Tajsonovim slučajem, ali vidiš koliko smo već otkrili. Sad znamo ko su druga dvojica otmičara.

- Ali ne znamo gde su.

- Iskreno, koliko vremena im može oduzeti provera jednog telefonskog broja? To ih neće omesti u potrazi za Tomom Simpsonom i Teodorom Matijasom.

Imala je pravo, a menije bilo muka od glupih poruka.

- U redu. Zamoliću ih da provere.

- Dobro.

- Samo ako mi obećaš da ćeš pozvati osiguravajuće društvo i postarati se za tu tužbu.

Uzdahnula je. - U redu.

- Ima li nekih vesti iz etičkog odbora?

Odmahnula je glavom. - Još ne. Moraću da razgovaram s Majlsom Benetom iz bolnice da vidim šta su oni saznali. Nadam se da će se moje odsustvo uskoro završiti. Moram da se vratim na posao. Moram da se fokusiram na nešto drugo.

- Potpuno te razumem. - Otpio sam gutljaj martinija. - Ovo nas je previše zaokupilo.

- Pa, šta nam je sledeći korak? - upitala je.

- Otići ću u grad da opet posetim Larija Vejda.

- Tako sam i mislila. Da li bi Tajson ovoga puta pošao s tobom?

- Ne znam. Bilo bi previše da to tražim od njega, Melani.

- Slažem se. Iako bi mu moglo koristiti da se suoči s Larijem.

- Nisam siguran da će to biti sutra.

Klimnula je glavom. - Još je prerano. Hoćeš li da ja pođem s tobom?

To već nije bila loša ideja. - Iskreno, nisam razmišljao o tome, Melani, ali to bi bilo potpuno logično. Ako odemo nas dvoje, moraćemo da koristimo prostoriju za posete i između nas neće biti pregrade. Osim toga, tvoj doprinos kao psihijatra biće neprocenjiv. Hoćeš li da pođeš sa mnom?

- Hoću. Nije baš da želim da pođem. Hoću da kažem, suočavanje s njim nije mi na spisku prioriteta. Ali već neko vreme mislim da bi možda trebalo da pođem. Ne samo kao tvoja podrška već i da bih pomogla Tajsonu kako god mogu. I dalje se smatram njegovim psihijatrom.

- Svi te smatramo njegovim psihijatrom. - Uhvatio sam je za ruku i palcem joj protrljao dlan.

Ona je drugom rukom prinela martini i otpila. - Kad bi sutra krenuo? Sigurna sam da imaš posla i na ranču.

Klimnuo sam glavom. - Imam. Recimo da bismo krenuli oko dva po podne. Tako ćemo u gradu biti do tri. Možemo da posetimo Larija i večeramo negde pre povratka kući.

Nasmešila se. - Meni to zvuči dobro.

*

Melani je bila upadljivo napeta kad smo seli za sto u sobi za posete da sačekamo da nam čuvar dovede Larija.

- Nisam znala da ću biti ovako nervozna - rekla je.

- Potpuno te razumem. I ja sam bio nervozan kad sam ga prvi put posetio. I dalje sam pomalo nervozan. Taj čovek, moj ujak, zaboga, uradio je užasne stvari mom bratu. Ta misao mi nije izbijala iz glave dok sam razgovarao s njim. Ali moram da sačuvam hladnokrvnost kako bih ga zbunio. Pokušavam da izvučem neke informacije od njega.

- Misliš da će danas biti malo predusretljiviji?

- Računam na to. Nisam siguran, ali sad kad znamo ko su druga dvojica počinitelaca, on više nema razloga da bilo šta krije od mene. Oni već znaju da mi znamo.

- Tačno - rekla je. - Ali nemoj ga potcenjivati. Možda on ima sopstvene razloge za ćutnju koji nemaju nikakve veze s njegovim strahom od Simpsona i Matijasa.

Razrogačio sam oči. To mi nije palo na pamet. - Kakve druge razloge bi mogli imati?

- To možda nikad nećemo saznati. Taj čovek je psihopata. On ne zna šta su empatija ili kajanje. Ono što zdrav pojedinac doživljava kao pogrešno, psihopati se ne čini pogrešnim. Čak i kad je svestan da nekoga povređuje, ne oseća kajanje niti žaljenje zbog svojih postupaka.

- Hoćeš da kažeš da me on možda sve vreme zavlači?

- Samo kažem da nije isključeno.

Podigao sam pogled. Jedan čuvar je vodio Larija ka našem stolu.

- Stile - rekao je Lari sručivši se na stolicu. Crne oči bile su mu upale, a po rukama je imao posekotine i uboje. - Šta hoćeš? - Pogledao je Melani. - A ko je ovo, kog đavola?

- Ovo je doktorka Melani Karmajkl. Ona je psihoterapeut.

- O, hoćete da mi se zavuče u glavu? Verujte mi, prošao sam toliko psihičkih procena otkako sam ovde, da više ne vidim kakva im je svrha.

- Nije ona zbog toga došla. Doktorka Karmajkl je moja prijateljica. Samo mi pruža podršku.

- Dobar dan, gospodine Vejd - rekla je.

- Ala ste zvanični. Slobodno me zovite Lari.

Ona nije ni trepnula. - U redu, ako vam Lari više odgovara. Vi mene možete zvati doktorka Karmajkl.

Morao sam da se ugrizem za usnu da se ne bih nasmešio. Melani me je neprestano zadivljavala. Bila je profesionalna čak i u najtežim okolnostima.

- Verovatno se pitaš zašto smo ovde, ujko - rekao sam. - Jok. Znam zašto si ti ovde. Hoćeš informacije. Već sam ti rekao sve što sam znao.

Melanin pogled bio je fokusiran na Larija. Pokušavala je da dokuči šta se krije iza njegovog ratobornog držanja. Jedva sam čekao da čujem šta će reći kad završimo s ovom posetom.

- Naravno da sam došao zbog informacija. Identifikovao sam drugu dvojicu Tajsonovih otmičara.

Lari je zaškiljio, ali na njegovom licu se nije videlo iznenađenje. - Jesi li?

- Već si znao da sam na dobrom tragu. Već si znao na koga sumnjam. I kad sam poslednji put bio ovde, praktično si mi rekao da sam u pravu.

Lari je odmahnuo glavom. - To nije tačno.

- Kaži mi, ujko, kako si proveo tu noć? Noć posle moje prošle posete?

Lari je pogledao u svoje krilo, verovatno osmotrivši svoje ruke u lisicama. Vrat i obrazi su mu se zajapurili. Očigledno se isplatilo što sam prošli put izdašno častio čuvare.

- Nemoj misliti da ne može biti gore. I dalje treba da razmotrimo mnogo toga, kao što znaš.

Pogledao me je upalim očima. - Šta, kog đavola, hoćeš?

- Hoću da nađem Simpsona i Teodora Mafijaša.

21.

Melani

Džonin glas bio je savršeno miran, ton odlučan. Ali mišići njegovih podlaktica bili su napeti dok je svog ujaka gledao pravo u oči.

- Ne znam ništa o njima dvojici - rekao je Lari.

- Prestani da se praviš naivan - rekao je Džona. - Već smo ih identifikovali kao drugu dvojicu otmičara. U bekstvu su. Treba mi tvoja pomoć da ih nađem.

Lari je odmahnuo glavom. - Nikad mi nisu mnogo otkrivali.

Pratila sam Larijevo držanje. On je gledao Džonu pravo u oči. Nije se meškoltio. Njegov govor tela ukazivao je da govori istinu, ali nije bilo načina da to stavim do znanja Džoni.

- Ma da, ujka Lari. A ja imam nekoliko hektara močvarne zemlje na Floridi koje bih da ti prodam.

- Misli ti šta god hoćeš. Ne znam gde su. Nikad nisam znao gde se kriju. Nisu mi se našli kad su mi trebali i panduri su me stigli u Novom Meksiku baš kad sam se spremao da pređem granicu. Misliš da bi me uhvatili da sam imao njihovu pomoć? Njih dvojica su profesionalci. Uvek se izvuku.

- Ovog puta se neće izvuci. Suočiće se s pravdom zbog Tajsona, Luka Vokera i Đine Kejts.

- Znaš za to?

- Da, zahvaljujući izvoru koji ti neću otkriti. Džona je očigledno mislio na inspektorku Rubi Li.

Bilo mi je drago što nije rekao njeno ime. Nisam htela da je izlažem opasnosti. Već je bila ugrožena time što je ćerka jednog od njih.

Setila sam se Džoninog prijatelja Brajsa i njegovog sinčića Henrija. Sin i unuk jednog od zločinaca. Da li su i oni u opasnosti? Da li je Džoni to palo na um? Zadrhtala sam i stisla pesnice da to prikrijem.

Lari me je ispitivački pogledao. - Sranje. Ti si bila njena psihoterapeutkinja, zar ne?

- S njom ćeš razgovarati samo ako ti ja dozvolim. - Džona je pročistio grlo. - Eto vidiš, ujko, saznali smo to bez tvoje pomoći. Ali biće nam lakše da ih nađemo i izvedemo pred sud ako ti budeš sarađivao. -

Džona je pogledao stražara koji je stajao oko metar i po od Larija. - A mislim da znaš šta mogu da uradim ako ne budeš sarađivao.

Ta strana Džonine ličnosti me nije iznenadila. Znala sam da je napet kao struna, ali nije dozvoljavao da se to vidi. Već sam ga čula kako je i ne trepnuvši pretio Đininom ocu. Džona je verovao u ono što je ispravno i bio je spreman na sve kako bi zaštitio i osvetio one koje voli, čak i da prekrši zakon.

Tu stranu njegovog karaktera još nisam uspela da prihvatim do kraja.

- Slušaj - rekao je Lari. - Njih dvojica su još na slobodi i verovatni misle da sam ih ja otkucao. Veruj mi, znam da je moj boravak iza rešetaka ograničen. To znači da oni neće dozvoliti da ostanem živ. I što ti više budem rekao, to će mi manje vremena ostati na ovom svetu.

- Ne mora da znači. Moja ponuda da ti platim najboljeg advokata u Koloradu i dalje važi. Ako mi pomogneš da nađem onu dvojicu.

Lari je prevrnuo očima. - Ne znam gde su se zavukli. To mi nikad nisu govorili. Misliš da te lažem? Kakve bih koristi sad imao od toga?

Džona se nasmejao. - Da, dođavola. Mislim da me lažeš. Lagao si me sve vreme. Pogledao sam te pravo u oči i pitao te da li je Tom Simpson jedan od Tajsonovih otmičara. Rekao si mi da nije.

- Nikad to nisam rekao. Bar se ne sećam toga. Rekao sam da ih neću otkucati, ko god da su.

- Znao si da sam na dobrom putu, ali ipak ništa nisi rekao. Sad sam ih otkrio. Za obojicu znam ko su, iako jedan od njih koristi desetak različitih pseudonima.

- Slušaj, mogu da ti kažem samo jedno. Ne potcenjuj ih. Njih dvojica su mnogo više od psihopata, posebno Matijas. Taj čovek je opasan.

- Ujko, jesi li ti to zabrinut za mene?

- Dosta je s tim sranjima. Pokušavam da budem iskren prema tebi. Ne znam gde su, jebote. Nikad nisam znao gde su, ali znam šta su. Obojica su opasni ludaci.

Džona je prezrivo frknuo. - To je zanimljiva procena ako se ima u vidu da potiče od opasnog ludaka.

- Slušaj, ja sam daleko od savršenog. Imam određene porive koje većina ljudi nema. Ne ponosim se time i izdržavam svoju kaznu, ali ponovo ti kažem: ne potcenjuj tu dvojicu. Ja sam u poređenju s njima anđeo.

Ni ovog puta, koliko sam mogla da zaključim, nije lagao. Naravno, patološki lažovi su često veoma dobri u tome i ništa ne ukazuje da lažu. Ali šta ako Lari govori istinu? Šta ako stvarno jeste, kako je to sam rekao, anđeo u poređenju s onom dvojicom? Verovatno nije tako vest lažov kao njegovi kompanjoni.

Odlučila sam da se uključim. - Lari, sigurno postoji nešto što možeš da nam kažeš o njima. - Trudila sam se da zvučim prijatno i ženstveno. Možda će Lari reagovati na to. Možda i neće. Ali vredelo je pokušati.

- Žao mi je, doktorke Karmajkl.

Džona je ustao. - Ovo je gubljenje vremena.

Dodirnula sam mu podlakticu. Bože, kako je bio napet. - Da ostanemo još malo - rekla sam. - Dozvoli da mu postavim nekoliko pitanja.

Džona je ponovo seo. - Melani, mislim da ćeš završiti u ćorsokaku, ali pokušaj ako želiš.

Ugrizla sam se za usnu i pogledala pravo u Larija Vejda. - U koju ste srednju školu išli?

- O tome verovatno postoje zvanični podaci - rekao je.

- Možda postoje, ali ja im trenutno nemam pristup. Zašto mi ne kažete u koju ste školu išli?

- Srednju školu "Tehon" u Grand Džankšenu.

- Dobro. Tom Simpson nam je rekao da ste vas dvojica išli u istu srednju školu. To jest, Džoni je to rekao.

Lari se ukočio.

- Je li još neko koga poznajemo išao u tu školu? Teodor Matijas možda?

Lari se još više ukočio, ali nije odgovorio.

- U redu, priđimo ovome iz drugog ugla - rekla sam. - Hoćete li da preživite ovu noć?

Džona me je pogledao, ali nisam mogla da protumačim njegov pogled. Možda nije mislio da i ja umem da igram grubo.

- Gospođo - rekao je Lari - glava mi je na panju otkako sam stigao ovamo. Da li želim da preživim ovu noć? Naravno. Ali vi mi ne možete garantovati da će stvarno biti tako.

- Da joj se više nikad nisi tako obratio. Ona je doktorke Karmajkl - rekao je Džona.

Stisnula sam mu butinu nadajući se da će shvatiti da je sve u redu dok god Lari priča.

- Šta nam možete reći o Vendi Madigan? - upitala sam ga.

Džona me je ponovo prostrelio pogledom. Da li je bio zbunjen? Nisam bila sigurna, ali postojao je razlog što postavljam to pitanje.

- Ona je novinarka. U penziji.

- To već znamo. Mene zanima nešto više. Hoću da znam kako je ona umešana u Tajsonovu otmicu.

- To ćete morati nju da pitate.

- Kao što znate, Džona i Tajson su je pitali. Njena priča se ne poklapa s vašom. Kažete da Tajson nije trebalo da bude otet. Ona kaže da je Tajson namerno otet i da je plan možda bio da sva trojica dečaka budu oteta.

- To me ne iznenađuje.

- Šta vas ne iznenađuje? To što je trebalo da budu oteti svi dečaci?

- Ne. Ne iznenađuje me da vas je ona slagala. Džona se sav ukočio pored mene. Imao je loš osećaj posle svog sastanka s Vendi, smatrao je da ona nešto skriva. Očigledno je bio u pravu.

- Zašto vas to ne iznenađuje?

- Jer je bila opsednuta. Bila je opsednuta Bredfordom Stilom.

- Misliš da su ona i moj otac bili ljubavnici? - upitao je Džona.

- Bili su, davno. Ona je u mladim danima sjajno izgledala. A Bred nije bio svetac.

- Znaš li zasigurno da su njih dvoje bili ljubavnici? -animalo je Džonu.

- Ne mogu da tvrdim. Mislim, nikad ih nisam zatekao u krevetu, ali to je bilo prilično poznato kad su bili mlađi. Izlazili su kao srednjoškolci.

- Odmahnuo je glavom. - Ona možda glumi kompetentnu novinarku, ali ne dajte se zavarati. Ta žena ima mračnu stranu. A ta mračna strana bila je opsednuta vašim ocem.

- Tvrdiš da nisi dobio pet miliona dolara koji su misteriozno nestali s jednog računa moga oca pre dvadeset pet godina? - rekao je Džona.

- Tačno. Nisam dobio ništa.

- Gde je onda nestao taj novac?

- Odakle bih ja to znao, dođavola? Bilo bi lepo s njihove strane da su mi dali nešto novca. Najurili su me iz grada pošto sam tvom bratu pomogao da pobjegne.

- Bože, ne znam zašto bi te moji roditelji najurili iz grada - rekao je Džona - pošto si im zlostavljao sina, jebote.

- Hajde da pređemo na stvar - rekao je Lari. - Stvarno sam mu pomogao da pobjegne. On uopšte nije trebalo da bude otet. Niko od nas nije želeo da na sebe navuče gnev porodice Stil. To bi jednostavno bilo glupo. Možete misliti šta god hoćete o nama, ali nas trojica nikad nismo bili glupi.

- Ti si izgleda bio dovoljno glup da se spetljaš s onom dvojicom - procedio je Džona kroza zube. - Rekao bih da si ti njima čuvao leđa, ali oni tebi nikad nisu.

Ponovo sam stisnula Džonu za butinu nadajući se da će ga to malo smiriti. - Šta mi još možete reći o svojim srednjoškolskim danima? - pitala sam. - jeste li vi i Tom bili dobri prijatelji?

- Obojica smo bili članovi kluba budućih advokata. Tako smo se i upoznali.

- A je li još neko bio član tog kluba?

- Gospodo... izvinite, doktoro Karmajkl, neću reći više ništa ni o Simpsonu, ni o tom drugom. Ali veoma lako možete naći informacije koje tražite.

22.

Džona

Melani me je ponovo stegla za butinu. - Džona, mislim da sad možemo da krenemo.

- Dobro. - Dao sam znak čuvaru. - Završili smo. Čuvar je odveo Larija, a ja sam uhvatio Melani za ruku. - Moram da razgovaram s dežurnim čuvarom.

- Zašto?

- Daću mu dvestotinak dolara da noćas malo istambura Larija.

Dodirnula mi je nadlakticu. - Nemoj to da radiš.

- Zašto, dođavola?

- Jer nam je upravo dao trag.

- Mora da se šališ? Kakav si trag izvukla iz onoga?

- Njegova srednja škola. Klub budućih advokata.

- Kako će nam to pomoći, zaboga?

- Na kraju nam je rekao da lako možemo naći informacije koje nam trebaju. Pošto smo od njega saznali samo u koju školu je išao i u kom klubu su bili on i Tom Simpson, to znači da treba krenuti odatle.

- Idemo u njegovu srednju školu?

- Tako je. Odmah idemo u njegovu školu, i tražićemo da pregledamo njihove godišnjake.

- Čemu to?

- Radila sam mnogim nestabilnim i psihotičnim ljudima. Svaki od njih se drži posebne logike koja njima deluje smisleno, čak i kad se ostalima čini potpuno besmisleno. Jesi li gledao "Kad jaganjci utihnu"?

- Jesam.

- Sećaš se Klarisine prve posete Hanibalu Lektoru? Rekao joj je: "Pogledaj u sebe". Nije imao na umu da Klaris istražuje svoju ličnost. Govorio je o kompaniji za skladištenje "Sebe". Ono što je Lari rekao ne razlikuje se mnogo. Rekao nam je da ćemo ono što tražimo naći u njegovoj srednjoj školi i klubu budućih advokata.

Nasmešio se. - Jebote, sjajna si.

Nasmejala se. - Ne znam baš da li sam sjajna. Možda grešim. Možda nas samo zamajava. Ali značajno me je pogledao kad je rekao da već znamo gde da nađemo informacije koje tražimo... Iskreno, mislim da to vredi proveriti.

- Verujem tvojoj proceni, Melani. Zato sam te i poveo sa sobom. Hajde da posetimo dobre ljude u Srednjoj školi "Tehon". Kad smo već u gradu.

*

Pola sata kasnije stigli smo u školu. Časovi su bili završeni i vannastavne aktivnosti bile su u punom jeku. Melani i ja smo ušli u zgradu i potražili kancelarije. Za pultom na ulazu sedela je ridokosa recepcionerka.

- Dobar dan - obratio sam joj se.

- Izvolite?

- Ja sam Džona Stil. - Dao sam joj svoju posetnicu. - S ranča Stilovih. Da li možemo da pogledamo neke vaše stare godišnjake?

- Drago mi je, gospodine Stil. - Široko se nasmešila. - Koji godišnjak tražite?

Pogledao sam Melani.

- Nismo sigurni - rekla je. - Verovatno od pre tridesetak godina.

- Primerke svih godišnjaka držimo u školskoj biblioteci i školskom arhivu. Vas dvoje ste naši bivši učenici?

- Ne - rekao je Džona. - Ali moj ujak jeste. Pokušavamo da nađemo neke podatke o njemu.

- Obično nikom osim sadašnjih učenike na dozvoljavamo pristup biblioteci i arhivu. Mogla bih vam dati da popunite zahteve za pristup, ali to verovatno neće biti potrebno. - Nasmešila se.

Flertovala je sa mnom. Osetio sam da je Melani pomalo napeta. Nadao sam se da će me razumeti ako budem iskoristio naklonost ridokose recepcionerke.

- Oh? Da li biste malo zaobišli pravila za nas - bacio sam pogled na ime na njenom pultu - Džordan? - Uputio sam joj svoj najzavodljiviji osmeh.

- Plašim se da ne mogu. - Stidljivo je zatreptala. - Ali svi godišnjaci su dostupni na našem veb-sajtu. Vaš ujak treba samo da otvori nalog.

Uzdahnuo sam. - Moj ujak je... trenutno sprečen. Jeste li sigurni da ne možete da nam dozvolite pristup biblioteci?

- Volela bih da mogu. To sad jednostavno nije moguće. - Pokazala je glavom prema vratima na kojima je pisalo "Direktor".

Melani me je uhvatila za ruku. - To je sasvim u redu. Mnogo ste nam pomogli. Hajdemo. - Izvukla me je napolje.

Kad smo izašli negodovao sam: - Jesi li ti luda? Mogao sam da nam obezbedim pristup.

- Čemu gnjavaža? Sami možemo da otvorimo nalog na Larijevo ime i nađemo informacije na veb-sajtu.

- To nije tako lako, Melani. Verovatno treba da znamo kad je maturirao da bismo ušli na veb-sajt. Ili njegov broj osiguranja.

- Baš si smešan, Džona. Džejd može da nam nabavi sve te informacije. Ima ih u registru advokata Kolorada.

- Ipak... mogao sam da nas uvedem.

- Izviru što ne bih da te gledam kako očijukaš s nekom praznoglavom recepcionerkom kako bi dobio nešto što želiš. Ovako je lakše. Možemo sve da proverimo kod kuće, a da nam niko ne viri preko ramena.

Stegao sam je za ruku. - Kako ti kažeš. Znaš, slatka si kad si ljubomorna.

Nasmešila mi se. - Priznaj. Pomalo si uživao što si je šarmirao. Hteo si da vidiš dokle je možeš naterati da ide, iako joj direktor sedi u susednoj kancelariji.

- U redu, ne mogu da te krivim zbog tog utiska. Ali u pravu si. Biće mnogo lakše da to obavimo u miru našeg doma.

- Ako nam ne uspe - rekla je Melani - ponovo ćemo doći ovamo da raznežimo recepcionerku, važi?

Nasmejao sam se.

*

Iako nam je prvobitni plan bio da večeramo u gradu, i Melani i ja smo jedva čekali da stignemo kući i istražimo novi trag. Melani je usput pozvala Džejd na posao i dobila informacije koje su nam trebale: Larijev datum rođenja i godinu kad je završio Srednju školu "Tehon". Kad smo stigli kući pustio sam Lusi, a Melani joj je napunila posude vodom i

hranom. Onda sam ubacio dva gotova jela u mikrotalasnu, otvorio flašu vina i uključio laptop.

Melani je sela pored mene tako da može da vidi ekran. Ja sam našao veb-sajt. Ukucao sam ime Lari Vejd, njegov datum rođenja i godinu maturiranja.

I trgao sam se kad se na ekranu pojavio natpis "ništa nije pronađeno".

- Dođavola.

- Možda mu je pravo ime Lorens - rekla je Melani.

- U pravu si. - Ponovo sam pokušao. Uzalud.

- Sranje - rekao sam. - Moraćemo da prelistamo godišnjake.

- Uh, baš mi je krivo - rekla je Melani. - Ovo je bila moja ideja.

- Nisi ti kriva, srce. Bila si u pravu. Ovako bi bilo lakše. Ovo nije prvi put da ti tipovi hakuju neki veb-sajt i izmene baze podataka. Ne bi me čudilo da je Lari Vejd izbrisan odavde.

- Ako su uspeali to da izvedu, onda su verovatno bili u stanju i da uđu u školsku biblioteku i unište godišnjake koji nam trebaju.

- Da, verovatno. - Da li ćemo ikad uspeti da dođemo do tih informacija? Kao da su uvek bili korak ispred nas.

Telefon mi je zazujao. Dođavola, nova poruka od mog progonitelja.

Ali ne, bio je to telefonski poziv iz Grand Džankšena s broja koji nisam prepoznao.

23.

Melani

Džona je prineo telefon uhu. - Džona Stil.

Ćutao je nekoliko sekundi koje su meni delovale kao večnost.

- Razumem. A kako to možete da izvedete? Nisam imala pojma o čemu priča, niti s kim razgovara. Pomislila sam da je nešto u vezi s njegovim poslom.

- Zar zbog toga nećete imati problema? Opet ćutanje.

- Blizu sam Snou Krika. Koliko vam treba da stignete ovamo?

Sad sam postala radoznala.

Izdiktirao je izdanja godišnjaka iz Srednje škole "Tehon" koja su nam trebala i moja radoznalost se dodatno pojačala.

- Hvala vam. Spasli ste me. Postaraću se da vam se pristojno odužim. - Prekinuo je vezu.

- Šta je to bilo? - upitala sam.

- Nećeš poverovati. Ovo je bila moja obožavateljka Džordan Hejs, recepcionerka iz "Tehona". Ušunjaće se u školski arhiv i nabaviti nam godišnjake koji nam trebaju. Sastaćemo se kod "Marfija" za sat vremena.

- Šta? - Trebalo mi je vremena da mi se njegove reći slegnu u mislima. - Mora da si ostavio mnogo bolji utisak nego što si mislio.

Nasmešio se. - Izgleda da svrsishodno koketiranje nije isključivo ženska privilegija.

Šaljivo sam ga lupnula. - Ja to ne radim.

- Ne, kladim se da je tako. - Nasmešio se. - Ti si previše otmena za to.

- Kako je došla do tvog broja?

- Dao sam joj posetnicu dok smo bili tamo. Možda ti je to promaklo.

Onda sam se setila. Dao joj je posetnicu dok se predstavljao. Mene nije predstavio. Možda je sve vreme imao nameru da flertovanjem dođe do onoga što mu je trebalo. Do onoga što nismo mogli da nađemo ovde, ni da dobijemo tamo. Ako tako možemo da dođemo do podataka koji su obrisani s veb-sajta, a verovatno i uklonjeni iz biblioteke, onda je to dobro.

- Pretpostavljam da želiš da odeš sam na taj sastanak. Ako krenem i ja, nećeš moći da je obrlatiš.

- Ne, Melani. Hoću da i ti pođeš. Umeš da pročitaš ljude bolje nego ja. A ona će jednostavno morati da se pomiri sa činjenicom da će sam joj ja nedostižan.

Nasmešila sam se. - Rekao si da ćeš joj se odužiti.

- Pa, ja nisam obuhvaćen tom ponudom. Moraće da se zadovolji novcem.

- Kako može da se ušunja u arhiv?

- Arhiv nije u istoj zgradi, on je u jednom skladištu.

- Što ne znači da Simpson i Matijas to nisu otkrili i uništili sve što je bilo u arhivu.

- Da, i ja sam pomislio na to. Pretpostavljam da će mi se javiti ako ne uspe da nađe ono što tražimo. Ne gubimo nadu. Ako nam se ne javi za pola sata, krećemo u grad u "Marfi."

*

Džordan se nije javila, tako da sam sad sedela pored Džone u jednom separeu kod "Marfija" i čekala žustru recepcionerku da se pojavi na vratima. Bilo je skoro osam uveče, a ona je morala da vozi čak od Grand Džankšena. Ali nisam sumnjala da će se pojaviti. Način na koji je gledala Džonu prilikom naše ranije posete školi navodio me je da verujem u to.

Aha. Začulo se zvono iznad ulaznih vrata i ona je ušla, dok joj je riđa kosa poskakivala. Nije joj moglo biti više od dvadeset pet godina, ali ne bi bila prva mlada žena koju je privukao Džona Stil. Koja bi žena mogla da odoli njegovoj mračnoj lepoti?

Džona je ustao i mahnuo joj. Ona se nasmešila i krenula prema nama, ali onda je primetila da sam i ja u separeu i naglo je splasnula.

- Sedite. - Džona je pokazao sedište naspram nas. - Želite li nešto da popijete?

- Može. Šta vi pijete?

- Mi smo uzeli po čašu vina.

- Savršeno. I ja ću to.

- Hej? - blago sam gurnula Džonu.

- Izvinjavam se. Ovo je doktorka Melani Karmajkl. Pružila sam ruku preko stola. - Možda me se sećate, videle smo se danas. Kad smo bili u školi.

- Naravno. Drago mi je što vas ponovo vidim. - Spustila je veliku tašnu na sedište pored sebe.

- Pošto mi se niste naknadno javljali i pošto ste sad ovde, pretpostavljam da imate dobre vesti za nas - rekao je Džona.

- Svakako. - Liznula je usne. - Nadam se da znate da zbog ovoga mogu da dobijem otkaz.

- Znam i zaista sam vam zahvalan - rekao je Džona. - Samo ćemo naći potrebne podatke, kopirati ih i vratiti vam godišnjake što pre. Lično ću vam ih doneti u školu.

- O, ne. Nemojte da ih donosite u školu. Moraćete da ih doneste mojoj kući, a ja ću ih onda krišom vratiti u arhiv.

Džona se nasmešio. - Naravno.

Lupila sam ga po butini ispod stola.

Džordan je izvukla godišnjake iz tašne i spustila ih na sto. - Izvolite.

Džona je uzeo jedan i otvorio ga.

Ponovo sam ga gurnula. - Zar ne bi trebalo da ih odnesemo kući, da ih na miru prelistamo?

- Naravno. Ali Džordan još nije popila piće. - Mahnuo je konobarici i naručio čašu vina za Džordan.

Nisam mogla da se bunim. Žena je svakako zaslužila piće za svoj trud. Na kraju krajeva, mogla bi da dobije otkaz ako neko bude saznao da se ušunjala u arhiv i iznela godišnjake.

- Džordan - rekla sam - zašto vam se arhiv ne nalazi u okviru škole?

Stisnula je usne. - Nema posebnog razloga.

Da. Lagala je. - Stvarno? Ja bih rekla da neki razlog postoji. Sigurna sam da u školi imate sasvim dovoljno prostora.

- O, tu grešite. Sve je pretrpano. Ako se bivši učenici ne isprse s još nekom donacijom, možda ćemo morati da zatvorimo školu.

Dobar odgovor. Ali i dalje nisam verovala da je to jedini razlog.

Odlučila sam da zasad ne insistiram na tome. Ako uspem da ostanem nasamo sa Džonom izneću mu svoje sumnje i predložiću mu da upotrebi šarm da je smekša. Naravno, nisam bila nimalo raspoložena da njih dvoje ostavim nasamo.

Otvorila sam godišnjak koji je ležao preda mnom. Te godine Lari je bio treći razred. Prelistala sam je. Treći razred... treći razred... Našla sam. Odmah sam pogledala pod slovom V. Bio je tu, Lorens Vejd. Ako se izuzme to što je sad prosed i pročelav, izgleda skoro isto kao nekad. Prilično neupadljivo. Vratila sam se do slova S, tražeći Simpsona. Njega nije bilo. Pa, to ništa ne znači. Tom Simpson je možda išao u u drugi razred. Potražila sam ga među učenicima četvrte godina. I, naravno, našla sam ga. Tomas Simpson. Plavokos, svetlih očiju i veoma zgodan.

- Bingo - rekla sam. Gurnula sam godišnjak pred Džonu.

On je zinuo, - O, bože. Brajs je u srednjoj školi izgledao potpuno isto kao danas, samo što je imao drugačiju frizuru.

Džona nije otvorio godišnjak koji je bio pred njim. Ćaskao je sa Džordan. Konobarica joj je donela vino i ona je otpila gutljaj.

Ja sam nastavila da pregledam knjigu. I, gle čuda, tu je bio i Teodor Matijas, takođe učenik četvrte godine. Slika je bila crno-bela, ali činilo se da Matijas ima tamnu kosu i oči i maslinast ten. To znači da su i Simpson i Matijas godinu dana stariji od Larija. Sad je trebalo proveriti da li se negde u godišnjaku pominje klub budućih advokata. Kad sam počela da pregledam indeks, nešto mi je privuklo pažnju na spisku učenika treće godine.

- O, bože - prošaputala sam.

24.

Džona

Nešto u Melaninom šapatu nateralo me je da zastanem. Okrenuo sam se prema njoj i video da je prebledela.

- Srce, šta je bilo?

Gurnula je godišnjak preda me pokazujući prstom. - Pogledaj ko je još bio u odeljenju s Larijem Vejdom.

Slike su bile crno-bele, tako da nisam mogao da odredim da li se boja kose i očiju poklapaju, ali prepoznao sam ime.

Rodni Kejts.

Puis mi se ubrzao. Ovo je postalo previše jezivo. Telefon mi je zavibrirao na stolu. Nova poruka. "Naše vreme dolazi, ljubavi. Uskoro ćemo zauvek biti zajedno." Sranje.

- Šta je? - upitala je Melani.

- Ništa. S posla. - Mrsko mi je bilo da lažem Melani, ali u tom trenutku nisam mogao da joj otkrijem sadržaj poruke. Nisam hteo ništa da govorim pred Džordan. Što manje zna o svemu ovome, to bolje. Izlagali smo je opasnosti samim tim što smo je nagovorili da nam nabavi ove godišnjake.

- Nadam se da nisam previše radoznala - rekla je Džordan - ali šta će vam ove knjige? Rekli ste da tražite neke podatke o svom ujaku.

- Da - rekao sam. - Moj ujak... umire od raka. Pokrila je usta dlanom. - Oh! Tako mi je žao.

- Da. Srećom, imao je lep život. - Stvarno mi nije bilo lako da lažem. - Želeo je da stupi u kontakt s nekima od bivših drugova iz odeljenja.

- Kako će mu godišnjak pomoći u tome? Zar mu ne bi bilo lakše da ih nađe preko interneta? Verovatno su svi na Fejsbuku.

Naravno. Zbog toga ne volim da lažem. Očajan sam lažov.

- To zapravo nije zbog informacija - rekla je Melani milujući me po ruci - već zbog fotografija. Vidite, sve njegove fotografije su uništene u požaru pre nekoliko godina.

Džordan je ponovo stavila dlan preko usta. - Bože, kakva zla sreća.

Melani je klimnula glavom. - Da. Stvarno je propatio. Sad, kad se bliži kraju svog života, ne želi samo da razgovara s tim ljudima koje nije video decenijama već i da ih se seti preko ovih fotografija.

- Potpuno razumem. Tako mi je drago što sam mogla da vam pomognem. - Džordan je otpila gutljaj vina.

Jedva sam se uzdržao da se ne zagledam zadivljeno u Melani. Otkako sam je upoznao, uvek je bila potpuno iskrena i znao sam da će tako i biti kad je to važno. Ali sad me je zadivila snalažljivošću. Postavila se kao da je naspram nje pacijent od kojeg pokušava da izvuče informacije. Brilljantno.

Otpio sam gutljaj vina. Sad smo znali da su trojica otmičara išla u istu srednju školu, dvojica u isti razred, a jedan je bio godinu mladi. Tu je bio i Rodni Kejts... Šta li još imaju zajedničko?

- Zaista želimo da vam se odužimo za izdvojeno vreme - rekla je Melani.

- Piće je više nego dovoljno. Drago mi je što sam mogla da pomognem vašem ujaku da mu poslednji dani prođu lakše.

Skoro sam se zagrcnuo vinom. Izvadio sam novčanik iz džepa i izvukao novčanicu od sto dolara. - Uzmite ovo, molim vas.

- Ne mogu da uzmem toliko.

Gurnuo sam novčanicu preko stola. - Insistiram. Pomogli ste nam više nego što mislite.

- Jeste li vas dvoje.... u vezi? - upitala je.

Pre nego što sam zaustio da odgovorim, Melani je kazala: - Mi smo samo dobri prijatelji.

Nisam mogao da pročitam izraz njenog lica. Govor tela je svela na minimum. Ko god bi je pogledao pomislio bi da govori istinu. To me je malo iznerviralo.

Alfa mužjak u meni zahtevao je da je zgrabim za ruku, privučem je sebi i poljubim. Ali Melani nikad ništa nije radila bez razloga. Ako je mislila kako je bolje da Džordan veruje da nas dvoje nismo zajedno, prihvaću to.

Da li je želela da pozovem Džordan da izađemo, ili tako nešto? Osim informacija u godišnjacima, Džordan nije mogla da nam da ništa više. Kasnije ću s Melani razgovarati o tome.

- Moram u toalet - rekla je Melani. - Izvinite me.

- Naravno. - Ustao sam i pustio je da izađe iz separea. Nisam mogao da je ne pogledam dok je koračala prema toaletu. Kretala se s takvom lepotom i samopouzdanjem.

Dala mi je dozvolu da nešto uradim. Samo nisam bio siguran šta je to. Od kakve nam još koristi može biti Džordan?

Osim ako Melani ne misli da je važno saznati zašto je školski arhiv premešten u skladište van škole.

- Da vas pitam nešto - rekao sam. - Otkad vaša škola drži arhiv van škole?

- Nisam sigurna. Ja u ovoj školi radim tek dve godine, a arhiv je već bio premešten kad sam ja došla. Ali čula sam glasine.

- Kakve glasine?

- Izgleda da je pre pet godina neko provalio u školu. Ukradeni su neki godišnjaci iz biblioteke. I, znate li šta je čudno? To su isti oni godišnjaci koje ste vi tražili od mene.

Ova žena očigledno nije baš bistra. Izvio sam obrvu. - Stvarno? To je *zaista* čudno.

- Zar ne? Kad sam to shvatila, pozvala sam vas da vam ponudim da odem u arhiv. Zaključila sam da ih nećete naći na internetu ako ih nema u biblioteci.

Dobro. Nije baš toliko glupa.

- Uglavnom, htela sam da pomognem. Mislim, vi i vaša prijateljica ne izgledate kao ljudi koji bi pokušali da me uvale u nepriliku. Vi ste tako... - Obrazi su joj se zarumeneli.

To je bio znak da treba da je pozovem da izađemo. Ali od toga neće biti ništa. - Ja sam samo sestrić koji voli svog ujaka i učinio bih sve za njega. - Zastao sam čekajući da me udari grom. Stvarno mi je bilo mrsko da lažem, a ovo je baš krupna laž.

- To je tako lepo od vas - rekla je.

- Da, pa, ja sam fin tip. Jeste li za još jedno piće?

- Ne, hvala vam. Moram da vozim do kuće.

- Razumem. - Pogledao sam u godišnjak koji je Melani prelistavala. Prelistao sam nekoliko strana, zaustavivši se kod klubova. Francuski klub, Nemački klub, Udruženje hrišćanskih sportista... Gde su budući advokati?

A onda sam ih ugledao. To nisu bili budući advokati, već budući zakonodavci. Tu je bio Lari, tu je bio Tom, tu je bio Teodor Matijas i...

Srce mi je zastalo. Klub je imao još tri člana.

- Jeste li dobro? - upitala je Džordan.

- Da. - Glas mi je bio napet. Hvala bogu, Melani se vraćala iz toaleta.

Dodirnula mi je ruku. - Džona, možemo li da krenemo? Ne osećam se dobro.

- Naravno - predusretljivo sam rekao, a onda pogledao u Džordan. - Nadam se da vam ne smeta što ćemo morati da skratimo ovo druženje.

- Nimalo. - Ustala je. - Mnogo vam hvala na piću. Ustao sam i zagrlio je. - Hvala vama. Moj ujak će se mnogo obradovati.

- Samo me pozovite kad završite s godišnjacima i dogovorićemo se gde da se nađemo da ih uzmem.

- Važi.

Okrenula se i izašla.

- Šta je bilo, dušo? - upitao sam Melani.

Melani je sela pored mene. - Ništa. Zaključila sam da je vreme da je se otarasimo. Jesi li izvukao nešto od nje? - Onda me je pogledala i dodirnula mi obraz. - Džona, šta se desilo?

Pokazao sam joj na klub budućih zakonodavaca.

- Ovo.

25.

Melani

Na fotografiji je bilo šest učenika, pet momaka i jedna devojka. Brzo sam osmotrila lica. Lari, Tom, a onda Teodor Matijas.

Jedan od preostale dvojice bio je niko drugi do Rodni Kejts.

A žena?

Srce mi je zastalo. Vendi Madigan.

Pogledala sam Džonu. A onda sam brzo ponovo pogledala knjigu. Poslednji muškarac bio je viši od ostale četvorice, slika i prilika čoveka koji je sedeo pored mene.

Bredford Stil.

- O, bože.

- Melani, nemam pojma šta da mislim o ovome. Moj otac je poznavao ove ljude. Bio je u nekakvom klubu zakonodavaca s njima. Šta to, dođavola, znači?

Pomilovala sam ga po ruci. - Volela bih da znam. Ali budi siguran da ćemo saznati.

- Treba da zadržimo ove godišnjake. Ne možemo da ih vratimo Džordan.

- Ne bi bilo pošteno da je uvalimo u nepriliku, Džona.

- Ni ja to ne želim - rekao je - ali potrebni su nam ovi originalni dokumenti. I moram da razgovaram s Vendi Madigan. Prokletstvo, neko će mi reći istinu, pa makar morao na silu da je izvlačim.

- Džona, nećeš valjda udariti ženu.

Provukao je prste kroz kosu. - Naravno da neću, dušo. Znaš da to nikad ne bih uradio.

- Znaš - kazala sam - to ne mora ništa da znači. Šestorica muškaraca su se poznavali u srednjoj školi. To je bilo pre sto godina. Ne mora ništa da znači.

Pogledao me je pravo u oči pogledom u kom je buktala vatra - Ne veruješ u to.

Uzdahnula sam. - Ne, ne verujem. Ali nemamo razloga da verujemo da je tvoj otac bio umešan u bilo šta nečasno. On sigurno ne bi učestvovao u otmici i silovanju sopstvenog sina.

Džona je odmahnuo glavom. Boja mu se malo povratila. - U ovom trenutku, Melani, jednostavno ne znam. Stalno se vraćam na ono što je Lari rekao o meni i Brajsu. "Istina je precenjena. Kad jednom otvorite vrata te mračne sobe, postaje proketo nemoguće izaći odatle." Sad vidim ironičnu istinu u njegovim rečima.

Uhvatila sam ga za ruku i protrljala mu dlan palcem. - Ne znam šta ćemo naći, ali obećavam ti da ćemo saznati istinu. Ti i ja zajedno. I Tajson, Džejd, Rajan i Mardž. Svi ćemo saznati istinu.

*

Džona nije mnogo govorio dok smo se vozili kući, a kad je ušao, nije zastao ni da pomiluje Lusi koja je dokaskala da nas dočeka. Dograbilo me je, pribio me uza zid i silovito spustio svoje usne na moje.

Bio je to ljutit poljubac i mada sam znala da Džona nije ljut na mene, bilo mi je jasno zbog čega su mu se emocije tako uzburkale. Upravo je otkrio da je njegov otac poznavao sve Tajsonove otmičare, da je u srednjoj školi čak bio u istom klubu s njima. Možda njegova glavna emocija nije toliko bes, koliko bespomoćnost, a najverovatnije spoj jednog i drugog. Šta god da je u pitanju, biću uz njega. Postaraću se da zadovoljim sve njegove potrebe.

Njegov jezik se prepleo s mojim i on je zastenjao. Kad se malo odmakao, gricnuo me je za usne, onda je usisao moju donju usnu i ujeo me za nju. Zatim je ponovo spojio naše usne u zahtevnom, grubom poljupcu. Znala sam da ne kažnjava mene. To je bio njegov način da kazni svet koji ga okružuje, svet koji ga je doveo do toga da se oseća ovako bespomoćno.

Kad je konačno prekinuo poljubac i duboko udahnuo, ščepao me je i uhvatio jednom rukom za lice. - Moram da te odvedem dole, Melani. Potrebno mi je to.

- Džona...

- Ne, Melani. Mogao bih da izađem i otplivam sto dužina u mom bazenu, ili da odem na trčanje, a mogli bismo i da odemo u moju sobu i vodimo ljubav do ludila. Ali ništa od toga mi neće doneti mir u ovom

trenutku. Moram da te odvedem dole. I ne znam šta ću uraditi ako ne pristaneš.

Nisam nameravala da ga odbijem. Večeras bi stvari mogle otići dalje nego što sam spremna, ali zaklela sam se da ću voleti ovog čoveka. Zaklela sam mu se svojim životom, a on sad pati, oseća strašan duševni bol i zato ću uraditi sve što mogu da bih mu olakšala.

Pogledala sam pravo u njegove tamne, tužne oči. - Neću te odbiti.

Naslonio je čelo uz moje. - Hvala bogu. - Onda me je podigao u naručje, proneo me kroz hodnik i prišao vratima koja vode u njegov podrum. Brzo se spustio niz stepenice, prošao kroz sobu za zabavu i otvorio vrata svoje tamnice.

- Ne mogu da budem nežan s tobom - rekao je. - Ne noćas. Ali neću te povrediti. Nikad te ne bih povredio.

Osetila sam nalet straha, ali bila sam odlučna da mu pružim ono što mu treba. - Znam da nećeš. Uzmi od mene sve što ti treba, Džona. Ovde sam za tebe.

Spustio me je i seo na krevet. - Skini se. - Glas mu je bio odlučan, zapovednički.

Nisam bila sigurna da li želi da se skinem sporo i izvedeni striptiz, ili da samo što pre ostanem gola. Odlučila sam se za kompromis i pokušala da budem seksi dok se brzo svlačim.

Raskopčala sam bluzu i pustila je da mi sklizne s ramena. Raskopčala sam grudnjak i nagnula se napred da bi mogao bolje da mi vidi grudi dok ga svlačim. Onda sam se uspravila i stavila jednu nogu na krevet otkopčavši čizmu do članka. Izula sam je, onda sam skinula čarapu, pa sam obnažila i drugu nogu. Ponovo sam se ispravila i otkopčala farmerke, spustila niz bokove i butine, pa iskoračila iz njih.

Zastenjao je. - I dalje taj prokleti bež pamuk.

Ugrizla sam se za usnu. Večeras ga nervira i pamučno donje rublje?

- Dođi ovamo - zarežao je.

Polako sam krenula prema njemu, a on me je dograbio za kukove i bez prenemaganja mi pocepao gaćice.

- Odsad pa nadalje - rekao je - nećeš ulaziti u ovu sobu u bež pamuku. Je li to jasno?

Ponovo sam se ugrizala za usnu i klimnula glavom.

- U ovoj sobi će biti dozvoljeni samo saten i čipka - rekao je. - Postaraću se da od sutra imaš odgovarajuće donje rublje.

Ponovo sam klimnula glavom.

- Noćas moram da te stavim na sto, Melani. I ovog puta ti moram vezati i noge i ruke. Moraš da mi se predaš, da se opružiš i dopustiš mi da uživam u tebi. Jasno?

Klimnula sam glavom i setila se da mi je rekao da mu odgovaram verbalno. - Jeste.

Pogledala sam prema stolu. Bio je pravougaon, s držačima za stopala. S njega se spuštao crn zastor tako da nisam mogla da vidim kakvi su mehanizmi skriveni ispod ploče, ako ih uopšte ima. Na mestima za koja sam pretpostavljala da ću biti vezana nalazile su se obujmice.

Prišao mi je, podigao me u naručje, odneo me do stola i spustio me na crnu kožu kojom je bila presvučena ploča stola.

- Ne boj se - promuklo je rekao.

Previše je očekivao od mene. Plašila sam se. Sva sam se naježila. Tresla sam se. Ali verovala sam mu i htela sam da uradim ono što mu je bilo potrebno.

- Lezi.

Poslušala sam. Uhvatio me je za jednu ruku, vezao je za jedan kraj stola, a onda je to uradio i s drugom. Veze su bile od kože, čvrste, ali ne toliko da bih osećala bol.

Ležala sam na leđima.

On je prišao drugom kraju stola i vezao mi obe noge. Onda je sklonio metalne potpore. Odahnula sam s olakšanjem. Još nisam bila spremna za to.

Pokrenuo je mehanizam u dnu stola tako da su se dva dela donje polovine razmakla, šireći mi noge. Sad je mogao da stane između mojih nogu.

I dalje sam drhtala, ali bradavice su mi se ukrutile kao kamen. Nisam znala šta će se dogoditi, a sama ta činjenica me je uzbuđivala. To me je iznenadilo. Osetila sam žmarce u međunožju.

- Šta ćeš mi uraditi? - upitala sam.

- Videćeš. I odsad ne govori dok ti ja ne kažem da smeš.

Oštrina njegovog tona na trenutak me je uzdrimala, ali bila sam rešena da ovo izguram do kraja, da mu pokažem da mogu da budem ono što mu je potrebno. Volela sam tog čoveka, svim srcem i dušom.

Zelega sam da mu pružim utehu i ako će ga ovo utešiti, onda ću rado biti deo toga.

Stavio mi je svileni povez preko očiju. Možda je tako i bolje. Ionako nisam bila sigurna želim li da vidim ono što će raditi.

- Džona - rekla sam dahćući. - Trebaš mi. Moram da te osetim.

- Rekao sam ti da ne govoriš bez odobrenja. Zaustila sam da kažem kako mi je žao, ali sam se umesto toga ugrizla za usnu.

Bila sam mu prepuštena na milost i nemilost. Sad je sa mnom mogao da radi šta god hoće. Ako me povredi, mogu da mu kažem da se zaustavi i verovala sam da bi to učinio. Zasad me nije povređivao. Znala sam samo da mi je celo telo vrelo, strašno vrelo.

Nikada ranije nisam bila toliko uzbuđena. Moja jedina želja bila je da ga osetim u sebi.

Ali Džona je očigledno imao drugačije planove. - Sad ću ti staviti štipaljke na butine. Reci mi ako preteram - kazao je.

Uvukla sam vazduh kroz zube kad sam osetila štipkanje na prvoj butini.

Je li preterao? Dođavola, ne.

Ispustila sam vazduh. Posle nekoliko sekundi štipaljka se našla na istom mestu na mojoj drugoj nozi, nekoliko centimetara ispod prepona.

- U redu? - upitao je.

- Da. - Nisam bila sigurna smem li da kažem još nešto.

Stavio mi je još po dve štipaljke na obe butine, jednu na sredinu i jednu iznad samog kolena.

Ukočila sam se pustivši da bol struji kroza me, pustivši da preraste u nešto što nije bilo baš zadovoljstvo, ali je ipak bilo fantastično.

- Zbog ovoga volim ovakvu igru, Melani - rekao je Džona. - Znam šta ti ovo radi. Ja doživljam potpuno isto. Svaki osećaj koji izazovem u tvom telu, mogu da iskusim i u sopstvenom. Ne znam zašto je tako, ali tako je. Već mi se digao na tebe, Melani.

"Onda vodi ljubav sa mnom!", poželela sam da povičem. Ali nisam smela ponovo da prekršim njegovu zabranu. Ugrizla sam se za usnu kako ne bih kriknula. Ugrizla sam se tako jako da sam je raskrvarila. Na jeziku sam osetila oštar metalni ukus. Kad bi samo hteo da vodi ljubav sa mnom, da me uzme.

U sledećem trenutku sam - kao da mi je pročitao misli - osetila njegove prste u međunožju.

Zastenjala sam.

Nisam mogla da se uzdržim. Pokušala sam da se zaustavim jer mi on nije dozvolio da svršim, ali bilo je prekasno. Grčevi su mi protresali međunožje šireći se celim telom, kulminirajući na onim mestima gde sam bila vezana i gde su bile prikačene štipaljke.

- Tako, dušo. Uživaj.

Letela sam i letela, a kad sam se napokon malo smirila, rekla sam: - Izvini.

Ovog puta me nije kaznio što sam progovorila bez odobrenja. - Zašto se izvinjavaš?

- Jer mi nisi rekao da smem da svršim.

Malo se nasmejao. - Ne, nisam ti rekao. Ali nisam ti rekao ni da *ne smeš* da svršiš.

Nasmešila sam se.

Dodirnuo mi je usne. - Moraš prestati toliko da grizeš usnu, Melani. Krvariš.

- Smem li nešto da ti kažem? - Da.

- Grizla sam usnu kako te ne bih preklinjala da vodiš ljubav sa mnom.

Ponovo se zakikotao. - Možda ti više nikad neću zabraniti da govoriš.

I sama sam se tiho nasmejala na to.

- Vodićemo ljubav, Melani. Samo budi strpljiva.

26.

Džona

Bila je tako lepa. Ispružena preda mnom, obnažena, vezanih udova, raširenih nogu. Učinila je to zbog mene jer je znala da mi je to potrebno.

Još mi se nije potpuno predala. To se neće desiti dok ne klekne preda me dok budem sedeo u onoj fotelji. Ali ovo je bilo dovoljno za sada. Večeras ne bih mogao da očekujem od nje više od toga.

Uzeo sam perjanu bou iz jedne kutije prislonjene uza zid i nežno prešao njome preko njenog tela.

Za večeras sam završio s nanošenjem bola. Sad bih mogao da joj pružim samo uživanje. Uzdahnula je na dodir i pošto se dovoljno opustila, uklonio sam štipaljke s njenih butina uživajući u pogledu na ružičaste tragove koje su ostavile. Iako na mojoj koži nije bilo ružičastih tragova, osećao sam kako mi bedra bride, kao da sam i sam nosio štipaljke. Zažmurio sam i uzdahnuo uda tvrdog kao granit.

Polako sam skinuo majicu, a onda čizme, čarape, farmerke i bokserice. Bio sam spreman za nju, spreman da dovršim scenu i uzmem je do kraja. Kleknuo sam između njenih nogu na trenutak i liznuo njene nabore. Bila je tako sočna i blistava. Uzdahnula je.

- Neću moći mnogo da odugovlačim, Melani, niti da budem previše nežan.

Popeo sam se na sto i postavio kolena u udubljenja, a zatim prodro u nju jednim brzim pokretom. Ona je zastenjala dok sam se do zarivao u nju.

Ponovo je počela da grize usnu.

- Sad možeš da govoriš, Melani. Kaži šta god želiš.

- Bože, hvala ti. Tako mi prija kad si u meni, Džona. Zudela sam za ovim celo več.

Zastenjao sam. - I ja. - Izvukao sam se iz nje dodirujući je samo vrškom.

Hteo sam malo da je izazivam. Ali samo malo.

Ponovo sam zaronio u nju, sve do kraja, pa ga ponovo izvadio, izazivajući je.

Celo telo mi je bilo napeto i kruto, žudelo je za olakšanjem.

Zato sam ga ponovo izvukao pa ga silovito zario u nju prepuštajući se grčevima koji su mi protresali napeto telo.

Malo-pomalo, napetost je popuštala. I znao sam da s ovom ženom uza se mogu da prebrodim sve. Baš sve.

*

Pošto smo se istuširali, zajedno smo sedeli u spavaćoj sobi, Melani sa svojim laptopom.

- Na čemu radiš? - upitao sam.

- Neko jednostavno istraživanje. Pokušavam da ustanovim šta je klub budućih zakonodavaca. Zasad ništa nisam našla.

- Sve je to čudno i zagonetno. Uvek sam mislio da je moj otac išao u srednju školu u Snou Kriku. Bar je on tako govorio.

- Tvoja porodica je veoma imućna, Džona. Zvuči logično da je išao u privatnu srednju školu kao što je "Tehon".

- Vendi Madigan nam je rekla toliko laži.

- Znam. Uostalom, imao si osećaj da joj ne treba verovati kad si je upoznao. Ispostavilo se da si bio u pravu.

- Sjajno. Bio sam u pravu. Zašto se onda osećam ovako grozno?

- Znaš odgovor na to pitanje isto kao ja. Zato što je sve ovo vrlo mučno. A povrh svega, treba da saznaš kakva je bila uloga tvog oca u svemu tome.

Odmahnuo sam glavom. - Uvek sam se pitao zašto je moj otac zataškao Tajsonovu otmicu i nikad nam nije dozvolio da se bavimo time. Zanimalo me je šta je razlog tome, kako zbog Tajsona, tako i zbog mene. Sad znam za vezu između trojice otmičara... - Provukao sam prste kroz kosu. - Melani, plašim se.

- Čega se plašiš?

- Plašim se da saznam ko je zaista bio moj otac.

Sklonila je svoj laptop, prišla mi, sela mi u krilo i obavila mi ruke oko vrata. - Naši roditelji nikad nisu ono što mi želimo. Znam da moji to nisu.

Njene reči navele su me da se postidim svoje malodušnosti i sebičnosti. Bio sam potpuno fokusiran na probleme svoje porodice, dok je pored mene sedela žena koju volim i o čijoj porodici ne znam apsolutno ništa. - Pričaj mi o svojim roditeljima, srce.

- Nema baš mnogo šta da se kaže. Ne volim da govorim o tome.

- Hoću da te upoznam, Melani. Već znam da te volim više nego išta na svetu, ali moram da te upoznam, da saznam sve o tebi. Počev od tvog detinjstva.

Duboko je uzdahnula a onda me je poljubila u obraz. - To nije srećna priča, ali nije ni strašna. Roditelji su mi pružili sve što mi je trebalo... osim ljubavi i pažnje.

Pogledao sam njeno lepo lice. Mora da je bila prelepo dete. Kako su njeni roditelji mogli da je ne vole? - Žao mi je, dušo.

- Davno sam to prevazišla. Bar verujem da jesam. To mi se pomalo vratilo posle Đinine smrti. Mislim da je jedan od razloga što sam toliko želela da pomognem Đini to što su moji roditelji u velikoj meri bili kao njeni. Pošto pažnju i ljubav nije dobijala od svojih roditelja, potražila ju je od nekog drugog. Taj neko bio je njen ujak, a znaš kako se to završilo.

- Jesi li ti tražila ljubav i pažnju od nekog drugog?

Odmahnula je glavom. - Nisam. Ja sam se bacila na učenje. Bila sam prava štreberka nosa zabijenog knjigu i uvek sam imala najbolje ocene. Na kraju sam dobila stipendiju koja je pokrila veći deo troškova mojih studija, a ostatak sam platila studentskim kreditima. Roditelji su hteli da mi pomognu, ali ja nisam želela da uzmem njihov novac. To je jedino što sam dobijala od njih i tad sam se zaklela da ga više neću uzimati. Da ću sama zarađivati. Dosad je bilo tako. Otkako sam završila fakultet nisam od njih zatražila ni penija.

- Ovo sam ti već rekao, Melani. Ti si najsnažnija žena koju sam ikad sreo.

Ugrizla se za usnu. - Sad sam jača nego što sam bila pre samo nekoliko nedelja. Neobično je kako sad drugačije sagledavam stvari. Uprkos svim svojim uspesima uvek sam sebe smatrala prosečnom. Da sam bila imalo izuzetna, roditelji bi me voleli. Njihova ravnodušnost značila je da sam obična, da se ni po čemu ne izdvajam. U suštini, koliko god godina dete ima, negde u dubini svesti, a možda čak i sasvim podsvesno, uvek čezne za ljubavlju i pohvalama svojih roditelja.

Zaustio sam da nešto kažem, ali ona mi je stavila dva prsta na usne.

- Reći ćeš mi koliko sam divna. - Nasmejala se. - Vidim to u tvojim očima. Kad god me pogledaš, Džona, vidim koliko me voliš a to mi znači više nego što možeš da zamisliš.

- Jesu li ti roditelji još živi?

Klimnula je glavom. - Ali retko se čujemo. Nemamo o čemu da razgovaramo.

- Voleo bih da ih upoznam - rekao sam.

- Nema razloga da ih upoznaješ.

- Melani, ako ti i ja treba da izgradimo zajedničku budućnost, a nadam se da hoćemo, moram upoznati tvoje roditelje.

Uzdahnula je. - U redu. Otići ćemo jednom u Denver da ih upoznaš. Ali ne uskoro, važi?

- Važi.

- Nikad nisam ni pomišljala da imam decu. Nisam htela da ponovim greške svojih roditelja.

- Ni ja nisam pomišljao da ću imati decu, Melani. Ali sad kad sam upoznao tebe, želeo bih da pokušam.

Nasmešila se i odmahнула glavom. - Možda sam ja prestara za to.

- Sumnjam. Mnoge žene rađaju decu u četrdesetim godinama.

Nasmejala se. - Neko mi je nedavno rekao istu stvar.

- O? Ko to?

- Rubi Li. Ona i ja smo se pre neki dan baš ispričale.

- S njom bi verovatno još trebalo da razgovaramo - rekao sam. - Uostalom, njen otac je jedan od Tajsonovih mučitelja. Član kluba budućih zakonodavaca, šta god to značilo.

- Mislim da će Rubi sarađivati - rekla je Melani. - Želi da vidi svog oca iza rešetaka. Tako mi je rekla.

- Dođavola, i ja to želim. Želim osvetu za svog brata. Dodirnula mi je obraz. - Osvetićemo ga, ljubavi.

Znam da hoćemo.

27.

Melani

Probudila sam se oko devet i protegla se. Džona je rano tog jutra odneo godišnjake u svoju kancelariju da nam Dolores napravi kopije. Kasnije je trebalo da ih vratimo Džordan pre nego što neko primeti da su nestali. Nameravao je zatim da ode na pašnjake, ali i da se vrati kući što pre jer smo se dogovorili da zajedno otputujemo u Denver u posetu Vendi Madigan.

Nisam bila sigurna šta se krije iza njene priče. Očigledno je bila cenjena novinarka, sa strane posmatrano, inteligentna i preduzimljiva. Ali ko bi mogao znati šta se dešava u njenoj glavi?

Bila je drugi razred srednje škole kad je snimljena za godišnjak kao članica kluba budućih zakonodavaca. Tom Simpson i Teodor Matijas bili su četvrti razred, a Bred, Rodni Kejts i Lari bili su trećaci. Vendi je rekla Džejd da se njena porodica sa Zapadnih obronaka preselila u Denver kad je njoj bilo šesnaest, a Bredu sedamnaest godina. Posle toga se nije pojavljivala u godišnjacima tako da je moguće da je rekla istinu.

Cime se zaista bavio taj klub? Lari ga je nazvao klubom budućih advokata. Da li je namerno napravio tu omašku, pokušavajući da nas navede na pogrešan trag?

Ili je to bila obična greška? Uostalom, samo on i Tom su na kraju zaista postali advokati. Odmahnula sam glavom. Ne, namerno nam je rekao pogrešan naziv. U to sam bila sigurna.

Resila sam da to kasnije i proverim. Sada sam morala da nahranim Lusi, istuširam se i budem spremna za odlazak u Denver kad Džona stigne.

Kad sam ustala začula sam zujanje. Moj telefon je i dalje bio na punjaču u spavaćoj sobi, pa sam se osvrnula oko sebe.

Džonin telefon bio je na kuhinjskom pultu. Baš neobično. On nikud ne ide bez telefona, ali dobro, za sve postoji prvi put. Uzela sam telefon i videla da mu je stigla,

“Sad si moj.”

Nespretno sam spustila telefon udarivši njime o pult. Ledeni trnci su mi prostrujali niz leđa. I dalje dobija te poruke. Jesu li Mils i Džonson uspeli da uđu u trag vlasniku tog broja? Da li ih je Džona uopšte pozvao?

Nisam imala pojma. Pa, sad sam pred sobom imala taj broj. Pozvaću ih i saznati o čemu se ovde radi. Uzela sam Džonin telefon i žurno otišla u spavaću sobu po svoj mobilni. Brzo sam pozvala Trevora Milsa.

- Mils.

- Zdravo, ovde Melani Karmajkl... devojka Džone Stila.

- Da. Šta mogu da učinim za vas?

- Hoću da mi nađete vlasnika jednog broja. - Izdiktirala sam broj. - Džona prima neke neobične poruke s tog broja, a mi smo uspeli da ustanovimo jedino da su poslate odnekud iz Ajove.

- Pobrинуću se za to. Još nešto?

- Ne. Samo me pozovite kad budete imali neku informaciju.

- Važi. Prijatno.

Na trenutak sam zurila u Džonin telefon ponovo se zapitavši zašto ga je ostavio. Verovatno ga je jednostavno zaboravio. Otišla sam u kupatilo i počela da se tuširam.

*

Džona je kasnio s posla. Nisam mogla da ga pozovem jer je njegov telefon bio kod mene. Zato sam odlučila da pozovem Dolores iz njegove kancelarije.

- Rand Stilovih.

- Zdravo, Dolores. Ovde Melani Karmajkl. Je li Džona još uvek u kancelariji?

- Džona jutros nije dolazio - rekla je sekretarica. - Pretpostavila sam da je otišao pravo na pašnjake.

Srce mi je skoro stalo. - Hoćeš da kažeš da jutros nije došao i zamolio te da mu kopiraš neke stare godišnjake?

- Ne, Melani. Žao mi je.

Koža mi se naježila i puls mi se ubrzao. Šta se ovo dešava?

- Znači, danas ga uopšte nisi videla?

- Ne, nisam. Nešto nije u redu? Nisam htela da je zabrinem. - Sve je u redu. Hvala ti. - Prekinula sam vezu.

Šta sad? Do krvi sam se ugrizla za usnu. Gde je on? Hodala sam tamo-amo po kući, a Lusi me je pratila u stopu.

Možda ipak nije otišao u kancelariju već pravo na pašnjake. To bi bilo logično. Međutim, nikako nisam mogla da shvatim da je zaboravio svoj telefon. To nimalo nije ličilo na njega.

Pogledala sam naokolo, ali u kuhinji i dnevnoj sobi nisam našla ništa što bi moglo da mi pomogne da rešim misteriju. Otišla sam u drugo krilo kuće, u Džoninu radnu sobu. Prestravila sam se.

Na njegovom stolu stajala su četiri godišnjaka.

Nema šanse da je mogao da zaboravi i telefon i godišnjake.

Nešto nije u redu.

Nešto nikako nije u redu.

Proradio mi je adrenalin. Uključila sam njegov štampač i brzo prelistala sve godišnjake kopirajući potrebne stranice.

Onda me je strah savladao. Srce mi je ubrzano tuklo, a živci su mi titrali. Osetila sam mučninu. Neko je oteo Džonu. Nije mogao nestati bez traga osim ako ga neko nije oteo.

Krv mi je udarila u glavu, osetila sam vrtoglavicu i bubnjanje u slepoočnicama.

Ne!

Morala sam da učinim nešto. Policija. Pozvaću policiju.

Brzo sam okrenula broj hitnih službi i obavestila ih da je Džona nestao. Šta sad?

Uzdahnula sam i protrljala drhtave ruke.

Moraću da pozovem Tajsona. Teško mi je bilo da tom čoveku koji je već toliko propatio sad kažem da je njegov brat nestao.

Telefon mi je zazvonio u džepu. Izvadila sam ga i prepoznala Milsov broj.

- Halo?

- Dobar dan, gospođo, ovo uopšte nije bilo teško. Znamo ime vlasnika tog broja. Pozivni broj jeste iz Ajove, ali, koliko je nama poznato, osoba koja ima taj broj nikad nije živela u Ajovi.

Da. Broj osobe koja je progonila Džonu. Naravno. Naterala sam se da se obuzdam. - Dobro.

- Broj je registrovan na ženu po imenu Selena Vinters.

- Džona nikad nije pominjao nikakvu Selenu Vinters. Zašto bi ga ona maltretirala preko telefona?

- Posle malo istraživanja utvrdili smo da je Selena Vinters pseudonim. Osoba koja koristi taj broj je denverska novinarka u penziji. Zove se Vendi Madigan.

Telefon mi je ispao iz ruku. Brzo sam ga uhvatila dok mi je srce divlje tuklo. - Molim? Vendi Madigan?

- Tako je. Ona ima taj broj skoro deset godina. Ali ne koristi ga često.

- Možete li nabaviti listing njenih poziva?

- Da, gospođo. Radimo na tome.

- Sjajno. Pozovite me kad budete imali nešto. - Brzo sam prekinula vezu.

O, bože, o, bože, o, bože.

Poruka koju sam pročitala ponovo mi je proletela kroz glavu.

“Sad si moj.” Otela ga je. Vendi Madigan je otela mog Džonu.

Brzo sam ponovo pozvala Milsa. - Da?

- Melani Karmajkl ponovo. Hoću da ostavite sve. Džona je nestao i najverovatnije je kod te Vendi Madigan. Pozvala sam policiju, ali hoću da vi to rešite. Znam samo da ta žena živi u Denveru s majkom, ali moramo da je nađemo. Hoću samo da nađemo Džonu.

- Odmah krećemo, gospođo.

- Ne marim za troškove. Samo ga nađite, molim vas. - Prekinula sam vezu.

Sad sam stvarno morala da pozovem Tajsona. Ali nisam se radovala tome.

28.

Džona

Otvorio sam oči, ali video sam samo pastelne mrlje. Gde sam, dođavola?

Ustao sam u pet ujutru, brzo se istuširao i upravo sam sipao kafu u termo-šolju kad...

Posle toga ničega se više ne sećam.

Bio sam u krevetu. Ogromnom krevetu naguranom u malu sobu. Nisam bio vezan, pa sam seo.

Uh. Kako mi se vrti u glavi.

Spustio sam noge niz stranu kreveta i ustao, ali kolena me nisu držala. Sručio sam se na pod.

Neko je utrčao u sobu. - Bože, ljubavi, još ne bi trebalo da ustaješ.

Naprezao sam oči da vidim ko je to, ali žena koja je stajala ispred mene bila je u izmaglici. Imala je kratku kosu i možda plave oči.

- Vрати se u krevet, *Brede*. Uskoro ćeš se osećati bolje. Bred? Pokušao sam da se pobunim, ali iz grla mi je doprlo samo krkljanje.

Šta se ovo dešava, dođavola?

- Sad ću ti doneti ručak - rekla je žena. - Kad se malo okrepiš, moći ćemo da razgovaramo. Mnogo si mi nedostajao, *Brede*. - Izašla je iz sobe i zatvorila vrata za sobom.

Bred. Tako se zvao moj otac. Moj otac kojeg više nisam poznavao.

Činilo se da mi mozak radi kako treba. Ali moje telo nije moglo da se uskladi s njim. Šta se desilo? Da li ja ovo sanjam? Da nisam doživio šlog? Zašto mi telo ne funkcioniše?

Droga.

Neko me je sigurno drogirao. Bio sam u svojoj kuhinji i spremao se da sipam kafu...

Čvrsto sam stisnuo kapke očajnički pokušavajući da se setim bilo čega posle tog trenutka.

Ničeg se nisam sećao.

Opipao sam zadnji džep farmerki tražeći telefon. Nije ga bilo.

Prokletstvo. Nikud ne idem bez telefona. Kad sam krenuo da sipam kafu spustio sam ga na kuhinjski pult jer sam čitao imejl na njemu...

Mora da je još tamo.

Koliko li je sati?

Trebalo je da se nađem s Melani kod kuće kako bismo otišli u Denver...

Opet sam pokušao da ustanem, ali uzalud. Moraću da čekam da mi ono čime sam drogiran izađe iz sistema.

Razmišljaj, Džona, razmišljaj. Šta bi moglo da se dešava? Ko bi mogao da te zove "Brede"?

Vrata su se ponovo otvorila i ona žena, i dalje u izmaglici, ušla je s poslužavnikom.

Ništa nisam rekao. Samo sam sedeo škiljeći u pokušaju da je prepoznam.

A onda mi je sinulo.

Nije me proganjala Bruk Bejli. Žena koja me je proganjala, koja me je oslovljavala imenom mog oca, bila je niko drugi do Vendi Madigan. Ali nije mogla sam da me dovuče ovamo. Neko joj je pomogao.

Jesam li ja to u Denveru? Koliko je vremena prošlo otkako su me oteli?

Vendi je spustila poslužavnik na stočić na rasklapanje i prinela mi ga. - Nadam se da si gladan. Spremila sam moju čuvenu teleću čorbu. Sećam se koliko si je voleo. Da li da prihvatim igru? Nije da imam mnogo izbora, bar dok se fizički ne oporavim. Celo telo mi je bilo obamrlo, osećao sam trnce. Od nerveze? Verovatno. Ali možda i droga koju mi je dala polako slabi. Nadajmo se.

Bogu hvala, nije me vezala, ali verovatno zaključava sobu u kojoj me drži. Ali soba je očigledno imala prozor - osećao sam sunčevu toplotu na licu - što znači da sam mogao da izađem odavde.

Šta da radim dotad? Da joj se dodvoravam? To bi verovatno bilo najbezbednije, ali nije mi se dalo da to radim dok prvo ne pokušam da se izvučem.

- Prevarila si se - rekao sam. - Ja nisam Bred. Ja sam njegov sin, Džona. Bred je bio moj otac.

- Zar uvek isto, Brede? - rekla je. - Uporno pokušavaš da porekneš ono što postoji između nas. Zato sam te dovela ovamo. Zato sam ti slala one poruke. Vreme je da se konačno prepustiš našoj ljubavi.

Ta žena je sišla s uma. Naježio sam se, prisećajući se prethodnog susreta s Vendi Madigan. Nekoliko puta je ponovila kako mnogo ličim na svog oca, više nego Tajson i Rajan. To je bilo tačno, ali oba je toliko zurila u mene da mi je postalo neprijatno.

Sad je očigledno potpuno skrenula.

Trudio sam se da ne brinem o svojoj sudbini. Melani će primetiti da me nema i otići će kod Tajsona i Rajana. Njih dvojica će poslati Milsa i Džonsona da me traže a oni će me brzo naći. Ipak, morao sam pokušati da pobegnem.

- Ovuliram, Brede. Mislim da bismo konačno mogli da dobijemo tu bebu koju smo toliko želeli.

Osetio sam mučninu. Ovulira? Vendi je imala preko šezdeset godina. Ne samo da je skrenula, već pati i od deluzija. Nemoguće da se ovo dešava.

- Uživaj u čorbi. Kasnije ću te opet obići.

- Slušaj, Vendi, znaš da sam oženjen. Dafni i ja imamo četvoro dece.

- Ludice, imate samo troje. Tri dečaka. Kažeš da voliš Dafni, ali ja sam ti uvek bila prva i jedina ljubav. Sam si mi to rekao.

U redu. Nije ni čudo što misli da ovulira. Ostala je zarobljena u prošlosti, očigledno u vremenu pre Mardžorinog rođenja. Mogu da izađem na kraj s tim. - To je bilo jako davno. Bili smo samo deca.

- Nije bilo tako davno. Znaš kao i ja da nam je oduvek bilo suđeno da budemo zajedno. Opraštam ti što si napumpao onu drolju Dafni.

Sledio sam se. Osetio sam nezadrživ poriv da stanem u odbranu svoje majke, no da li bi to bilo pametno?

- Bio bih ti zahvalan ako ne bi tako govorila o Dafni - rekao sam. - Ipak je ona majka moje dece.

Vendi se ukočila, zgrabila poslužavnik sa činijom čorbe i tresnula ga o zid. - Trebalo je da ja budem majka tvoje dece. Znaš to jednako dobro kao ja. Oduzeo si mi priliku za to. - Pokazala je na haos koji je napravila.

-

Sad počisti to sranje. - Izašla je i zalupila vrata za sobom, a onda sam čuo okretanje ključa.

Nisam nameravao da čistim za njom. Ionako nisam bio gladan.

Prišao sam vratim da osmotrim bravu. Imala je rezu tako da nisam mogao da je obijem, posebno pošto nisam imao nikakav alat. Mogao bih da pretresem sobu ne bih li nešto našao, ali prvo ću proveriti prozor.

Prišao sam prozoru i pogledao napolje. Nalazio sam se na spratu kuće u kraju koji je delovao dosta pristojno. Da li je ovo ista ona kuća u Denveru koju smo Tajson i ja posetili? Nisam mogao da prepoznam okolinu.

Prozor nije bio blokiran, pa sam pritisnuo kvaku i odškrinuo ga. Međutim, umesto mrežice bilo je ugrađeno još jedno okno. To nije veliki problem. Mogao bih da razbijem staklo, a verovatno i da se bezbedno prizemljim iako sam na spratu.

Kad sam čuo da neko petlja oko brave, pohitao sam nazad i seo na krevet.

Vendi je ušla u sobu i zaključala vrata za sobom. Pogledala je haos koji je malopre napravila prosuvši čorbu, onda je pogledala u mene, pa u pod. - Brede, oprost mi, molim te. Znaš kakva ponekad umem da budem.

Koliko ličnosti ova žena ima? Ponovo sam pokušao da ustanem i kolena su mi ovog puta malo manje drhtala. Uspeo sam nakratko da ostanem na nogama dok mi ona nije prišla i gurnula me nazad na krevet.

- Ne bi trebalo da ustaješ. Treba da se odmaraš. Samo lezi dok ja počistim ovaj haos. Izvini još jednom. - Nakratko je izašla iz sobe i vratila se s krpama i usisivačem. Radila je brzo, kao pomahnitala i za deset minuta sve je bilo čisto.

Umesto na govedinu i šargarepe, soba se sad osećala na govedinu, šargarepe i šampon za tepih. Super.

Proturila je usisivač napolje i vratila se. - Izvini, Brede. Oprost mi, molim te.

Bio sam zbunjen. Kako da se postavim? Očigledno onako kako bi to uradio moj otac, ali postajalo mi je sve jasnije da uopšte nisam poznavao mog oca. Kako bi se on ponašao?

Kao dominantan muškarac kakav je i bio. Bio je dobar ali strog otac i učio nas je da budemo odgovorni i da vredno radimo. Imao je staromodne poglede na uloge polova, na Mardžinu žalost. Smatrao je da je ženi mesto u kući, a ne napolju na ranču, Nasmеšio sam se. Mardž mu je pokazala koliko greši. Kad mu se jednom suprotstavila, razmazio ju je do srži.

Kako bi se on ponašao prema Vendi?

Pojma nisam imao.

Ali jedno sam znao. On ne bi trpeo onaj njen mali ispad i bacanje hrane.

Pogledao sam je najgnevnije što sam mogao... a u tom trenutku u meni je bilo stvarno mnogo jeda. - Ako još jednom napraviš tako nešto, Vendi, izaći ću odavde i više se nikad neću vratiti.

Pala je pred moja kolena i zaplakala. - Brede, nemoj da ideš, molim te. Znaš da nam je suđeno da budemo zajedno. Ne možeš to da porekneš. Ne voliš Dafni onako kako si voleo mene. Znaš da je tako.

Da li bih postigao nešto više ako bih je smirio i rekao joj da je volim? Ili će biti bolje da branim svoju majku? Kad bih samo znao kako se moj otac postavio prema njoj.

Prema onome što je Vendi rekla Džejd, ona i moj otac su se voleli i bili su u vezi. Je li to istina? Ili je to samo deo Vendinih samoobmana?

Ona je učestvovala u prikriivanju onoga što se desilo Tajsonu, a ja i dalje nisam razumeo zašto je moj otac sve to gurnuo pod tepih.

Možda bih mogao da saznam...

- Žao mi je, Vendi - rekao sam - ali nikad ne mogu da ti oprostim što si učestvovala u onome što se desilo mom sinu.

knjige.club

29.

Melani

Sedela sam u Džoninoj kuhinji s njegovom braćom.

- Džo je pokušao da mi kaže - rekao je Tajson. - Mislio je da je nešto sumnjivo kod Vendi Madigan, ali ja sam to zanemario. Ta žena je pomogla Džejd i Džejd ju je mnogo cenila. - Odmahnuo je glavom. - Trebalo je da slušam starijeg brata.

- Nemoj sad da se grizeš zbog toga, Tajse - rekao je Rajan.

- U pravu je Rajan - saglasila sam se. - Sad treba da nađemo Džonu. - Zagnjurila sam lice u dlanove.

Tajson mi je dodirnuo rame. - Doktorko, sve će biti u redu.

Uzdahnula sam. Daj bože... Našla sam se u položaju u kom nikad nije trebalo da se nađem. Ne samo da je moj voljeni nestao, verovatno kao žrtva očigledno luđe žene već sam morala i da kažem Tajsonu šta smo Džona i ja saznali iz godišnjaka. To nije trebalo meni da zapadne, ali s obzirom na okolnosti, nisam imala izbora.

- Prebrodićemo ovo, Tajse - blago je rekao Rajan.

On je odmahnuo glavom. - I dalje ne mogu da se pomirim s tim. Jedan od tih gadova je sve vreme bio ovde, a ja to nisam znao. Jebeni gradonačelnik. Čestitao mi je na junaštvu koje sam pokazao u ratu, vodio je onu kretensku ceremoniju koju je grad organizovao za mene. A sve to vreme...

- Rado bih mu otkinuo glavu - iznervirano je rekao Rajan.

- Mislim da se svi tako osećamo, Rajane - rekla sam.

- A onaj drugi... Bio sam u pravu. Dečko Džejdine majke. - Ponovo je odmahnuo glavom. - Stvarno sam bio u pravu.

- Jesi - kazala sam.

- Čudno - nastavio je - ne prija mi što sam bio u pravu.

- Naravno da ti ne prija. To ne menja ono što ti se desilo. Uvek sam ti govorila da tvoj oporavak ne zavisi od toga da li ćeš pronaći tu trojicu. - Protrljala sam čelo. Nije bio trenutak za psihoterapijsku sesiju. - Ali postoji tračak svetlosti u ovom mraku. Sad znamo koga tražimo. A oni se ne mogu zauvek kriti.

Tajson je ustao sav namrgođen. - Više me čak nije ni briga, doktorco. Samo hoću da mi se vrati moj brat.

I ja sam to želela. U uglovima očiju su mi se nakupile suze. Smrknula sam. - Zabrinuta sam i uplašena, baš kao vas dvojica. Ali teši me činjenica da ga Vendi verovatno neće povrediti, ako ga je ona otela. Uostalom, bila je zaljubljena u vašeg oca.

Čim sam pomenula njihovog oca, snuždila sam se. Sad je trebalo Tajsonu i Rajanu pokazati godišnjake i vezu između Rodnija Kejtsa, Vendi, trojice otmičara... i Brendona Stila.

Podozrevala sam da oni to neće podneti nimalo bolje od Džone.

Duboko sam udahnula.

Ovo neće biti lako.

*

Posle pola sata priče i gledanja u Tajsonova i Rajanova razjapljena usta, svi srno bili spremni za piće. Rajan je preuzeo ulogu šankera u Džoninom baru. Natočio je burbon za Tajsona, martini za mene, a onda je - gle iznenađenja! - i sebi sipao burbon.

- Mislila sam da si ti ljubitelj vina - rekla sam.

- Danas mi stvarno treba nešto jače - odgovorio je popivši malo burbona, a zatim je stisnuo vilicu. - Moramo da se pokrenemo. Trebalo bi da potražimo Džoa. On bi to uradio za nas.

- Tačno - rekao je Tajson ustajući.

Ja nisam mogla da se izborim s mučninom koju sam osećala otkako sam shvatila da je Džona nestao. Mislila sam da će mi piće pomoći, ali ni ono nije rasteralo mučninu. - Policija radi na tome. Mils i Džonson takođe. Ne možemo više ništa da učinimo.

- Đavola ne možemo - rekao je Rajan pa iskapio čašu. - Hajdemo, Tajse.

- Ako vas dvojica idete, idem i ja s vama - rekla sam.

Tajson se okrenuo prema meni i vratio mi godišnjake. - Ti ostani ovde, doktorco. Džo nam nikad ne bi oprostio ako bismo te doveli u bilo kakvu opasnost. - Pogledao je na svoj sat. - Džejd bi uskoro trebalo da se vrati s posla. Poslaću joj poruku da dođe ovamo i bude s tobom. Neću da budeš sama.

- Ne dolazi u obzir. - Krv mi je jurila žilama. Skoro da sam mogla da je čujem kako bubnja. - Ja ne ostajem ovde.

- Molim te - rekao je Rajan. - Ostani. Moramo znati da si bezbedna. Zbog Džoa.

Znali su šta da kažu kako bi me ubedili. Uradila bih sve za njihovog brata. Na kraju sam popustila. Pristala sam da ostanem, ali izvukla sam obećanje da će mi slati poruke na svakih pola sata. Nije mi trebalo da i zbog njih brinem.

- Zašto Mils nije zvao? Ili policija. - Uхватила sam se za glavu.

- Džona je jak, doktorko - rekao je Rajan. - Biće on dobro.

- Ne mogu sad da ga izgubim. Jednostavno ne mogu. Ne znam kako bih živela bez njega.

- Ako je Vendi volela našeg oca onoliko koliko ona tvrdi, neće povrediti njegovog sina - rekao je Rajan.

Tajson se trgao na stolici. - O, moj bože...

- Šta je, Tajse?

- O, bože - ponovio je. - Melani...

Tajson me nikad ranije nije oslovio sa Melani. Uvek doktorko Karmajkl ili samo doktorko. To što me je oslovio po imenu nije slutilo na dobro. Udahnula sam prikupivši ono malo hrabrosti što mi je bilo ostalo. - Šta je?

- Ako je Vendi bila u toj grupi, u tom klubu budućih zakonodavaca, zajedno s mojim ocem i trojicom otmičara... Šta ako je ona bila nekako umešana u moju otmicu?

Shvatila sam i ono što Tajson nije rekao. Ako je ono na šta je ciljao tačno, ako je Vendi bila umešana u njegovu otmicu, sigurno je u stanju da povredi Bredovog sina.

Protrljala sam ramena dok me je podilazila jeza. Počela sam ubrzano da dišem. Gubila sam daha. Smračilo mi se...

Pala sam u Tajsonovo naručje.

30.

Džona

Vendi je zurila u mene, ali nisam mogao da protumačim izraz njenog lica. Vid mi je i dalje bio previše zamagljen.

- Brede, znaš isto kao ja da si sam kriv za ono što se desilo tvom sinu.

Šta? Osećao sam kako me obuzima jarost. Kako se usuđuje da krivi mog oca za ono što se desilo Tajsonu? Taman sam hteo to da joj kažem, ali onda sam brže-bolje zatvorio usta.

Da li je Vendi organizovala Tajsonovu otmicu kako bi kaznila mog oca?

Da li govori istinu? Da je moj otac imao nekog neprijatelja? I da je ona taj neprijatelj?

Opet, to se nije poklapalo s onim što je Lari rekao: da Tajsonova otmica nije bila planirana. Larijeva priča je zvučala logičnije, jer su Tajson i Rajan toga dana bili otišli da traže Luka i nema šanse da su Tom i onaj drugi, koje god ime da koristi, mogli znati kud su moja braća otišla. Ni Vendi to nije mogla znati. Ona u to vreme nije živela u Snou Kriku, već u Denveru.

Kako da izvučem što više informacija od Vendi?

- Nisam ja bio kriv za to, Vendi - rekao sam. - I ti i ja znamo istinu. - Nisam imao pojma o kakvoj istini govorim, ali sam se nadao da će ona početi da priča.

- Jedina istina koju ja znam, Brede, jeste da smo nas dvoje stvoreni jedno za drugo. Oduvek je tako. I sve ću učiniti kako bih te naterala da shvatiš da je to neizbežno.

Dok sam razmišljao kako da odgovorim, ona mi je prišla i gurnula me da legnem na krevet. Počela je da mi raskopčava košulju. - Vreme je, Brede. Vreme je da napravimo bebu. Ovuliram, zrela sam kao jabuka i spremna da padnem.

Vid mi se naglo povratio. Gledala me je s mešavinom ljubavi i mahnitosti, njene plave oči bile su ispunjene još nekom zagonetnom emocijom. Nije bilo šanse da spavam s njom.

Prikupio sam snagu, seo i odgurnuo je. - Ne. Ne posle onoga što si uradila mom sinu. Možda smo nekad i mogli da se nadamo zajedničkoj budućnosti, Vendi. Ali ti si povredila mog sina i među nama nema više ničega.

- Rekla sam ti, ti si kriv za ono što se desilo tvom sinu, a ne ja. Ti si odbio da se prepustiš našoj ljubavi. Tebe je trebalo kazniti.

- I da bi me kaznila, povredila si nevinog dečaka. Ti si čudovište, Vendi. Čudovište, a ja ne mogu da vodim ljubav s čudovištem.

U Vendinim očima su se pojavile suze. - Sve što sam uradila, uradila sam iz ljubavi prema tebi. Kako to ne vidiš?

Onda mi je nešto palo na um. - Vendi, hajde da se nagodimo. Potanko mi opiši kako je organizovana Tajsonova otmica. Budi potpuno iskrena kako bih mogao da kaznim ljude koji su bili uključeni u to. Ako ti to učiniš za mene, podariću ti dete koje tako očajnički želiš.

Sav sam se naježio pri pomisli da zaista spavam s Vendi Madigan, iako, naravno, nisam nameravao to da uradim. Bilo je jasno da je moj otac bio u stanju da manipuliše njome kao što sam ja sad činio. Bilo je jasno i da je ona nestabilna i da zbog te takozvane ljubav prema mom ocu ne vidi ništa drugo. Ako je istina ono u šta sam sumnjao, Vendi Madigan je bila toliko zalučena da je postala saučesnik u otmici nevinog desetogodišnjaka.

- Ne, Brede. Prvo ćeš mi podariti dete. Onda ću ti sve reći.

Ponovo je došao trenutak da zauzmem stav dominantnog muškarca, što mi nije bilo strano. Ustao sam i privukao je uza se. Pogledao sam pravo u njene plave oči koje sam sad, hvala bogu, mogao jasno da vidim. - Izgleda da zaboravljaš ko ovde postavlja pravila. Možda treba da te podsetim na odgovor: to sam ja. Ne ti.

Naslonila se na mene plaćući. - Brede, naravno da ti određuješ pravila. Učinila bih sve za tebe. Znaš to.

Odgurnuo sam je od sebe i ponovo je pogledao u oči. - Onda ćeš mi odmah sve ispričati. Kaži mi kako je tačno Tajson otet i ko je to organizovao.

- To već znaš. Znao si kakvi su ljudi budući zakonodavci. Učlanio si se u njihov klub, baš kao ja.

- Podseti me. Reci mi čime se bavio taj klub. Kaži mi zašto si se ti učlanila, Vendi.

- Znaš zašto sam se učlanila. Da bih bila pored tebe.

- A Rodni Kejts? Zbog čega se on učlanio?

- On se ložio na Teovu sestru. Znaš to. Naravno. Đinina majka je sestra Teodora Matijasa.

Delovi slagalice polako su se sklapali.

Manje-više.

Zašto bi se moj otac učlanio u taj klub? On nije bio ni budući advokat, ni budući zakonodavac. Bio je naslednik najprofitabilnijeg ranča u Koloradu. Čime se zaista bavio taj klub?

- Vendi, sad već stvarno gubim strpljenje. Odmah ćeš mi reći čime se bavio klub budućih zakonodavaca i kako je organizovan napad na mog sina. Jesam li bio jasan? - Snažno samo je stegao za ruku.

- Da, Brede. Volim kad si grub. Stegni me još jače. Dobro, nije mi bila namera da to postignem. - Neću biti grub prema tebi. Neću uraditi ništa dok mi ne kažeš ono što želim da znam.

- Zašto? Da nisi izgubio pamćenje? Znaš šta se desilo. Imao si značajnu ulogu u svemu tome. Sećaš se?

Lagala je. Nema šanse da je moj otac na bilo koji način bio uključen u Tajsonovu otmicu. Stisnuo sam je za obe nadlaktice i prodrmao je. - Dodavola - procedio sam kroz zube. - Reći ćeš mi istinu. Odmah. - Bacio sam je na krevet.

- Da, Brede, uzmi me. - Počela je da raskopčava bluzu. - Tvoja sam. Samo tvoja. Uzmi me odmah.

Morao sam da se saberem. Bilo je jasno da grubošću neću od nje izvući ono što želim. Osim toga, iako sam bio strašno besan, nije mi bilo prijatno da maltretiram jednu ženu, mada je Vendi Madigan to i te kako zaslužila.

Ne. Ja nisam takav. Nikad ne bih mogao da budem nasilan prema ženi. Posebno ne sad. Nikada posle toga ne bih mogao da pogledam u oči svoju Melani.

A onda mi je nešto palo na pamet. Ako ona voli grubo, ponašaću se upravo suprotno.

- Ne. - Pogledao sam je pravo u oči. - Neću te uzeti. Ne želim te, Vendi. Ja volim Dafni.

- Treba li da te podsećam, Brede, da je tvoj sin otet upravo zbog takvih reći? Imaš još dva sina, znaš. Zar nisi zabrinut za njihovu bezbednost? Posebno za najmlađeg?

- Zašto, kuč... - Zaustavio sam se ne dovršivši rečenicu. Iako sam bio obuzet besom, morao sam da se savladam. Trebalo je da otkrijem kako da je navedem da progovori.

Ona je raskopčala bluzu do kraja i razmakla rubove otkrivši grudnjak. - Uvek si voleo moje grudi, Brede. Zar se ne sećaš?

- Bili smo samo deca, Vendi.

Žarko sam želeo da prestane da se skida. - Zakopčaj bluzu. Neću više ni da te gledam. - Okrenuo sam se i prišao vratima.

Na moje iznenađenje, ona su se otvorila. Pojurio sam kroz hodnik, pa se stepenicama spustio u prizemlje kuće.

Protrčao sam kroz prostoriju koja je izgledala kao dnevna soba, došao do vrata i pokušao da ih otvorim. Zaključana. I to spolja, dođavola. Zaključala me je u kući.

Vendi se sjurila niza stepenice dok je bluza lepršala za njom. - Kud si ti to krenuo?

Okrenuo sam se prema njoj. - Odlazim iz ove proklete kuće. Idem svojoj ženi i deci.

- Ne! - Bacila se na mene skoro me oborivši. - Nikad te neću pustiti da odeš, Brede. Nikad.

Odgurnuo sam je od sebe i uhvatio je za nadlaktice. - Nemaš izbora.

Gurnuo sam je i krenuo kroz kuću tražeći zadnji izlaz. Kad sam ga našao, pritisnuo sam kvaku i na moje oduševljenje vrata su se otvorila.

Šokirao sam se.

Stajao sam licem u lice sa čovekom sa crnom maskom, sa čovekom nestvarno plavih očiju. Očiju koje sam već video.

Držao je pištolj uperen u moje srce.

31.

Melani

Probudila sam se u Džoninom krevetu. Neka žena mi je skidala vlažan oblog sa čela. Zaškiljila sam. To je bila Džejd.

- Melani - rekla je. - Čuješ li me? Klimnula sam glavom. - Šta se desilo?

- Onesvestila si se. Tajson te je doneo ovamo. - Je li ti rekao...

- Jeste. - Vratila mi je oblog na čelo. - Neverovatno.

Da. Tačno. - Jesi li pogledala godišnjake?

Klimnula je glavom. - Tajson mi je poslao poruku o tome i da, pogledala sam ih. On je u haosu, Melani. Sad sam zabrinuta za svu trojicu.

- Tajson je jak. On će ovo pregurati. Prošao je mnogo gore stvari. Ima li nekih vesti od...

Odmahnula je glavom. - Mnogo mi je žao. Ali na tome pored policije rade Mils i Džonson. Kao i Tajson i Rajan. Naći ćemo ga, Melani. Garantujem ti da ćemo ga naći.

Džejd je advokat. Dobro znala da se takva obećanja ne daju, a to sam znala i ja kao lekar. Ali nisam nameravala da joj to kažem. Samo je pokušavala malo da me obodri. Nisam je mogla kriviti zbog toga. I ja bih to učinila da su uloge obrnute.

I dalje mi se malo vrtelo u glavi, no ipak sam se uspravila se u krevetu. - Kopirala sam sve važne strane iz godišnjaka- Moramo da ih vratimo Džordan Hejs, recepcionerki Srednje škole "Tehon". U stvari, trebalo bi da je pozovem. - Krenula sam da ustanem.

- Verovatno bi trebalo da ostaneš u krevetu.

- Gluposti. Ja sam lekar. Ovo je bila samo neutralno posredovana sinkopa.

- A?

- Samo glupa nesvestica izazvana nervozom. Savršeno uobičajena stvar.

- Jesi li danas nešto jela? Jesam li jela? - Nisam sigurna.

- Kako bi bilo da ti donesem nešto da pojedeš? - rekla je Džejd.

Zaustila sam da se pobunim, no onda sam shvatila da je Džejd u pravu. Trebalo bi nešto da pojedem. Osećala sam blagu mučninu što je uobičajeno posle nesvestice. Trebalo mi je nešto da mi povrati snagu, iako mi se činilo da ništa ne mogu da stavim u usta.

- Može.

- Vraćam se za nekoliko minuta.

- Hvala.

Zažmurila sam. Moram da vratim godišnjake, ili bar da pozovem Džordan i kažem joj da ćemo zakasniti. Telefoniraću joj kasnije sa Džoninog telefona. On ima njen broj.

Ponovo sam se zavalila na jastuk. Morile su me crne slutnje.

Vrati mi se, Džona. Molim te, vrati se kući.

*

Kad sam se sutradan ujutru probudila, Lusi je ležala pored Džoninog kreveta. Pozvala sam je da se popne. Spavanje u Džoninom krevetu bez Džone delovalo mi je potpuno pogrešno.

Pošto sam prethodne večeri malo jela, odvukla sam se do kuhinje gde su bile Džejd i Mardžori. Nakon što smo od Rajana i Tajsona dobile nekoliko poruka u kojima nas uveravaju da su dobro, ubedila sam Džejd i Mardž da mogu sama i naterala ih da idu kući.

U stvari, trebalo mi je da budem sama.

Njih dve nisu htele da me ostave tu, posebno imajući u vidu da nismo znali kako je Džona nestao. Pošto je njegov telefon i dalje bio u kući, po svoj prilici su ga oдавde i oteli. Ili je namerno ostavio telefon, u šta nijedna od nas nije verovala.

Džejd i Mardžori su konačno popustile kad smo zamolile policiju Snou Krika i okružnog šerifa da preko noći postave stražu ispred Džonine kuće.

Kad sam ih ispratila, otišla sam pravo u krevet i sklupčala se drhteći sve dok me Lusino prisustvo nije smirilo. Donekle.

Prethodne noći nisam mogla da razmišljam o mogućnosti da se Džona neće vratiti. Ovog jutra, međutim, morala sam da se suočim sa tim.

Vendi Madigan je nekako odvela Džonu iz njegove kuće. Ona je starija žena, verovatno u sedmoj deceniji, što znači da joj je trebala

pomoć. Imala sam grozan osećaj da su joj tu pomoć pružili Tom Simpson i Teodor Matijas.

Ta dva čoveka bila su u ovoj kući.

Na osnovu onoga što sam znala nisam verovala da bi Vendi Madigan povredila Džonu. Ali Tom Simpson i Teodor Matijas? Njih dvojica se ne bi mnogo premišljali oko toga.

I to me je beskrajno plašilo.

Ali Džona je živ. Znala sam to. Osećala sam to u dubini duše. Nas dvoje smo bili povezani. Osetila bih da je umro.

Osetila bih.

Sigurno.

Na kraju sam ustala samo zato što sam znala da treba izvesti Lusi. Pustila sam je napolje, napunila joj činije hranom i vodom i krenula da se vratim u krevet kad sam spazila Džonin telefon. Prethodne večeri sam ga ostavila u kuhinji.

Godišnjaci su stajali na kuhinjskom stolu. Nisam imala snage da ih danas vratim Džordan, ali dugovala sam joj bar toliko da je pozovem i kažem joj da ćemo ih uskoro vratiti.

Pregledala sam Džonin telefon tražeći broj Džordan Hejs. Kad sam ga našla, krenula sam da je pozovem, ali onda sam zastala.

Jednostavno nisam mogla to da uradim. Prvo sam morala da popijem šolju čaja ili tako nešto.

Pustila sam Lusi u kuću da jede, pa našla kutiju čaja koju sam kupila kad sam obnavljala Džonine zalihe namirnica. Stavila sam čajnik na šporet i sela za sto uhvativši se za glavu. Dokle sam samo dogurala.

Prošla sam kroz sopstveni pakao, izborila se sa svim tim, zaljubila se u najdivnijeg muškarca na svetu, počela da se predajem njegovim najmračnijim željama, čak našla svoje mesto u tome.

I čemu sve to? Da bi mi ga neko oduzeo?

Potekle su mi suze i šmrknula sam. Lusi je podigla glavu sa svojih granula i pogledala me mašući repom. Nisam smogla snage da se nasmešim slatkom psu, ali sam je pomilovala po glavi.

Čajnik je zapištao, te sam pretila kesicu čaja. Dok se kesica natapala gledala sam zaostale tračke tame kako se povlače pred svitanjem.

Tračci tame.

Otkrila sam Džoninu tamu i nas dvoje smo postali prisniji nego ikad.

Nisam nameravala da ga se odreknem bez borbe.

Vratila sam se do kuhinjskog pulta i uzela njegov telefon. Počecu pozivom Džordan Hejs i dogovorom o vraćanju godišnjaka. Što pre budu vraćeni, ta jedna žena će pre biti van opasnosti.

Pozvala sam je.

- Halo? - začula sam muški glas.

- Da, dobro jutro. - Pročistila sam grlo. - Želim da razgovaram sa Džordan Hejs.

Do ušiju mi je dopro bolan uzdah. - Žao mi je. Ovde Džordanin otac. - Stanka. - Džordan je ubijena prošle noći.

32.

Džona

Ni ovog puta mi život nije proleteo pred očima.

Ali zato mi se stomak stegao. Sad imam za šta da živim. Imam Melani, divnu Melani koja mi je oprostila moje grehe, koja mi se predala na toliko načina, koja me je bezgranično volela.

Udahnuo sam prikupljajući svu hrabrost koju sam imao. - Teodor Matijas - rekao sam. Ili Niko Kostas, Majlo Sančez i mnoštvo drugih pseudonima.

- Ne znam o čemu govoriš - rekao je maskirani muškarac.

- Gde je Simpson?

- Opet nemam pojma o čemu pričaš. - Zakoračio je prema meni.

Krenuo sam unazad povlačeći se u kuću. Vendi je potrčala prema meni gurajući maskiranog čoveka. - Molim te, nemoj ga povrediti.

- Što da ne? On mi je jebeni trn u oku.

- On je ljubav mog života.

- Jebote, Vendi, načisto si pukla - rekao je. - Radiću šta hoću s ovim smradom. Niko neće žaliti što će na svetu ostati jedan Stil manje.

- Nemoj, molim te. - Vendi je pokušala da otme pištolj od maskiranog muškarca.

On ju je tresnuo pištoljem u rame a ona se jaučući sručila na zemlju.

Bez obzira na to koliko mrzim Vendi Madigan, nikako ne volim kad neko maltretira žene. Ali ništa nisam rekao. Ovo se ticalo samo Matijasa i mene.

- Šta hoćeš? - pitao sam ga.

- Hoću ono što je davno trebalo da dobijem.

- A šta je to?

- Tvoj jebeni novac, Stile. Hoću sve.

Uzdržao sam se da se glasno ne nasmejem. Nisam hteo da mu da dam bilo kakav povod da me ubije.

- Možeš da me ubiješ - rekao sam. - Ali ako to uradiš, možeš da se oprostiš od bogatstva Stilovih.

- To je prokleta laž i ti to znaš. Videli smo testament tvog oca.

- Možda ste ga videli, a možda i niste. U Koloradu testamenti nisu dostupni javnosti. Ali čak i ako ste videli testament mog oca, niste videli moj. A za slučaj da niste primetili, moj otac je umro. Sad sve pripada meni i mojoj braći i sestri, a ja sam davno odlučio šta da radim s tim ako se bilo koga od nas zadesi neko zlo. Sve smo ugovorili s našim advokatima. Imamo ugovore koji poništavaju sve odredbe potpisane pod pretnjom oružjem. Ironijom sudbine, takvu odluku smo doneli upravo zbog vas i onoga što ste uradili našem bratu.

- Blefiraš.

- Možda blefiram, a možda i ne. Da li stvarno želiš da rizikuješ kako bi saznao? Ubij me ako hoćeš, ali nećeš videti ni penija od Stilovih.

- Stilovih mi je preko glave. Vaša porodica mi je uništila život.

- Sam si sebi uništio život. Oteo si i silovao mog brata, silovao si rođenu sestričinu i pokušao da ubiješ svoju devojkicu zbog novca od osiguranja.

Oči su mu se malo raširile. Samo malo, ali nije bilo sumnje da sam ga uzdrmao.

- O, da. Znam sve o tebi, Matijase. Ti si legenda u ovim krajevima.

- Ne znam šta ti se, dođavola, pričinja, ali jasno je da se me pomešao s nekim.

Prevrnuo sam očima. - Nisi baš toliko dobar lažov. Krenuo je prema meni i prisionio mi cev pištolja na grudi. Trudio sam se iz petnih žila da se ne upišam.

- Nisam dobar lažov? Misliš li sad da lažem? Ubiću te, Stile. Prosviraću ti metak kroz srce.

Vendi se bacila na njega i udarila ga, nateravši ga da ispusti pištolj. Oružje je otklizalo preko pločica na podu.

- Nećeš ga povrediti! Volim tog čoveka!

Pre nego što sam stigao i da razmislim, bacio sam se za pištoljem. Dlanovi su mi bili znojavi, ali dokopao sam ga se.

Stao sam iznad njih. - Da se niste mrdnuli.

Maskirani je skočio povukavši za sobom Vendi, pa joj obujmio vrat. - Baci taj pištolj, govvaru, ili ću joj zavrnuti šiju.

- Misliš da me je briga?

- Brede, molim te! - povikala je Vendi. - Ne daj mu da me povredi. Nosim tvoje dete!

Bože dragi, ova žena je stvarno poremećena. Pogledao sam po kući. Negde mora da postoji fiksni telefon, ali ja ga nigde nisam video. Mobilni nisam imao kod sebe.

- Ima li neko od vas dvoje telefon? - upitao sam.

- Misliš da bih ti dao svoj telefon? - rekao je maskirani.

- Mislim da ćeš mi dati svoj telefon - odvratio sam. - Inače ćeš popiti metak u glavu. - Prislonio sam mu pištolj na čelo.

Tip je bio hladan kao led. Nije bilo nikakve reakcije. A onda sam čuo kako se iza mene zateže oroz pištolja.

- Baci oružje, Džo.

Taj glas sam prepoznao. Tom Simpson. Baš sam se pitao kako je Matijas znao na koja ću vrata pokušati da pobegnem iz ove paklene kuće. Dobio sam odgovor. Nije znao. Simpson me je čekao na drugim vratima.

- Drago mi je što se opet vidimo - rekao sam iako se nisam okrenuo i nisam mogao da ga vidim. Nisam se usuđivao ni da mrdnem dok je pištolj uperen u mene.

- Pusti je - rekao je Tom Matijas - i polako se skloni s vrata.

Maskirani je gurnuo Vendi na pod i zakoračio unazad prema vratima.

Tom se pojavio ispred mene. Ovog puta je i on nosio masku, ali prepoznao sam mu oči.

- Šta to radiš, dođavola? - pitao sam ga. - Šta da kažem Brajsu? Šta je s Evelin?

- Nije trebalo da saznaš ništa od ovoga, Džo - rekao je. - Ali vi Stilovi momci niste prestajali da zabadate nos gde mu nije mesto. Nikad nismo imali ništa protiv vas. Bili smo u zavadi s vašim ocem.

- Nemate ništa protiv nas? Mučili ste mog mlađeg brata i mislili ste da nećemo krenuti za vama? Pojma vi nemate ko smo mi, a prokletio sam siguran da niste znali ni ko je i šta je naš otac.

- Vi niste znali ko je stvarno vaš otac, Džo. Sledio sam se i osetio kako mi se jeza širi venama. Tom je u pravu. Samo nisam znao u kojoj meri.

I bio sam prokletio rešen da to saznam.

- Sve je išlo sasvim dobro - nastavio je Tom - dok tvoj brat nije odlučio da krene na terapiju i da iskopa sve to sranje koje je davno zakopano. - Držao je pištolj uz moju slepoočnicu. - Misliš da te neću ubiti, zar ne, Džo? Misliš da to neću uraditi jer si Brajsov najbolji prijatelj?

Smrknuo sam. - Mora da se šališ? Ubio si sestrića svoje žene, Tome. Znam da ti nije nikakav problem da ubiješ i mene. Neće te gristi savest zbog toga. U to nimalo ne sumnjam. Znam da se nećeš nimalo premišljati da li da pritisneš taj obarač i prospeš mi mozak.

- Šta misliš, kako se čovek oseća dok umire, Džo? Šta misliš, kakav je osećaj dok ti metak prolazi kroz telo?

Utroba mi se ponovo zgrčila, ali nije dolazilo u obzir da pokažem strah pred Tomom Simpsonom. On nije vredan toga. Neću se predati bez borbe.

- Samo napred, ubij me. - Snagom volje sačuvao sam smirenost u glasu. - Ali već sam rekao tvom prijatelju da smo se dogovorili s advokatima šta ćemo uraditi sa svojim bogatstvom ako se nešto desi bilo kome od nas. Nećete se dokopati ni centa.

- Videli smo testament tvog oca, Džo.

- Baš mi je drago. I ja sam video testament svog oca. Ti kao da zaboravljaš da je moj otac mrtav, tako da njegov testament više ne važi. I ja imam testament. I, veruj mi, neboriv je.

- To ćemo još videti - rekao je Tom. - Znamo šta stoji u njegovom testamentu i ti to ni na koji način nisi mogao da osporiš. Postarali smo se da ne bude rupa.

O čemu on priča, dođavola? Očev testament nam je pročitao njegov advokat posle njegove smrti. Niko nije pokušao da ga ospori, a svi su znali za njegovu smrt. Njegova čitulja je objavljena u svim lokalnim novinama. Ovi klovnovi to moraju znati kad već tvrde da su tako dobro obavešteni.

Sve je ovo prevara. Pokušavaju da me slude. Da izmanipulišu mnome. Ali ja nisam uplašeni desetogodišnjak.

- Završili smo razgovor. Ili me ubij, ili se tornjaj odavde. - Pogledao sam Vendi. - I povedite nju sa sobom.

- Ona nam ne treba. Bila je problem tvog oca, a ne naš.

- Hajde! - povikao je Matijas s vrata. - Pusti ga. Ona nas nikad neće ostaviti na miru ako mu ovde raznesemo mozak.

- Mogli bismo da ih sredimo oboje - rekao je Tom.
- Ne mogu više da ih gledam.
- Ne mogu ni ja, ali znaš kakve bi bile posledice. Hajde da se gubimo odavde.

Tom je krenuo prema vratima ne skidajući me s nišana. - Ponovo sam te poštdeo, Džo. Ali veruj mi kad ti kažem da će te sreća na kraju izdati. - Zatvorio je vrata za sobom.

Bučno sam odahnuo, na ivici da me izda bešika. Vendi je bila sklupčana na podu.

Onda sam shvatio da i dalje držim pištolj u ruci.

Uperio sam ga pravo u nju.

33.

Melani

Ispustila sam telefon i on je pao na pod. Ubijena? O, moj bože.

Nije mi se dopadalo kako gleda Džonu, ali svakako joj nisam želela smrt.

Brzo sam podigla telefon i ponovo ga prislonila na uvo. - Strašno mi je žao - rekla sam. - Mogu li da pitam kako je došlo do toga?

- Ko je to?

- Ovde doktorka Melani Karmajkl. Ja sam... Džordan ina prijateljica.

- Na telefonu stoji da je ovo poziv od Džone Stila.

- Da. Džona Stil je moj dečko. Koristim njegov telefon.

- Odakle je moja ćerka poznavala vas dvoje? Nisam bila sigurna kako da odgovorim na to pitanje.

Činjenica da je kopala po prošlosti Džoninog oca lako je mogla biti uzrok njenog ubistva.

- Džonin otac i ujak bili su učenici škole u kojoj je Džordan radila. Bili su u kontaktu s njom da bi došli do nekih podataka. - To je delovalo dovoljno bezazleno.

- Razumem. Nemam mnogo šta da vam kažem. Izgleda da je ubijena u svom stanu kasno prošle noći. Nema dokaza nasilnog ulaska i policija upravo istražuje slučaj.

Uzdrhtala sam od jeze. - Još jednom, primite moje najdublje saučešće zbog vašeg gubitka. - Nisam znala šta bih još rekla.

- Hvala vam. - Džordanin otac je prekinuo vezu. Sela sam za sto. Lusi je spustila glavu na moje koleno. Odsutno sam milovala meko krzno na njenoj glavi.

Još jedan život je prekinut. Možda to nisam mogla da sprečim, ali uzrok njenog ubistva bio je ono što smo Džona i ja radili. Istini za volju, nisam mogla da budem potpuno sigurna u to, ali imala sam snažan predosećaj.

Srce mi se cepalo zbog Džordan. Bila je tako mlada. Verovatno je bila Đininih godina. I verovatno ju je ubio isti čovek.

Sad nisam mogla ništa da uradim s godišnjacima. Zato ću ih zadržati. Zadržaću ih dok Džona ne dođe kući. A on će doći kući. Nisam mogla da razmišljam drugačije.

On se mora vratiti.

- O, Džona - rekla sam naglas. - Molim te, dođi kući. Molim te. Užasno si mi potreban.

Nisam bila gladna, ali sam otišla u kuhinju da spremim sebi kajganu.

Kad sam završila s jelom, vratila sam se u spavaću sobu. Tajson je poslao novu poruku uveravajući me da su on i Rajan dobro. Imala sam i jedan propušten poziv. Od inspektorke Rubi Li.

Ćerke Teodora Matijasa.

To mi je u ovom trenutku bilo previše. Sad nisam mogla da razgovaram s njom.

Nisam želela da razgovaram ni sa kim. Ali ona možda ima vesti koje bi mi mogle pomoći da nađem Džonu. Pritisnula sam dugme i pozvala je.

- Li - javila se.

- Rubi, zdravo. Ovde Melani Karmajkl. Zvala si me.

- Da, Melani. Kako si?

Sigurno me nije pozvala samo da bi pitala kako sam. - Imaš li nekih novosti o mom slučaju? - Nisam htela da budem gruba, ali u mozgu mi je tutnjalo i glava je počela da me boli.

- Ne. Kao što sam ti rekla, ja zvanično više ne radim na tvom slučaju. Ali htela sam da ti javim da je moja tetka, Erika Kejts, puštena iz bolnice.

Živci su mi zaigrali. - O?

Pročistila je grlo. - Da. Nisam razgovarala ni s njom ni s Rodnijem, ali sam pratila stvari preko mojih veza u bolnici. Doktor Majls Benet ju je predao suprugu da je vodi na kućnu negu.

Majls Benet. Doktor koji mi je preporučio da uzmem slobodne dane. Lepa preporuka. Praktično mi je pretio suspenzijom ako ne poslušam njegov savet.

- Vraćaju li se u Denver?

- Ne. Odsešće u kući koju je Rodni iznajmio u gradu.

- Da. Bila sam tamo.

- Pa, pitala sam se... - Šta?

- Razmišljala sam da posetim tetku i teču.

- Kakve to veze ima sa mnom? - Nisam htela da budem osorna prema njoj, ali Džona mi nije izlazio iz glave. Sad nisam mogla da se fokusiram ni na šta drugo.

- Pitak sam se da li bi pošla sa mnom.

- Nisam sigurna da je to baš dobra ideja. Trenutno čekam na odluku o žalbi koju je medicinskom odboru uputio Rodni Kejts, osim toga, tužio me je i za nesavesno lečenje. - Džejd mi je dala broj denverskog advokata Seri Malon koja se bavila takvim slučajevima i smatrali su je jednom od najboljih. Naravno, još se nije znalo da li će moja osiguravajuća kuća pristati da plati njeno angažovanje.

- Zašto? Je li vam advokat rekao da ne razgovarate s njima?

- Ne... - Samo što stvarno nisam želela da razgovaram s njima. Posebno sad, kad je Džona nestao.

- Razumem. Samo sam se nadala da ću imati društvo. Nemam koga drugog da pitam.

Rubi je zvučala usamljeno. Već jako dugo je sama. Da li uopšte ima prijatelja?

Ma, dođavola. Džoni neću biti ni od kakve koristi ako budem sedela kod kuće i brinula. Možda bih od Kejtsovih mogla da saznam nešto o svemu ostalom što pokušavamo da rešimo. Svi ti ljudi su bili nekako povezani. - Dobro, poći ću, ali prvo moram da ti kažem neke stvari.

34.

Džona

- Ne, Brede, molim te! Ja te volim! - Vendi je puzila prema meni iako sam držao pištolj uperen pravo u nju.

- Ne prilazi mi, kučko sumanuta. Odlazim odavde.

- Ne možeš da me ostaviš. Obećao si da ćemo biti zajedno. Šta da kažem našem detetu?

Bila je potpuno van sebe. Nisam bio siguran da od nje mogu da izvučem išta makar nalik istini, ali bio sam rešen da pokušam,

- Pričaj mi o onim ljudima, Vendi. Zašto su bili ovde?

- Znaš ti zašto, Brede.

- Zaboga! Ja nisam Bre... - Zaustavio sam se. To nije važno. Ona je ubedila sebe da je pred njom moj otac i ništa što kažem ne može da promeni tu mahnitnu ubedenost. Glumeći sopstvenog oca, zasad nisam uspeo da dobijem nijednu korisnu informaciju, ali to će se možda promeniti. - Ne, Vendi, ne znam zašto su bili ovde. I zašto me je jedan od njih sve vreme zvao Džo?

- Ne znam. Možda zato što se tako zove jedan od tvojih sinova.

- Imam sina?

- Imaš dvojicu.

Dvojicu? Da li se vratila u vreme pre Raja novog rođenja? - Kako se zove moj drugi sin? - upitao sam.

- Znaš valjda kako ti se zove sin, ludice. - Nasmešila se i zatrepkala.

- Učini mi. - Stajao sam iznad nje malo spustivši pištolj. - Kaži mi ime mog sina, dođavola.

- Neko pompezno ime koje je odabrala ona drolja od tvoje žene. Nešto kao Mejson.

- Tajson.

- Da, tako je.

Stajao sam iznad nje cepteći od besa. - Ako još jednom nazoveš moju ženu droljom, Vendi, iščupaću ti grkljan.

- Izvini, Brede. Molim te, ne ostavljaj me. Potreban si mi. Potreban si našem detetu.

- Vendi, znaš da sam oženjen. Samo mi je Dafni rodila decu.

- I ja ću ti roditi dete. Hoću. Kunem se. Pre neki dan sam bila kod lekara. Potvrdio je da sam trudna. Nosim dečaka, Brede. Biće isti kao ti. Lepši od sinova koje imaš s Dafni. Imaće blistav osmeh i nasmejane oči. Naš sin će biti bog.

Njene reči su me kopkale. Dečak. Sin Breda Stila koji je smatran najzgodnijim i najveselijim od sve trojice. Rajan.

Ne. Rajan je stvarno bio najlepší među nama, što znači da ga je sigurno rodila moja i Tajsonova majka. Dafni Stil je bila lepša nego što je Vendi Madigan mogla da sanja da će ikad biti.

O, bože...

- Premotaj napred, Vendi. Pričaj mi o našem sinu.

- Prelep je, baš kao što sam očekivala. Ima tamne oči i kosu kao ti, Brede. Ali njegove oči imaju sjaj kojeg nema u očima sinova koje si dobio sa Dafni. Htela sam da mu ja dam ime. Htela sam, ali mi ti nisi dozvolio.

- Zašto?

- Već si bio smislio ime. Ali dozvolio si mi da mu dam srednje ime. Voren, po mom ocu.

Voren? Rajanovo srednje ime je Voren, ali to je bilo devojačko prezime naše...

Ne, nije. Devojačko prezime naše majke bilo je Vejd. Nama su uvek govorili da je Voren i to je stvarno bilo navedeno kao njeno devojačko prezime u njenoj krštenici i venčanici. Ali Džejd je otkrila njenu originalnu krštenicu. Ona u bazi podataka bila je izmenjena. Njeno pravo ime bilo je Dafni Ki Vejd. Tako smo i saznali da je ona polusestra Larija Vejda.

Ne.

Ovo nije moguće.

Rajan nije potomak mog oca i ove lude žene. Za ime boga, on izgleda isto kao nas dvojica. Ali... sva trojica ličimo na oca. Samo Mardžori koliko-toliko liči na našu majku. Ne. Ne. Ne.

Naša majka to nikad ne bi prihvatila. Ona nikad ne bi gajila dete druge žene kao svoje sopstveno.

Ali naša majka je uvek radila ono što joj se kaže... uvek.

- Rekla sam im - kazala je Vendi - rekla sam im da ne uzimaju mog sina. Samo onog drugog. Zato su pustili malog.

Kiselina mi se polako digla do grla ostavljajući vatreni trag za sobom. Ne. Tajson je spasao Rajana. On zbog toga nije otet toga dana. Rajan nam je bezbroj puta ispričao tu priču. Tajson ga je spasao. Spasao gaje...

Ali Tajson nije ni trebalo da bude otet. Tako je Lari rekao.

Da li je Vendi sve vreme govorila istinu? Da su Tajsona oteli neprijatelji mog oca? A ti neprijatelji su slučajno Tom Simpson i Teodor Matijas?

Lari je lagao?

Zažmurio sam i duboko udahnuo pokušavajući da se priberem.

Ako je tačno ono na šta sam sumnjao, istina je negde između.

- Vendi, hoćeš da kažeš da si rodila moje dete?

Ona je klimnula glavom šmrcajući. - Oduzeo si mi bebu, Brede. Odveo si ga, a ja sam ti to dozvolila. Dozvolila sam ti jer te volim i jer bih sve za tebe uradila. Dopustila sam ti da daš moje dete drugoj ženi da ga gaji. Toliko te volim, Brede. Ali tebi ni to nije bilo dovoljno. Zato sam se postarala da platiš najvišu cenu za svoju izdaju.

35.

Melani

Pošto sam joj preko telefona rekla za Džonin nestanak i za klub budućih zakonodavaca, sastala sam se s Rubi u njenom malom stanu u gradu. Svesno sam odlučila da potisnem svoje brige u dubinu svesti. Tajson i Rajan mi nisu dali da krenem s njima u potragu za Džonom, ali možda bih mogla da saznam nešto ako s Rubi posetim Rodnija Kejtsa. Na kraju krajeva, i on je bio član tog čudnog kluba.

- Sad bih mogla da se preselim u neki bolji kraj - rekla je Rubi - ali trudim se da živim jednostavno. S veoma malo imovine i u malom stanu. Volim da mogu brzo da se spakujem i preselim u slučaju potrebe.

Rubi je kao i obično na sebi imala kaki pantalone i belu košulju s raskopčanim dugmetom ispod kragne. Bez šminke, kose vezane u čvrst rep. Nije nosila nikakav nakit, niti druge ukrase osim velikog crnog sata na levom zglobu. Pažljivo sam je osmotrila. Ne. Uši joj nisu bile probušene.

- Razumem. - I stvarno sam razumela. Mnogo je propatila. Život joj nije bio lak i ništa nije uzimala zdravo za gotovo. Uzdahnula sam i dobro je osmotrila. U poređenju s njenim životom, moj je bio lak. Doduše, roditelji mi nisu pokazivali ljubav i pažnju, ali bar me nisu fizički zlostavljali. Uvek sam imala krov nad glavom. I mnogo knjiga na policama. Mogućnost za vrhunsko obrazovanje.

Ali Rubi? Ona je sve postigla sama. Počevši od petnaeste godine.

Nestvarno.

- Malo sam istraživala dok sam te čekala - rekla je. - Nema nikakvih vesti o ubistvu Džordan Hejs, a ni o Džoni. Ne krivim te što si angažovala Milsa i Džonsona da rade na tome. Oni su najbolji. Oni će ga naći,

- Nadam se. - Prošlo je više od dvadeset četiri sata i još nije bilo nikakvih novosti. Otupela sam od iščekivanja.

- Hvala ti što si pristala da pođeš sa mnom. Znam koliko si zabrinuta.

- Pitala sam se da li bismo mogli da svratimo na jedno mesto pre nego što odemo kod tvog teče i tetke - rekla sam.

- Što da ne. Gde treba da svratiš?

Uzela sam novčanik iz tašne i iz njega izvadila zgužvano parče papira s nekoliko imena. Rodni Kejts nam je zapisao neke podatke kad smo ga Džona i ja poslednji put posetili. Na tom papiru bilo je ime jedne žene, Mari Kuk, s kojom se Đina družila. Ona je Rodniju rekla da je Đina bila zaljubljena.

Đinina samoubilačka poruka za koju sam rekla Rubi, ukazivala je na to da je ona bila zaljubljena u mene. Htela sam da razgovaram s Mari i saznam da li je to tačno. Pomalo sam sumnjala u to i naslućivala sam da je Đinino pismo falsifikat, kao i da je deo o njenoj zaljubljenosti ubačen da bi me što više pomeli.

I uspeali su.

Predala sam papir Rubi. - Možeš li da mi nadeš adresu osobe s ovim brojem?

- Mogu da pokušam. - Pozvala je stanicu. Za nekoliko minuta dobila je kućnu i adresu na poslu.

- Ne bih da je gnjavim na poslu - rekla sam.

- Policijska istraga - rekla je. - Pokazaću joj značku i sarađivaće.

- Ali ona nije u nepravilici.

- Naravno da nije, ali ovako ćemo bez problema ući i razgovarati s njom.

- U redu. - Trebala mi je informacija i nije bilo razloga da mi je Mari ne da. Đina je mrtva.

Dovezle smo se svaka u svojim kolima do agencije za nekretnine u kojoj je Mari radila kao recepcionerka. Kad smo ušle zatekle smo je pored samog ulaza. Bila je to mlada žena prijatne spoljašnjosti, svetlosmeđe kose i očiju boje lešnika.

- Mogu li da vam pomognem? - upitala je.

Rubi je pokazala svoju značku. - Ja sam inspektorica Rubi Li iz policije Grand Džankšena, a ovo je doktorica Melani Karmajkl. Jeste li vi Mari Kuk?

- Da. - Bojažljivo se ugrizla za usnu.

- Niste ni u kakvoj nepravilici - rekla je Rubi - ali moramo da razgovaramo s vama. Postoji li neko mesto gde možemo na miru da popričamo?

- Ovaj... naravno. Mislim. - Uzela je svoj telefon. - Megan? Možeš li da me zameniš na nekoliko minuta?

Druga devojka je došla i preuzela javljanje na telefone. Mari je izašla iza pulta i povelala nas u salu za sastanke. - Može li ovde?

- Da - kazala je Rubi. - Nećemo vam dugo zadržavati.

Mari je i dalje izgledala nervozno. Nasmešila sam joj se. - Ne brinite. Niste ni u kakvoj neprilici kao što je rekla inspektorka Li.

- Dobro. Samo... čudno je kad te traži policija.

- Znam - potapšala sam je po ruci.

- Zapravo smo došli da se raspitamo o jednoj vašoj prijateljici. O Đini Kejts - rekla je Rubi.

- Oh. Đina je...

- Znamo da je mrtva - rekla je Rubi.

Htela sam da se umešam. Rubi je samo radila svoj posao najprofesionalnije što je mogla, ali njen zvanični ton izbezumljivao je Mari. To sam mogla da joj vidim u očima.

Pogledala sam Rubi, a ona je jedva primetno klimnula glavom. Nadala sam se da to znači da mogu da preuzmem razgovor.

- Mari - rekla sam - Đinin otac kaže kako si mu ti rekla da je Đina bila zaljubljena. Je li to tačno?

Klimnula je glavom. - Da.

- Je li ti rekla u koga je zaljubljena?

- Ne. Nije. To je bio tek početak, znate? Samo mi je rekla da je nedavno upoznala nekog od koga je podilaze trnci. Sreli su se samo nekoliko puta.

Aha! - Hoćete da kažete da je izlazila s tom... osobom? - Da.

- Je li ta osoba bila muškarac? - upitala sam.

Mari se nasmešila. - Pretpostavljam. Zanima vas da li je Đina bila lezbijka? Nije. Bila je heteroseksualna.

- Ima indicija da je Đina bila zaljubljena u jednu ženu. Da li bi vam ona rekla tako nešto?

- Možda. Družile smo se, ali nismo bile toliko bliske. Kao tinejdžerke smo bile veoma bliske, ali njen otac mi je zapretio kad sam imala petnaestak godina.

- Da - kazala je Rubi. - Đina mi je to rekla.

- Ponovo smo počele da se družimo kao odrasle, ali više nikad nismo bile prisne kao nekad. Verovatno bi mi rekla da je bila zaljubljena u neku ženu. Ali, verujte mi, to ne bi ličilo na Đinu. Đina je volela muškarce.

- Postoji li šansa da je mogla da se zaljubi u neku ženu? - upitala sam. - Možda u svoju psihoterapeutkinju?

- Išla je na terapiju?

- Govorim samo hipotetički. Ljudi ponekad ni najbližim prijateljima ne govore da idu na terapiju. U tome nema ničeg čudnog.

- Oh. Ništa vam ne mogu reći sa sigurnošću. Kao što sam vam rekla, izgubile smo nekadašnju prisnost. Ali Đina nije bila lezbijka i rekla je da je s tom osobom izašla dva-tri puta.

To mi je bilo dovoljno. Đina i ja svakako nijednom nismo izašle, tako da je Mari govorila o nekom drugom. U ovom trenutku nije bilo važno da li je ta osoba muško ili žensko.

- Mnogo vam hvala. Mislim da će nam to biti dovoljno. - Pogledala sam Rubi.

- Da, hvala vam. javićemo vam se ako nam opet budete potrebni. - Dala je svoju posetnicu Mari.

Dok smo se spuštale liftom, obratila sam se Rubi. - Nadam se da nisam prekoračila granice. Ali učinilo mi se da joj je jako neprijatno.

- Znam da umem da delujem previše "zvanično" - rekla je Rubi. - Zato sam pustila tebe da razgovaraš s njom. Bilo je jasno da na mene ne reaguje.

- Nemoj se plašiti da budeš... - Šta?

Nasmejala sam se. - Pa, htela sam da kažem "finija", ali nisam htela da se uvrediš.

I ona se nasmejala. - Kad odrastaš onako kako sam ja odrastala, baš i nemaš priliku da naučiš finese u ophođenju s ljudima.

- Razumem.

- Jednostavno nikad sebi ne dopuštam da se zbližim s nekim. U početku je to bio odbrambeni mehanizam. Da sam se kao maloletnica zbližila s nekim, mogli su da me uhvate i vrata ocu. Kasnije mi je to prešlo u naviku. Kao i usamljenički život.

- Ali ne treba se plašiti ljudi. Oni mogu da pomognu. Zakikotala se. - Nemaš pojma koliko mi je teško bilo da te pozovem i zamolim da pođeš sa mnom.

- Ali si na kraju to uradila.

- Samo zato što se užasavam pomisli da se sama suočim s tetkom i tečom.

Mislim, ti ljudi su dozvolili da im moj otac zlostavlja ćerku. Nisam ih videla godinama.

- Jesi li naoružana? - upitala sam je. Pokazala je na svoj gležanj. - Uvek.

- Dobro. Ne mislim da će biti nasilni, ali ti i ja nismo snažne kao Džona. On je prošli put morao da bude prilično grub prema Rodniju.

Džona. On mi je stalno bio na umu, čak i dok sam razgovarala s Mari. Nastupila sam kao psihoterapeut kako bi se ona opustila i dala mi željenu informaciju, ali Džona mi nije izlazio iz glave. Nisam mogla da se oduprem brizi koja me je izjedala.

Ne mogu da ga izgubim.

Jednostavno ne mogu. I neću.

Rubi i ja smo se odvezle do kuće u kojoj su boravili Kejtsovi. Postavili su nova ulazna vrata. Džona je ošteti stara pokušavajući da ih razvali jer Rodni nije hteo da nas pusti u kuću.

S kontrolne table sam uzela godišnjak koji sam bila ponela sa sobom.

- Evo nas - rekla je Rubi. Stegla sam knjigu. - Baš tako.

36.

Džona

Zaljuljao sam se.

Ne! Morao sam da ostanem usredsređen. Podigao sam pištolj i opet ga uperio u Vendi.

- Slušaj me sad, podmukla, luda kučko. Ispričaćeš mi sve po redu šta se desilo s mojim sinom. I da ti nije palo na pamet da izostaviš nijedan detalj, ili ću ti prosvirati srce, pa ćeš iskrvariti po ovim šugavim tepisima. Jesmo li se razumeli?

Pokorno je klimnula glavom i taman sam zaustio da nešto kažem...

Tišinu je zaparalo zavijanje policijskih sirena.

Neko me je našao.

U najgorem mogućem trenutku.

Baš kad je trebalo da od Vendi saznam ono što sam želeo.

Okrenuo sam se na stranu iz koje su dopirali sve glasniji zvuci. - Džo?

Okrenuo sam se prema Vendi.

- Šta ti radiš ovde?

Izvio sam obrve. - Kako si me oslovila?

- Nazvala sam te Džo. Skraćeno od Džona. Tako se zoveš.

Sad je našla da se pribere. Super.

- Vendi, gde smo?

- U mojoj kući. Naravno, ja više ne živim ovde. Sad živim s majkom u Denveru. Otkud ti ovde?

- Stvarno želiš da znaš? Jebote, otela si me i dovela me ovamo. Bila si ubeđena da sam ja moj otac.

Odmahnula je glavom namrštivši se. - To nema nikakvog smisla. Mada stvarno ličiš na njega.

- Nisi mi dala mira šaljući mi poruke s nekog telefonskog broja iz Ajove.

Odmahnula je glavom. - Nemam telefonski broj registrovan u...

Neko je zalupao na vrata. - Policija! Otvaraj!

- Rado - rekao sam tiho i dalje držeći pištolj. Otišao sam do vrata i otvorio ih.

Ispred su stajala dvojica uniformisanih policajaca s oružjem u rukama.

- Džona Stil? - upitao je jedan od njih. - Da.

- Jeste li dobro?

- Da. Nije me povredila, osim što mi je nešto ubrizgala. Sad mi je bolje.

Ušli su. - Gde je ona? Spustio sam pištolj i pokazao. - Tamo. Vendi se sad krila u uglu. - Policajci? Ne razumem šta se dešava.

- Jeste li vi Vendi Madigan? - upitao je jedan.

- Da. Jesam.

- Ustanite, gospođo. - Prvi policajac je uperio pištolj u nju.

- Nisam uradila ništa loše.

- Oteli ste ovog čoveka, Džonu Stila. Šta mislite, kako je on dospeo ovamo?

Oči su joj zasuzile, - Volela bih da mogu da vam kažem. Poslednje čega se sećam je... Mislim da sam bila u Denveru s majkom. Možda... Nego, koji je danas dan?

- Ima nekakav poremećaj ličnosti. Ili je samo majstor u laganju - rekao sam. - Ne znam kako sam dospeo ovamo. Drogirala me je nečim. Oslovljavala me je imenom mog oca. Tek sad se povratila iz tog bunila.

- Je li to istina, gospođo?

Odmahnula je glavom sklapajući oči. - Ne. Ne sećam se...

- Luda je - rekao sam.

Prvi policajac je klimnuo glavom. Vratio je pištolj u futrolu i izvadio lisice. - Vendi Madigan, hapsim vas zbog otmice, omamljivanja i nezakonitog lišavanja slobode Džone Stila. Imate pravo na ćutanje. Sve što kažete može biti i biće upotrebljeno protiv vas. Imate pravo na advokata. Ako ne možete da platite advokata, sud će vam dodeliti zastupnika po službenoj dužnosti. Da li ste razumeli?

Klimnula je glavom grizući usnu. Uopšte nisam bio siguran da je razumela. Bilo je jasno da nije sposobna za suđenje. Advokat će je verovatno izvući pozivajući se na njenu neuračunljivost.

- Gospodine - rekao sam - ona ima neke informacije koje mi trebaju. Upravo sam pokušavao da je navedem da progovori kad ste vi stigli.

- Hapsimo je, gospodine Stil. Možete razgovarati s njom u stanici. Ako njen advokat ne bude imao ništa protiv.

Sranje. Sad možda nikad neću saznati ono što želim. Ona će sigurno završiti u nekoj psihijatrijskoj bolnici vezana za krevet, a ja možda nikad neću saznati šta se stvarno desilo Tajsonu i zbog čega.

A tu je i pitanje Rajana.

Nisam želeo da poverujem u ono što je Vendi ispričala. To nije moglo biti tačno. Ali bilo je nekako jezivo logično.

Kako je moj otac mogao da spava s tom ženim? Odmahnuo sam glavom. Verovatno je spavao s njom dok su bili srednjoškolci. Izgleda da je ona još tad postala opsednuta njime. Sama je rekla da se učlanila u klub budućih zakonodavaca da bi bila u njegovoj blizini.

Uzdahnuo sam.

- Jeste li dobro? - upitao me je drugi policajac.

- I te kako - rekao sam. - Samo nisam ništa bliže istini nego dosad.

- O kakvoj istini govorite? - upitao je policajac. Odmahnuo sam glavom, - Nije važno. Stvarno. Kako ste me našli?

- Dobili smo dojavu od dvojice privatnih detektiva.

- Od Milsa i Džonsona?

- Tako je. Oni su legende u celom Koloradu. I poprilično naplaćuju.

Klimnuo sam glavom. To sam odlično znao.

- Sigurni ste dobro? Da vam pozovemo hitnu pomoć?

- Izgleda da ono što mi je dala, šta god to bilo, počinje da popušta. Mozak mi se oporavio pre tela. Vid mi je bio zamagljen i kolena me neko vreme nisu slušala, ali sad sam dobro kao što vidite.

- Hajde da vam pozovemo hitnu pomoć. Oni mogu da vam analiziraju krv i vide šta vam je ubrizgano.

Što da ne? Ionako ništa neću saznati ako ostanem ovde. Osim toga, trebao mi je prevoz.

*

- Hloral-hidrat - rekao mi je doktor. - To je starija droga. Kad se koristi s alkoholom zovu je miki fin. Sigurno ste čuli izraz "poturiti Mikija", zar ne? - Pokazao je jedno osetljivo mesto na mom vratu. - Izgleda da vam je injekcija ubrizgana ovde.

- Vid mi je bio zamagljen kad sam se probudio, iako su mi misle bile jasne. I nisam mogao da ustanem.

- Vrtoglavica je uobičajen sporedni efekat. Bićete dobro. To ćete uskoro potpuno izbaciti iz organizma.

- Dođavola - odmahnuo sam glavom. - Ne mogu da verujem da je neko ušao u moju kuću i uradio sve to.

- Imate li alarmni sistem?

- Imam. Ali bio sam budan. Isključio sam ga. Zašto ne mogu da se setim ničeg u vezi s tim?

- Retrogradna amnezija. Prilično uobičajena pojava. Ljudi ponekad zaborave i onih nekoliko minuta pre napada.

Ponovo sam odmahnuo glavom.

- Dobra vest je da nema tragova fizičkih povreda. Znači da me nisu tukli ili napastvovali. Što je dobro imajući u vida kroz šta je sve naša porodica prošla.

- Koliko treba da ostanem?

- Ne vidim razlog da vas zadržavam. Očigledno je da ste dobro. Drogu ćete sami izbaciti iz organizma.

- Dobro. Imate li ovde negde telefon? Moram da obavim nekoliko poziva.

37.

Melani

Rubi je pokucala na vrata kuće u nizu. - Rodni Kejts? Otvaraj. Policija.

Nije bilo odgovora. Mada ga nisam ni očekivala.

Ponovo je pokucala na vrata. - Otvaraj, ili ćemo razvaliti vrata.

Nekoliko sekundi kasnije vrata su se otvorila.

Na njima je stajao Rodni Kejts. - Ne izgledate mi kao policajka. Gde vam je uniforma?

- Izgleda da me ne prepoznaješ, teča Rodni? - Rubi je izvadila značku.

Uzeo je značku od nje i pogledao je. - Inspektor Rubi Li. - Ponovo je pogledao Rubi. - Sranje, ti si Teova ćerka.

- Jesam. Mislim da već poznaješ doktoru Karmajkl.

Rodni me je mrko pogledao. - Šta ćete vi ovde? Nemate pravo da budete ovde. Tek što sam doveo Eriku kući.

- Dobro - rekla je Rubi - imam nekoliko stvari da kažem tebi i njoj.

- Ona nije u stanju...

Rubi je istrгла značku iz Rodnijeve ruke, odgurnula ga s puta i ušla u kuću. Ostala sam da gledam za njom. Na dužnosti je bila sasvim drugačija.

Ušla sam za Rubi držeći godišnjak uz grudi.

- Imamo neka pitanja, tečo Rodni.

- Slušajte, šta god da mislite da se događa, uveravam vas da Erika i ja nemamo ništa s tim.

- Stvarno? U toku je potraga za dvojicom ljudi optuženih za ubistvo i čitav niz drugih zločina, a vi ste te ljude jedno vreme dobro poznavali. Jedan od njih je tvoj šurak, a moj otac, čovek koji je silovao moju rođaku što je direktno dovelo do njene smrti.

- Đinino samoubistvo te se ne tiče.

- Ma nemoj? Kao što znaš, moj otac je pokušao da siluje i mene. A u ovom trenutku ispitujemo da li se Đina zaista ubila.

- Šta hoćeš da kažeš?

- Mislimo da je možda ubijena.

Zakolutoa je očima. Osmotrla sam njegovo lice. Od potresenog oca nisam očekivala prevrtanje očima. Prišla sam bliže i dalje stežući godišnjak na grudima.

Pogledao me je. - Šta vam je to?

Dala sam knjigu Rubi. Ona je okrenula stranicu na kojoj se nalazila fotografija članova kluba budućih zakonodavaca.

- Hoću da pogledaš ovo. - Pokazala je prstom. - Ovo je Teodor Matijas, moj otac. Ovo je Tom Simpson kojeg sad takođe traže zbog otmice, silovanja i mučenja desetogodišnjeg dečaka. Ovo je Lari Vejd, trenutno u zatvoru gde čeka suđenje po istoj optužnici. A ovo si ti, teča Rodni.

- Kako ste, dođavola, došli do toga?

- Mislim da možda već znaš. Jedna jadna žena je umrla zbog ovog godišnjaka.

- Ne znam o čemu govoriš.

- Ne znaš? Onda mislim da ću otići u spavaću sobu da porazgovaram s tetkom. Imam osećaj da će ona biti pričljivija nego ti.

- Znaš da ti to neću dozvoliti.

- U redu. Mogu je naterati da razgovara sa mnom. Mogu vas oboje odvesti u stanicu na ispitivanje. Onda ćeš razgovarati sa mnom.

- Nemaš nikakve dokaze protiv mene. Ni protiv Erike.

- Ne trebaju mi nikakvi dokazi protiv tebe. Za tvojim šurakom je raspisana poternica. Vaše privođenje na razgovor spada u redovnu proceduru.

- Erika nije u stanju da...

- Baš me briga. Došla sam ovamo po informacije i nameravam da ih dobijem. To možemo da obavimo ovde, ili u stanici.

- Dobro. - Rodni je uzdahnuo. - Nju ne želim ovde. - Pokazao je na mene.

- Ne, nećeš ti određivati pravila. Ona ostaje. - Rubi je iz dnevne sobe prešla u kuhinju. - Hajde da svi sednemo za sto.

Sledila sam je odlučna da budem jaka. Nisam znala u kakvoj je Rodni vezi s Tajsonovim otmičarima osim što je šurak jednog od njih i što je pre trideset godina bio u istom klubu kao oni, ali jedno sam znala. Kakva god da je ta veza, dobra sigurno nije.

Seli smo za sto, Rubi je gurnula godišnjak pred Rodnija. - Hoću da znam sve o ovom klubu. Koja je bila njegova svrha?

- To je prilično jednostavno. Taj klub je bio baš ono što mu ime kaže. Klub budućih zakonodavaca. Ljudi koji su želeli da se bave pravom, bilo kao advokati, zakonodavci, ili lobisti. Političari.

- Zar ti se ne čini da je pomalo čudno što su trojica među njima kriminalci? Larija Vejda smo već uhapsili.

- Lari Vejd je gad.

- Ne mogu da se ne složim. Zašto si ti bio u klubu?

- To se vas ne tiče, dođavola.

- Ja mislim da nas se tiče. Ti si profesor lingvistike. Nisi se bavio ničim povezanim sa pravom.

- Ne moram ništa da vam kažem.

Rubi je pogledala na svoj veliki crni sat. - Verovatno ne moraš. Ali ja ne odlazim odavde bez onoga zbog čega sam došla, a nikud ne žurim. A ti, Melani?

- Ni ja. - Skupila sam hrabrost i pogledala Rodnija Kejtsa u oči. - Ni ja ne žurim. Zahvaljujući vama, nemam nikakvih obaveza.

- Slušajte, dozvolili ste da moja ćerka umre. Imao sam puno pravo da se žalim na vas i da vas tužim.

- Mi, zapravo, nismo došle da bismo razgovarale o tome - kazala je Rubi. - Došle smo da otkrijemo vezu između Larija Vejda, Toma Simpsona i Teodora Matijasa. Očigledno je da se odavno poznaju i zajedno su se bavili stvarno gadnim sranjima. Ti ćeš mi reći zašto.

Rodni je počeo da drhti. - Ne mogu.

- Zašto, dođavola?

- Oni će me ubiti.

Sad smo već imali nešto. Bilo je vreme da iskoristim svoju stručnost.

- Slušajte, doktore Kejts - rekla sam - znam šta mislite o meni. Grešite, ali razumem zašto to mislite. U ovom trenutku se ne zna gde je Džona Stil. Prilično smo sigurni da su za to odgovorni članovi tog vašeg kluba.

- Nemam ništa protiv Stilovih, osim činjenice da je jedan od njih nedavno upao ovamo zajedno s vama, doktorko.

- Džona je imao svoje razloge za to.

- Siguran sam da je on tako mislio. Ali ja sam svejedno morao da zamenim vrata.

- Platilo je ta vrata, i više od toga. Trenutno se vodi kao nestao i zabrinuti smo za njega.

- Dobio je ono što je zaslužio.

- Zar upravo niste rekli da nemate ništa protiv Stilovih?

- I nemam. Osim protiv njega.

- Rodni - kazala je Rubi nastupajući kao loš policajac. - Ovoliko mi nedostaje - pokazala je neznatno razmakavši palac i kažiprst - da te privedem u stanicu. U stvari, mislim da bih mogla da te uhapsim.

- Zbog čega?

- Zato ne saraduješ u istrazi. Imamo nestalu osobu. To je ozbiljna stvar,

- Za ime boga. Šta hoćete da znate o tom glupom klubu?

- Šta je bio. Šta je zaista bio - rekla je Rubi podigavši noge na sto. - A ja imam ceo dan na raspolaganju, tečo.

Dok sam se spremala da čujem šta Rodni Kejts ima da kaže, telefon mi je zazujao.

38.

Džona

U bolnici nije bilo telefonske govornice, ali pošto nisam imao novčanik uza se ionako ne bih mogao da platim poziv. Doktor mi je dopustio da telefoniram iz njegove ordinacije.

Trebalo je da pozovem nekog da dođe po mene, Tajsona ili Rajana. Ali prvo moram da pozovem Melani i javim joj da sam dobro.

Ukucao sam njen broj. Nije se javila. - Dođavola - naglas sam rekao.

Pokušao sam ponovo. Ovog puta se javila.

- Halo?

- Melani?

- Džona! Gde si? Jesi li dobro?

- Dobro sam, dušo. Duga priča. Sad sam u "Volikrestu".

- U bolnici? Šta se desilo? O, bože!

- Dušo, smiri se. Sve ću ti ispričati.

- Ja sam u gradu, Džona. Doći ću po tebe. Mogu brzo da stignem.

- Šta radiš u gradu?

- Duga priča. Reći ću ti kad stignem.

Sedeo sam u čekaonici kad je Melani uletela u sobu za hitne slučajeve petnaestak minuta kasnije. Potrčala je pravo prema meni i bacila mi se u zagrljaj.

- Strašno sam se zabrinula. Gde si bio? Šta ti se desilo?

- Sve ću ti ispričati, dušo, kad izađemo odavde. Hoću kući.

Kad smo utvrdili da su i Tajson i Rajan dobro i da su krenuli nazad na ranč, i mi smo pošli kući. Melani je insistirala da ona vozi, iako sam se ja osećao dobro. Usput sam joj ispričao šta se desilo s Vendi Madigan.

- Bio si u pravu - rekla je. - S razlogom si bio sumnjičav prema njoj.

- Nemaš pojma koliko sam bio u pravu.

- Šta se još desilo?

- Tvrдила je da... - Kako to uopšte da izgovorim? Kad kažem Melani, to će postati nekako stvarno.

- Šta je tvrdila?

Uzdahnuo sam. - Melani, tvrdila je da je ona Rajanova majka.

Melani je zinula u neverici. - Šta?

- Znam. Teško je poverovati u to. Verovatno laže. Mada, dodavola, deluje nekako logično. Ne želim da poverujem u to, ali nekako ću saznati istinu. Ne mogu reći Rajanu dok ne budem siguran.

- Ne mogu da zamislim da bi tvoja majka dopustila da on dovede u kuću dete druge žene.

- I ja sam to prvo pomislio, ali ne može se poreći da je moj otac bio gazda. Već sam ti rekao da je on bio muški šovinista. Držao je moju majku u kući i dozvoljavao joj da se bavi samo kućnim poslovima. Nikad mu se ni u čemu nije suprotstavila. *Niko* mu se nikad nije suprotstavio dok *Mardžori* nije dovoljno odrasla da može da pomaže na ranču. Ona mu je pokazala njegovog boga i tata se kasnije malo povukao. *Mardžori* je tvrdila da je dobra kao i bilo koji momak i bila je u pravu.

- Ipak je teško poverovati da bi tvoja majka pristala da gaji tuđe dete pored žive majke. - Melani se ugrizla za usnu. - Osim toga, zar *Mardž* i *Džejd* nisu našle sve vaše izvode iz knjiga rođenih? Pretpostavljam da su u Rajanovom izvodu navedeni isti roditelji kao kod ostalih.

- Da, tako je. Ali već znamo da je majčina venčanica prepravljena. Njeno devojačko prezime je promenjeno u *Voren*, iako se prezivala *Vejd*. Ko god da je to uradio, lako je mogao da prepravi i Rajanov izvod i ubaci u njega ime moje majke.

Klimnula je glavom.

- Neko je nekako upao u tu bazu podataka. Mislim, pogledaj samo šta su nedavno uradili. Promenili su *Larijeve* otiske prstiju u advokatskoj bazi podataka i zamenili ih otiscima prstiju osobe čiju smo posetnicu našli u *Džejdinoj* sobi. Za to nije dovoljno osnovno poznavanje rada na kompjuteru. Deluje skoro kao da...

- Šta? - upitala je.

- Jednostavno ne mogu to da shvatim. *Tom Simpson*, *Lari Vejd* i ostali... Nema šanse da oni poseduju takvo znanje.

- Da, deluje neuverljivo. Ali nije nemoguće. A možda su i platili nekom da to uradi za njih.

- *Hakeri* tog kalibra papreno naplaćuju, *Melani*. Pogledaj samo *Milsa* i *Džonsona*.

Ponovo je klimnula. - Ne misliš valjda...

- Da Mils i Džonson rade za Simpsona i Matijasa? - Odmahnuo sam glavom. - Ne. Prilično sam siguran da ne rade. Mislim, policija nam ih je preporučila.

- To ne mora uvek da bude garancija - rekla je. - Tom Simpson je bio ugledan čovek u Snou Kriku i pogledaj šta se na kraju ispostavilo.

Izvio sam obrve. Melani je u pravu. I te kako.

A kad smo kod Toma Simpsona...

Morao sam da pozovem Brajsa. Naravno, pomislio sam da se možda neće javiti. Zar bi neko mogao da ga krivi? Ali sada sam imao dokaze za svoju tvrdnju. Nisam se radovao što ću svom najboljem prijatelju morati da kažem kako sam došao do dokaza da mu je otac psihopata.

Samo što smo stigli kući i pustili Lusi napolje, telefon mi je zazujao u zadnjem džepu. Mi o vuku... Pogledao sam Melani. - Mogu li? To je Brajs.

- Naravno. Samo, jesi li siguran da si sad u stanju da razgovaraš s njim?

- Sve će biti u redu. Moram da vidim šta hoće. - Prineo sam telefon uvetu. - Zdravo, Brajse.

- Zdravo, Džo. - Glas ga je izdao.

- Šta ima?

- Bože... Odakle da počnem? Mislim da ću početi od ovog: izvini, čoveče.

- Nemaš za šta da mi se izvinjavaš - kazao sam.

- Imam, i te kako. Dobio sam neke uznemirujuće vesti od onih privatnih detektiva koje sam angažovao. I imam samo jedno pitanje za tebe.

- Koje?

- Zašto mi se nisi obratio, dođavola? Morao sam to da čujem od privatnih detektiva, iako si ti bio direktno umešan u to.

Progutao sam knedlu. - Pa, znaš kako je prošao naš poslednji razgovor... Osim toga, bio sam malo zauzet. Jedna ludača me je bila otela.

Brajs je zgrnuto uzdahnuo. - Šta?

- Sad sam dobro. Sve je u redu. To je vrlo duga priča, druže.

- Hajde onda da odemo na piće kad se obojica budemo osećali bolje. Ali zasad... Bože, Džo, šta da kažem majci?

Uzdahnuo sam. - Samo joj kaži istinu. Ne možeš bogzna šta da učiniš. Bar će znati nešto, pa više neće brinuti pitajući se gde je on.

- To je jednostavno nestvarno. Kako sam mogao ceo život da provedem s tim čovekom ne znajući ko je on? A moja majka? Kako...

- Slušaj, razumem te. Upravo sam saznao da ni moj otac verovatno nije čovek kakav sam mislio da jeste. Ali on je mrtav, tako da verovatno nikad neću saznati celu istinu. Ljudi imaju tajne, Brajse. Moja porodica je bila sjajna. A ipak su skrivali šta se desilo Tajsonu. Krili su i da je moja majka u srodstvu s Larijem Vejdom. A sad... - Nisam mogao da nađem prave reči. Hteo sam da mu kažem ko je možda Rajanova majka. Ali ne dolazi u obzir da to uradim dok ne dobijem dokaz. I Rajan će morati da bude prvi kome ću to reći.

- Jesi li čuo nešto o Kolinu Morsu? - upitao je Brajs. - Kako je on?

Dođavola. Potpuno sam zaboravio na Džejdinog bivšeg verenika. Toliko se toga dogodilo. - Nisam proveravao kako je poslednjih dana, ali proveriću. Javiću ti.

- Je li ga moj otac... napastvovao?

- Ne mogu da okolišam, Brajse. Po svoj prilici jeste. - Prilično sam siguran da je i i Teodor Matijas to radio.

- Ko je Teodor Matijas?

- Coveče, mi baš treba da se ispričamo.

- Hoćeš li da sad odemo na to piće? - upitao je Brajs.

- Ne mogu. Bio sam drogirani i još pomalo osećam dejstvo. Ne bih da mešam to s alkoholom.

- Zaboga, Džo, šta ti se desilo?

- Rekao sam ti. Bio sam oteat.

- Ko te je oteo?

- Vendi Madigan.

- Ona novinarka?

- Da. Ona novinarka. I, kako izgleda, ljubavnica mog oca.

- Nema šanse. Tvoj otac nikad ne bi...

- Bolje je da se zaustaviš. Isto to si mi rekao i za svog oca. Sećaš se?

- U pravu si. Možda naši očevi zaista nisu ono što smo mi mislili da jesu. - Pročistio je grlo. - Džo, plašim se. Mislim, i ja nosim njegove psihopatske gene.

- To ništa ne znači.

- Lako je tebi da to kažeš.

- Slušaj, moja majka je bila mentalno bolesna, a samo bog zna kakav je u stvari bio moj otac. Geni nemaju ništa s tim.

- Kako to možeš da kažeš?

Nisam odgovorio. Kako to mogu da kažem? Ništa mi ne garantuje da jednog dana neću pući kao moja majka. Ali moram umiriti Brajsa. Bar dok ne saznam o čemu govorim. - Slušaj, tvoj otac je ta sranja počeo da pravi još dok je bio mlađi nego ti sad. Ti si dobar čovek, Brajse. Nemaš razloga za brigu.

- Nadam se da si u pravu.

- Ako će ti biti lakše, idi da ti urade psihološku procenu.

I sam ću to uraditi. Srećom, ja sam uza se imao svog ličnog psihologa.

- Slušaj, moram da idem. Hoćeš li biti dobro?

- Stvarno je teško nositi se sa svim ovim - odgovorio je Brajs.

- Jeste. Ali, molim te da znaš da sam ovde šta god ti zatreba. U bilo koje doba dana i noći. A uskoro ćemo i na to piće. Imam gomilu drugih stvari da ti ispričam.

- Da. U pravu si. Čuvaj se, Džo.

- I ti, ortak. - Završio sam razgovor i okrenuo se ka Melani.

- Idi dole. Odmah.

39.

Melani

Izvila sam obrve. - Jesi li siguran da si u ovom trenutku spreman za to.

On me je oštro pogledao, a tamne oči su mu gorele. - Rekao sam da siđeš. Odmah.

Htela sam da mu udovoljim. Htela sam to više nego išta. Ali i dalje sam bila zabrinuta za njega, a htela sam i da vidim šta je s Rubi. Ostavila sam je u kući Rodnija Kejtsa nakon što me je uverila da će sve biti u redu. Bila je naoružana i obučena policajka, ali ipak sam pomalo brinula. Nisam mogla da ostanem i čujem šta će joj Rodni reći. Preče mi je bilo da odem po Džonu.

Htela sam ponovo da mu se usprotivim, ali u njegovim očima sam videla da neće prihvatiti odbijanje.

Zato ću uraditi ono što traži. Bila sam mu potrebna i neću ga izneveriti.

Krenula sam prema vratima koja vode u podrum.

Polako sam sišla niza stepenice i upalila svetlo u sobi za zabavu. Onda sam sporim korakom nastavila prema zatvorenim vratima tamnice i otvorila ih.

- Oh!

Po krevetu su bili rasuti cvetovi lavande, a na stolu pored kreveta ugledala sam ceo žbun. Udahnula sam njen opojni miris. Ovo je uradio za mene kako bi mi bilo prijatnije u ovoj sobi. Bože, koliko ga volim.

Mirišljava sveća od lavande stajala je na stolu pored kreveta. Kraj nje su bile dve tanke sveće.

Bradavice su mi se ukrutile. Pomisao na to topao vosak koji mi curi niz grudi... Nadam se da neće biti prevruć?

Bi će biti topao i senzualan?

Skinula sam se i sela na kanabe u dnu kreveta. Sakrila sam svoje pamučne bež gaćice ispod farmerki. Rekao mi je da ih nikad ne nosim u ovoj sobi. Nisam htela da prekršim tu naredbu, ali nisam baš imala priliku da odem u kupovinu i nabavim novo donje rublje. Kazao je da će se postarati da dobijem mnogo novog rublja, ali onda je nestao.

Onda sam kleknula pored kreveta. Nisam znala koliko će Džoni trebati da dođe ovamo, ali videlo se da je raspoložen da naređuje. Što je bilo savršeno razumljivo, budući da je ni nepuna dvadeset četiri sata ranije bio u situaciji u kojoj nije imao nikakvu kontrolu. Sad je to morao da promeni.

A ja ću mu to dozvoliti.

Nisam se okrenula kad sam čula njegove korake.

- Sviđa li ti se lavanda, Melani?

I dalje se nisam okretala. - Divna je. Hvala, Džona. Njegovi prsti su mi mrsili kosu. - Nema na čemu. Još se nisam okretala.

- Ne možeš ni da zamisliš kako predivno izgledaš, spremna da uradiš sve što od tebe zatražim? Ta prelepa plava kosa sliva ti se niz leđa. Ramena su ti mlečnobela, kukovi obli, zadnjica divno isturena. Ostavljaš me bez daha.

Ugrizla sam se za usnu. - Hvala. Malo je nedostajalo da dodam i "gospodine". On nikad nije tražio da ga tako zovem, ali istražila sam temu odnosa gospodara i potčinjenog. Većina gospodara zahtevala je od svojih potčinjenih da ih tokom igre oslovljavaju s "gospodine". Nisam bila sigurna kako da se postavim prema tome, ali to mi je u tom trenutku delovalo prirodno. Ipak ću sačekati da mi on to naredi.

- Možeš da ustaneš, Melani. Okreni se prema meni.

Poslušala sam ga. Meki tepih ostavio je tragove na mojim kolenima. Okrenula sam se da pogledam svog ljubavnika. On je već bio skinuo košulju, čizme i čarape. Stajao je samo u farmerkama. Preplanule grudi su mu blistale i bilo je pravo uživanje gledati njegove trbušnjake.

- Još nismo razgovarali o bezbednosnoj šifri - rekao je.

Čitala sam o tome. Većina ljudi ih je koristila u ovakvim vezama.

- Hoću da kažeš "crveno" ako želiš da stanem. Kao crveno svetlo na semaforu.

Klimnula sam glavom.

- Kaži "žuto" ako ti postaje pomalo neprijatno, ali još ne želiš da prekinem. Kao žuto na semaforu. Jesi li razumela?

- Jesam - odvrtila sam.

- Dobro. Spustio je dlan na moj obraz i nežno ga pomilovao palcem.

- Sad mi skini farmerke, Melani.

Spustila sam pogled i počela da mu raskopčavam kaiš.

Dodirnuo mi je ruku. - Gledaj me u oči. Gledaj me u oči dok me skidaš.

Gledanje u njegove oči nije mi baš delovalo kao potčinjavanje, ali on je bio gazda. Netremice sam ga gledala dok me je tajanstveni pogled njegovih dubokih tamnih očiju uzbuđivao. Prsti su mi malo drhtali dok sam mu raskopčavala kaiš i farmerke. Svukla sam mu ih preko bokova, a za njima i bokserice.

- Tako si lep, Džona - rekla sam. Onda sam uplašeno udahнула. Da li mi je dozvoljeno da govorim?

Nije me ukorio. - I ti si prelepa, Melani. - Uhvatio me je za kosu na potiljku. - Hoću da osetim tvoje usne.

Poslušno sam skliznula usnama preko njegovog uda, tvrdog kao kamen.

Ovog puta me je šćepao za kosu i povukao me prema sebi. Ipak je vodio računa i nisam se zagrcnula. On je iznad mene dahtao, stenjao i podsticao me sa slašću izgovarajući moje ime.

- Melani... Melani... Melani.

Njegov šapat me je omađijao nagnavši me da ga primam sve dublje i dublje.

Zastenjao je iznad mene a onda ga je izvukao iz mojih usta.

- Ne, ne ovako. - Podigao me je na noge i zavukao mi prste među butine. - Jesi li spremna za mene, Melani?

Uzdahnula sam. Bradavice su mi bile krute kao kamen, telo oblikovano znojem, međunožje mi je pulsiralo, željno da ga oseti.

Ugrizla sam se za usnu. Nisam mogla da se suzdržim. - Stavi mi prst, Džona. Molim te.

- Polako. Lezi na krevet.

Uradila sam što mi je rečeno i četvoronoške se popela na krevet nadajući se da izgledam zavodljivo. Udahnula sam miris svežih cvetova lavande. Ponadala sam se da će mi to pomoći da se opustim i spremim za ono što sledi.

- Dobro, dušo. - Brzo me je pljesnuo po dupetu. Vrelina njegovog udarca mi je zagrejala celo telo. Da, bila sam spremna.

40.

Džona

Još jednom sam je blago udario po zadnjici i crvenilo se proširilo njenom mlečnobelom kožom kao požar suvom šumom. U potpunosti sam osećao tu vrelinu i žarenje u svojoj ruci i telu. Bilo je kao da ključali med teče kroz moje vene.

Udahnuo sam i osetio miris njenih sokova: miris slatkih krušaka i poznih jabuka, mošusan i ženstven. Slatka Melani.

Ona se trljala uz mene, dahćući i stenjući.

- Sviđa li ti se ovo, dušo? - rekao sam, zagnjurivši lice među njene noge.

- Da - stenjala je.

Ponovo sam skliznuo jezikom među njene nabore. - Opusti se, srce. Opusti se.

Ona je kratko zastenjala, ali se onda opustila.

- Tako si uska, dušo - prošaputao sam kad sam se povukao i zavukao prst u njene dubine, polako ga pomerajući napred-nazad.

Nežno sam je milovao... a onda sam zavukao i srednji prst u tu usku vrelinu.

Nisam mogao da čekam. Trebala mi je odmah. Morao sam da je uzmem, da je nateram da mi se potpuno preda.

Bila je tako dobra prema meni, tako spremna da mi pruži sve što mi je potrebno kad god mi je to potrebno. Nisam je zasluživao.

Izvukao sam prste.

Ona se okrenula i pogledala me preko ramena. - Džona?

- Izvini. Nisam te dostojan, Melani. Uopšte nisam mislio na tebe. Mislio sam samo na sebe.

Okrenula se prema meni i sela. Spustila mi je dlan na obraz i nežno ga pomilovala. - Spremna sam za sve što ti treba, ljubavi moja, kad god ti to treba.

Zažmurio sam. Kako je divna. - Ne mogu.

Nasmešila mi se. - Možeš. Želim to. Znam da me nećeš povrediti. Znam da ćeš me pripremiti. - Spustio sam šaku na njenu koja je i dalje

bila na mom obrazu. Koža joj je bila topla, a dodir umirujuć. - Hvala ti - prošaputao sam.

Ponovo se nasmešila i spustila na kolena.

Nežno sam je okrenuo i zaronio u njenu sočnu vrelinu.

Bila je neverovatno vlažna. Prešao sam jezikom preko njenih usmina, grickao sam joj klitoris a ona je ječala i izvijala se na krevetu posutom lavandom. Stenjala je stežući čaršave, a cvetovi lavande su poskakivali naokolo dok se ona izvijala.

- Džona, o, bože. Tako je dobro.

- Tako je, dušo. Do svitanja ćeš se još mnogo puta vinuti u visine.

- Da - rekla je dahćući.

- Opusti se. Prepusti se.

Polako je, nežno izdahнула. Onda sam skliznuo među njene noge. Uzeo sam jednu ukruženu bradavicu među usne i povukao je.

- Da - zastenjala je.

Dok sam jednu bradavicu sisao, drugu sam uvrtao palcem i kažiprstom, onako kako voli, a ona me je nagradila grlenim dahtanjem izvijajući se uza me.

- Bradavice su ti predivne, dušo. Tako su osetljive. - Njeno telo je bilo nešto najzanosnije što sam ikad video. Ništa nisam želeo više nego da ga mu se divim od sumraka do svitanja, da mu pružim sva zadovoljstva ovoga sveta.

- Džona, to mi tako... prija.

- Obožavam tvoje grudi - prošaputao sam u njenu meku kožu. - Obožavam svaki delić tvoga tela. Ali najviše volim tebe.

- I ja volim tebe - prošaputala je. - Mnogo.

- Hoću da opet svršiš.

Spustio sam se niz njen meki stomak, udahnuo miris njenih plavih kovrdža, a onda još jednom prešao jezikom između njenih vlažnih nabora. Gledao sam je kako vitkim prstima hvata svoje ukružene bradavice i steže ih uzdišući.

- Predivno izgledaš dok se tako dodiruješ. Bože, kako te volim.

Pogledao sam je. Bila je predivna dok je uvturala i stiskala svoje bradavice. Malo je nedostajalo da svršim od tog prizora.

Uvukao sam prste u njenu vrelinu i našao me sto koje će je izludeti. G tačku. Počela je da se grči.

Žestoko sam protrljao njenu sunderastu G tačku. - Svrši još jednom za mene.

I svršila je. Kao da je reagovala na moju komandu.

Morao sam da je imam. - Tako te volim, dušo. Zadovoljenu. Ali, obećavam ti, tek te čeka pravo zadovoljstvo.

knjige.club

41.

Melani

- Volim te, Melani - rekao je s požudom u tamnim očima.

- I ja tebe volim, Džona.

Ovakav će mi biti ceo život s Džonom.

Mračan, opasan, baš onakav kakav treba da bude.

- Jesi li dobro, dušo? - upitao je.

Osetila sam kako polako prodire u moje dubine.

- Sad možeš da se pomeraš. Želim to - rekao je.

Vatra. Oh, ta veličanstvena vatra.

- Još - rekla sam tiho. - Molim te. Još.

Povukao se, a onda se zario, ovoga puta malo brže.

Podišli su me žmarci. Nadražili su mi svaku ćeliju u telu da bi taj osećaj na kraju kulminirao među mojim nogama.

On se za to vreme povlačio i ponovo prodirao. I posle samo nekoliko trenutaka bila sam na ivici još jednog orgazma. Kako je to... - Oh!

- Je li dobro, dušo?

Zastenjala sam. - Kako je ovo moguće? Posle svih onih orgazama? Kako je ovo moguće?

- Zato što to si ti. Zato što smo to nas dvoje. Hvala ti. Hvala ti na ovome. Ah!

Kapi znoja, verovatno s njegovog čela padale su mi po leđima. Svaka je za sobom ostavljala malu lomaču.

Ostao je u meni nekoliko beskonačno dugih sekundi, a onda se povukao.

Oh, kakva praznina.

Ali nasmešila sam se za sebe. Najvažnije mesto, moje srce, nikad više neće biti prazno.

Džona se zavukao u krevet pored mene i privio me uza se.

- Neverovatna si - kazao je. - Niko na svetu nije kao ti.

Nisam mogla da se ne nasmejem na to. - Ovakvih žena ima kao pleve.

Privukao je moje lice sebi i pogledao me pravo u oči. - Grešiš, Melani. Na svetu ne postoji nijedna kao ti. Ti si mi sve.

Osećala sam istinu u njegovim rečima, videla sam je u njegovim očima. I nadala sam se da i on u mojim očima vidi isto.

Nagnula sam se i okrnula njegove usne svojim. Bio je slan od znoja. Oboje smo bili prekriveni blistavom rosom. Zakikotala sam se. - Mislim da smo u priličnom haosu.

Pridružio se mom smehu. - Ali to je dobar kaos. Odličan. Pomilovao me je po vlažnoj kosi. - Hajde da ovo malo sredimo, a posle bismo mogli da se prebacimo u džakuzi.

- Oh?

- Da. Topla kupka pomaže.

- U redu. Ako ti misliš da tako treba. Samo ako mi obećaš da ovog puta niko neće upasti.

Džona se na to zasmejao. - Zašto, za ime sveta, misliš da bi to moglo ponovo da se desi?

- Navedi mi neki primer kad se to nije desilo.

- Ne mogu. Ali taj baksuzni niz jednom mora da se prekine.

*

Džona nam je natočio po čašu vode s limunom i seli smo u džakuzi držeći se za ruke. Naslonila sam glavu na ogradu i zatvorila oči udišući paru koja se dizala oko nas.

Otvorila sam oči i videla ga kako zuri u mene. - Šta je? - upitala sam.

- Samo uživam u pogledu. - Nasmehio se, pa popio malo vode.

Pomerila sam se prema njemu da se ušuškam uz njega, kad... - Džo?

Glas je dopirao s verande. Nisam čula da su se vrata otvorila.

Ludački sam se nasmejala. Ovo je već postajalo komično i više se nisam osećala postićeno. Tajson, Džejd i Džonin prijatelj Brajs videli su me голу.

Džona se okrenuo. - Brajse? Otkud ti ovde?

- Stvarno mi je žao što vas prekidam.

- Ne mari - rekla sam i dalje se cerekajući.

- Šta se desilo? - upitao je Džona.
- Večeras sam rekao majci, Džo. Nije prošlo dobro.

knjige.club

42.

Džona

Uzdahnuo sam. - Brajse, čoveče, mnogo mi je žao. Možemo li da razgovaramo kasnije?

Melani je izašla iz džakuzija s osmehom. Delovalo mi je da se nije postidela. Umotala se u peškir. - U redu je. Razgovaraj s njim. Očigledno je da si mu potreban.

Bila je tako divna.

- Ja idem pod tuš - nastavila je.

- U stvari - kazao je Brajs - voleo bih da i vi ostanete. Treba mi... psihološki savet.

Ona se ponovo nasmešila. - Brzo ću. Samo da se istuširam. Zašto vas dvojica ne biste popili nešto u dnevnoj sobi?

Izašao sam iz džakuzija, umotao se u peškir i klimnuo Brajsu. - Sačekaj samo da navučem trenerku. Napraviću nam neko piće. Odmah se vraćam. - Ušao sam u kuću i otišao u spavaću sobu. Obrisao sam se i obukao trenerku i majicu. Onda sam prešao u dnevnu sobu. Brajs je već bio uzeo pivo iz frižidera za sebe, a meni je pravio koktel s martinijem. Lepo od njega.

Brajs je bio van sebe. Srebrnoplava kosa bila mu je raščupana, a flanelna košulja mu je virila iz pojasa pantalona. Ne može se reći da je bio naročit kicoš, ali obično nije izgledao ovako aljkavo.

- Morao sam da odvezem mamu u grad da poseti sestru. Znaš, Lukovu majku. Htela je da kaže mojoj tetki Viki šta se desilo i kakva je bila uloga mog oca u Lukovom ubistvu. Odmahnuo je glavom. - Kad smo stigli tamo, ona nije mogla ni da progovori. Morao sam da je odvedem u bolnicu. Tetka Viki i dalje ne zna ništa i strašno je zabrinuta za mamu. Doveo sam Henrija kući da bi mogao da spava u svom krevetu.

- Ko je sad s njim?

- Tvoja sestra.

- Stvarno? - Mardž nikad nije bila u fazonu čuvanja beba.

- Da. Naleteo sam na nju u piljarnici kad sam se vratio iz grada. Bilo mi je nestalo mleka za Henrija. Rekao sam joj da moram da razgovaram s tobom, a ona je ponudila da mi pričuva Henrija.

- Ona zna sve.

- Da. To sam provalio. - Pokušao je da se nasmeši. - Henri ju je odmah prihvatio. Siguran sam da im je dobro zajedno. On je dosad verovatno već zaspao.

- Zašto joj ne pošalješ poruku da vidiš kako je Henri? Posle možemo mirno da razgovaramo.

- Dobra ideja. - Brajs je uzeo svoj telefon.

Otpio sam gutljaj martinija dok je on kucao poruku. Jadni Brajs. Iako nisam znao kakva je uloga mog oca u celom ovom haosu, bar sam bio siguran da nije ludak kao ostala trojica. Njegovi najgori postupci za koje sam dosad saznao bili su druženje s trojicom degenerika u srednjoj školi, činjenica da je imao ljubavnicu i verovatno dobio dete s njom, ali i zataškavanje otmice i zlostavljanja njegovog sina. To svakako nije bilo dobro, ali Brajsov otac je bio zlostavljač dece, silovatelj i ubica. Prokletstvo.

Brajs je spustio telefon i popio malo piva. - Henri je dobro. Mardžori kaže da je zaspao čim ga je nahranila.

Izgleda da nisam znao baš sve o svojoj mladoj sestri. Nikad nije odavala utisak majčinskog tipa.

- Dobro - rekao sam, - Pričaj mi sad o Evelin.

- Užasno sam se osećao što joj to radim, Džo. To me ubija. Kad god pomislim na to, kad izgovorim te reči, kao da delić mene umre. A to što sam morao da kažem mojoj majci, ženi koja me je odgajila, da je njen muž... Šta je on uopšte? Postoje li reči kojima se može opisati moj otac?

- Ne znam. - Odmahnuo sam glavom vrteći čašu s martinijem po drvenom šanku. - Voleo bih da mogu da ti kažem nešto pametno, ali jednostavno ne znam.

- Zabrinut sam, čoveče. Zabrinut sam zbog svog genetskog nasleđa. Moj otac je gad.

- Oh. Sad znam zašto si hteo da Melani prisustvuje ovom razgovoru.

Brajs je klimnuo glavom. - Šta, dođavola, teče mojim venama i Šta sam preneo na svog sina?

Klimnuo sam glavom. - I ja sam razmišljao o sličnim stvarima, kao što sam ti rekao. Pogledaj šta imam s majčine strane. Ona je bila nestabilna, a njen polubrat je sjeban kao tvoj otac. A još ne znam kakva je bila uloga mog oca u celom ovom zamešateljstvu.

Brajs je podigao pogled. - Evo je.

Melani je silazila u dnevnu sobu. Na sebi je imala stare farmerke i bluzu bez grudnjaka. Bila je bosonoga, a njeni nalakirani nožni prsti tonuli su u debele tepihe.

- Stigla si, dušo - rekao sam. - Šta bi da popiješ?

- Samo tonik s limunom. Nisam za alkohol. - Brajs joj je natočio piće i gurnuo ga preko šanka prema njoj.

- Volela bih da znam šta da ti kažem - rekla je Brajsu. - Ako ti je to neka uteha, ne smeta mi što si me video голу.

Moj prijatelj se na to tiho nasmejao. - Nije mi palo teško što sam vas video голу, doktorko.

- Pošto si me video голу, mislim da možemo da pređemo na ti.

- Brajs ima neka pitanja za tebe, Melani.

- Naravno. Kako mogu da ti pomognem? - Popila malo tonika.

- Teško mi je da govorim o tome.

- Razumem. Uvek je teško razgovarati o sopstvenom psihičkom stanju. Ali ja sam profesionalac. Odgovoriću na sva tvoja pitanja najbolje što mogu.

Nasmešio se. - Osećam se kao da bi trebalo da ti platim.

- Nazovimo ovo prijateljskom uslugom.

- Pa, ti znaš sve o mom ocu. Klimnula je glavom.

- Brinem. Zabrinut sam jer nosim njegove gene. Moj sin ima njegove gene. Jasno je da ne želim da nijedan od nas postane kao on.

- To je sasvim razumljivo - rekla je Melani. - Ali ti si Džonin vršnjak, je li tako? Imaš trideset osam godina?

- Da.

- Došao si do tog životnog doba bez ikakvih problema. Niko nije savršen. I mada istraživanja jesu pokazala da psihopatološki poremećaji mogu biti nasledni, u igri su i drugi činioci kao što je okruženje.

- To je još jedna stvar koju jednostavno ne shvatam. Poznao sara očeve roditelje. Koliko sam mogao da zaključim, bili su fini ljudi. Kako je moguće da je moj otac pored njih postao ono što je sad?

- Ni na to pitanje ne postoji jednostavan odgovor, Brajse. Svakako bih volela da ti kažem da genetika ne igra nikakvu ulogu, ali nema istraživanja koje bi potkrepilo takav stav. Međutim, mogu da ti kažem nešto drugo. Nisu geni ono što te određuje. Određuju te tvoje odluke i postupci.

- Zar nije sjajna? - rekao sam.

Brajs se nasmešio. - Trudim se da donosim dobre odluke. Posebno sad kad imam Henrija.

- Onda nema razloga da da veruješ da će se tvoja ličnost ikad promeniti. Uzmi Tajsona za primer. Ako iko na svetu ima predispozicije da postane labilan, onda je to on. Ali čak i pre nego što je počeo da se oporavlja, nijednog trenutka nije ispoljio takve tendencije. A on nosi iste gene kao Džona. Njima su i majka i ujak u haosu.

- U haosu - Nisam mogao da suzbijem osmeh. - Je li to psihijatrijski termin?

Melani se zasmejala. - Znaš na šta mislim.

- To me svejedno izluđuje - rekao je Brajs. - Kako sam mogao celo detinjstvo i deo zrelih godina da proživim sa svojim ocem, a da ne primetim kakav je?

- Znam da ti je teško da to shvatiš. Svima je teško da to shvate - kazala je Melani. - Ali tvoj otac teško da je prva osoba koja je vodila dvostruki život. To se dešava mnogo češće nego što bi pomislio.

- Znam, ali ovde se ne radi samo o dvostrukom životu. On nije tip koji ima dve žene, pri čemu one ne znaju jedna za drugu. On je tip koji je imao ženu i dete, bio je ugledan član svoje zajednice... ali bio je i zlostavljač dece i ubica. Meni je to nepojmljivo.

- Mislim da si upravo odgovorio na svoje glavno pitanje - rekla je Melani. - To i treba da ti bude nepojmljivo. To znači da nikad nećeš krenuti stopama svog oca. Sam odlučuješ o svom životu, Brajse, bez obzira na ono što nosiš u genima. To važi za sve nas. Jasno mi je da te ove reči verovatno neće odmah utešiti, ali s vremenom ćeš razumeti. Samo veruj u sebe. Ti si dobar čovek i dobar otac. Nećeš zeznuti stvar.

- Svakako da to ne želim. Henri mi je najvažniji na svetu. Ali moja majka...

- Da - rekla je Melani. - Njoj to posebno teško pada.

- Oslanjala se na njega celog života. Bili su mladi kad su se venčali i ona nikad nije radila. Šta će sad?

- Dobro bi joj došla pomoć. Između ostalog i tvoja pomoć.

- Naravno. Učiniću sve za nju, ali ni sam još nemam posao. A moram da brinem i o Henriju.

- Je li hipoteka tvojih roditelja otplaćena?

- Da, mislim da jeste.

- Dobro. Tvoja majka ima kuću. Tvoj otac će kad ga uhvate biti osuđen na doživotnu robiju.

- Naći ću neki posao. Možda ću otvoriti firmu u gradu. Mojoj majci neće nedostajati novca. To mi nije najveća briga. Ona je sad u očajnom stanju. Upravo je saznala da je njen muž ubio njenog sestrića. I bog zna koliko je još ljudi ubio ili povredio. Otišla je svojoj sestri, ali nije mogla da joj kaže istinu. Morao sam da je odvedem u bolnicu.

- Žao mi je . Otići ću u grad da je posetim ako želiš.

- Bio bih ti zahvalan na tome.

- Trenutno sam na neplaćenom odsustvu s posla, ali nju ću rado posetiti.

- Ona ovo nije zaslužila. - Brajs je odmahnuo glavom.

- Da, nije zaslužila - potvrdila je Melani. - Ni ti to nisi zaslužio. Nisu to zaslužili ni Tajson, ni Džona, niti bilo ko od nas. Ali sad smo se svi uvalili u to do guše. Možda nikad nećemo saznati celu istinu, ali svakako ćemo pokušati.

- Treba da krenem - rekao je Brajs dovršavajući svoje pivo. - Potreban sam Henriju. A i on meni.

- Deca ti pomažu da sagledaš stvari iz prave perspektive - rekla je Melani. - Kad ti se učini da ne možeš dalje, kad ti se učini da ti je sve u životu pošlo naopako, samo pogledaj svog sina. Pogledaj to čudo. To će ti vratiti snagu.

Posmatrao sam Melani. Njene zelene oči bile su lepše nego ikad. Otkud joj tolika mudrost? Tu se nije radilo samo o njenom profesionalnom znanju. Posedovala je mudrost koja je prevazilazila njene godine.

- Hvala. - Brajs je ustao i pružio ruku Melani.

Ona je ustala, prihvatila njegovu ruku, a onda ga privukla i snažno ga zagrlila. - Sve će biti u redu. Ne danas, ne sutra, možda ni za godinu dana. Ali prebrodićeš ovo.

Ispratili smo Brajsa do izlaznih vrata i oprostili se s njim.

- Pustiću Lusi u kuću - kazao sam - a onda, Melani, idemo u krevet. Neopisivo sam umoran.

Nasmešila se. - Čitaš mi misli. Kad je Lusi ušla oboje smo je pomilovali, a onda sam se obratio Melani: - Oduševila si me onim što si rekla o Henriju i o tome kako nam deca pomaži da realno sagledamo stvari. Nemam decu, nisam ni pomišljao da ih imam, ali sad kad sam

upoznao tebe i kad sam video šta je moj brat uspeo da pregura, mislim da bih želeo da postanem otac. Stvarno bih to želeo.

Melani me je privukla i brzo me poljubila. - Tako mi je drago što to kažeš, Džona, jer postoji nešto o čemu treba da razgovaramo.

knjige.club

43.

Melani

- Šta? - upitao je.

Oborila sam pogled. Grudi su mi bile osjetljivije nego inače. Istina, Džona im je zaista posvetio posebnu pažnju, ali bile su osjetljive iznutra. A kad sam posle tuširanja otišla da popijem svoju kontraceptivnu pilulu, nešto mi je palo na pamet.

Trebalo je da dobijem menstruaciju pre dan ili dva.

To nije previše neobično za mene, iako sam bila na piluli. Povremeno mi je kasnila dan ili dva, ali sada sam imala sam neki osećaj koji ranije nisam imala. A pošto sam lekar trebalo je ranije da pomislim na to. Međutim, misli su mi bile obuzete drugim stvarima.

- Znaš da pijem kontraceptivne pilule - rekla sam. - Da?

- Pa... ako ne popiješ pilulu svakog dana u isto vreme, ili ako preskočiš dan ili dva, šanse da ostaneš u drugom stanju znatno se povećavaju.

- Melani?

- Dok sam bila oteta nisam uzimala pilule.

- Hoćeš da kažeš...

- Malo mi kasni. To ništa ne mora da znači...

Privukao me je i snažno me poljubio. Kad smo se konačno odvojili jedno od drugog i došli do daha, spustio je ruku na moj obraz.

- Uh! Jednostavno - uh.!

- Još nisam sigurna. Žao mi je što mi to ranije nije palo na um. Lekarka sam, za ime boga. Ali toliko se toga dešavalo...

- Dušo, to je fantastična vest. Sad mi je jasno zašto si večeras uzela samo tonik.

Nasmešila sam se. - U stvari, popila sam nekoliko pića pre nego što mi je ovo palo na pamet, ali ne previše. I prestajem da pijem. Osim toga, ovo još nije proverena vest. Sutra ću otići u grad da kupim test trudnoće. Onda ćemo znati zasigurno.

- Test će biti pozitivan. Već znam. Dok se sve ovo dešavalo i dok smo otkrivali sve ove stvari... Sve to je uzelo danak. Ponekad sam se

pitao kako ćemo se izboriti sa svim tim. Ali sad je sve u redu. Sad znam da će sve biti kako treba.

- Džona, sve će i bez toga biti u redu. Pogledaj samo koliko se Tajson oporavio. A sad Brajs... Prolazimo kroz težak period, ali bićemo dobro.

- Znam. Znam da ćemo biti dobro bez obzira na sve. Ali sad... Beba. Video sam kako Brajs gleda Henrija. Želim to, Melani, i želim to s tobom.

Oteo mi se uzdah. - Nemaš pojma koliko sam srećna što to kažeš. Bila sam zabrinuta kako bi mogao da reaguješ. Plašila sam se da ćeš pomisliti kako sam te podsvesno zarobila jer sam zaboravila da sam preskočila nekoliko pilula.

- Nikad ne bih pomislio tako nešto. A to nije ni važno. Srećan sam.

- Moram uraditi test da bismo bili sigurni. Ali čak i ako test bude pozitivan, Džona, ne zaboravi da nisam mlada. U mojim godinama stvari mogu poći naopako. Moraću da idem na razna ispitivanja i verovatno na amniocentezu. Ova trudnoća će biti visokorizična zbog mojih godina.

- Onda ćeš imati najbolju negu koja se novcem može platiti. Postaraćemo se da svi rizici budu izbegnuti.

Obavila sam mu ruke oko vrata. Najiskrenije sam se nadala da će test biti pozitivan. Jer u ovom trenutku sam želela da rodim Džonino dete više nego išta na svetu.

- Tako sam srećna što ti je drago zbog ovoga.

- Kako da mi ne bude drago? Dobiću dete s tobom. To će biti najlepša, najdivnija beba na svetu.

- Znači nećeš brinuti zbog genetike?

- Moja genetika je takva kakva je. Znam samo da će sva naša deca imati divan, srećan dom.

Osetila sam vibriranje.

Džona je izvadio telefon iz zadnjeg džepa. - Poruka. Tajson. Hoće da sutra dođemo kod njega na doručak. Kaže da ima sjajne vesti.

- Sjajne vesti su uvek dobrodošle - rekla sam. - Možda ima nove informacije od Milsa i Džonsona.

- Nadam se. Moramo konačno da završimo s ovim.

- Ne zaboravi - rekla sam - mi smo gospodari svojih života. I bez obzira na to da li ćemo ikad saznati celu istinu, ipak možemo imati divan život.

Uhvatio me je za ruku i odveo me u spavaću sobu.

Kad smo ujutru stigli kod Tajsona, iznenadila sam se videvši da Mardžori drži preslatko dete plavih očiju i kose.

- Mardž, imaš li nešto da nam saopštiš? - upitao je Džona.

Ona se nasmejala. - Prijavila sam se da danas čuvam Henrija. Brajs je hteo da ode u grad da poseti majku.

- Nisam ni pomislio da ću te ikad videti da tako držiš bebu - rekao je Džona.

- On je divan mališan. Prohodaće brže nego što očekujemo.

- Gde je Rajan? - upitala sam.

- Kasni. Rekao nam je da počnemo bez njega - kazao je Tajson.

- Pa, onda - rekao je Džona - kakve to vesti imaš? Džejd je pružila ruku. Na njoj je blistao božanstven dijamant.

Nasmešila sam se i pogledala Tajsona, - Znači, konačno si to uradio.

- Da. Sad je zarobljena sa mnom - kazao je Tajson. - Jednostavno je predivan - rekla sam. Ali onda sam se malo rastužila. To mi prethodne večeri nije palo na um, ali Džona nije ni pomenuo venčanje kad sam mu rekla da sam možda trudna. Istini za volju, delovao je presrećno zbog mogućnosti da ćemo dobiti bebu. Planira li on da do kraja života bude sa mnom i da zajedno gajimo naše dete? Nisam to znala. Sad je trebalo samo da budem srećna zbog Tajsona i Džejd. Ovo je bio ogroman korak za Tajsona, korak o kojem razmišlja već neko vreme. Bilo mi je drago što ga je konačno načinio.

- To je fantastično, Tajse - rekao je Džona. - Kad je veliki dan?

- Ako se ja pitam, što pre - odgovorio je Tajson. - Ali, naravno, Džejd želi veliku svadbu.

- Ne, moja majka želi veliku svadbu - rekla je Džejd. - Ja bih volela da odemo na Jamajku.

- Opa, Jamajka. To bi bilo sjajno - primetio je Džona. - U stvari, doktorica i ja bismo mogli da vam se pridružimo.

- Treba svi da pođemo - rekla je Džejd. - Kad ste vas dvojica poslednji put bili na pravom odmoru? - pogledala je Tajsona.

- Na odmoru? Nisam siguran ni da znam šta ta reč znači - kazao je Džona smejući se. - Ali pored svega što se dešava...

- Pored svega što se dešava svima bi nam prijao jedan prokleta dug odmor - kazao je Tajson. - Toliko sam terao svoje ljude da rade da bi me bilo pomalo sramota da odem na odmor. Ali, dođavola, baš bi mi prijalo.

- Da, i to na Jamajci. Plaže su... - Džona je uzdahnuo. - Strašno dugo nisam bio na nekoj plaži.

- Džo obožava vodu - rekao je Tajson Džejd.

- Onda je rešeno - kazala je Džejd. - Baš me briga šta želi Bruk Bejli. Svi putujemo na Jamajku, a ti i ja ćemo se tamo venčati.

Džona me je pogledao s ljubavlju. - Šta misliš o dvostrukom venčanju?

Obuzela me je takva milina da sam se sva istopila. Ljubav me je potpuno ispunila. Otvorila sam usta, ali ništa nisam mogla da kažem.

- Dođavola - rekao je Džona - nisam nameravao da te zaprosim pred celom svojom porodicom. Jednostavno mi je izletelo.

Da li me prosi samo zbog bebe? Nisam to želela. Dodirnula sam mu ruku. - Znaš, možda nisam...

Stavio mi je dlan preko usana. - Melani, to nije važno. Nikad neću voleti drugu. Hoćeš li da se udaš za mene?

Pogledala sam po sobi. Tajson, Džejd i Mardžori gledali su nas razrogačenih očiju.

- Jesi li siguran da si spreman za to? - upitala sam. Nasmehio mi se, a oči su mu blistale. - Nikad ni u šta nisam bio ovako siguran.

Nasmehila sam se od uveta do uveta. - Onda, da, Džona. Volela bih da se udam za tebe.

Mardžori je zacičala. - O, moj bože! To će biti tako zabavno. Dvostruko venčanje na Jamajci!

- Ti ćeš mi, naravno, biti kuma - rekla je Džejd Mardžori. - Koga ćeš ti uzeti za kumu, Melani?

Bila sam zatečena. Nisam imala sestru i bila sam veliki usamljenik. Nisam imala mnogo prijatelja. Nesigurno sam se nasmešila. - Ne znam. Nisam baš razmišljala o tome.

- Onda brzo razmisli - rekla je Mardž - i hajde da krenemo s tim. Svima nam treba odmor.

Mardž je bila sasvim u pravu. Odmor će prijati svima koji sede za ovim stolom. Ali ako žele da to obavimo što pre, ja ću onda morati dobro da razmislim.

Kako sam završila kao četrdesetogodišnjakinja bez prijatelja? Toliko dugo sam se oslanjala samo na sebe da nisam ni pomišljala da mi treba prijateljica. Nikad se nisam osećala usamljeno. Uvek mi je prijala samoća. U ovom trenutku nešto najbliže prijateljici bila mi je Rubi Li. Možda bi i njoj prijao odmor.

- A ti ćeš biti moj kum, Džo - rekao je Tajson.

- Šta je s Rajanom?

- On može da bude tvoj kum.

- Odgovara li ti to? - upitao je Džona.

- Naravno da mi odgovara. Zašto bih inače predložio?

- Mislim, stvarno hoćeš mene? Da sam onog dana pošao s tobom...

- Dođavola, Džo, to smo ostavili za sobom. Sećaš se? Odsad ćemo biti srećni. Da ti bilo šta zameram, ne bih želeo da mi budeš kum. Ti si moj stariji brat i zato hoću tebe za kuma.

- Stani malo - rekla je Mardžori. - Može li Džo da bude i mladoženja i kum? To neće moći. Nećemo imati dovoljno ljudi.

- Mardž, zar je to važno? - rekao je Tajson. - Ovo je naše venčanje i organizovaćemo ga onako kako mi hoćemo.

Mardž je frknula. - Dobro onda. Nedostajace nam jedan tip, ali nema veze.

- Pozvaću Brajsa da pođe s nama. I njemu bi prijao odmor. A može i da me zameni kao kum - rekao je Džona.

- Eto ti, Mardž - kazao je Tajson. - Sad je sve rešeno.

- Sad nam samo treba datum - rekla je Džejd. - Kod mene je sad ludnica na poslu. Ja sam trenutno jedini gradski pravobranilac, a nemamo ni gradonačelnika.

- To je samo još jedan razlog da se odmoriš - rekla je Mardžori.

- Tačno. - Džejd je klimnula glavom. - Onda, što se mene tiče, što pre to bolje.

- Može li za dve nedelje? - predložio je Tajson.

- Poslaću poruku Dolores - kazao je Džona.

- Svi znamo da sam ja slobodna - rekla sam.

- I dalje nema vesti o onoj žalbi protiv tebe? - upitao je Tajson.

Odmahnula sam glavom. - Htela sam da pozovem Majlsa Beneta, ali ovde smo imali... vanrednu situaciju.

- Da znaš da si u pravu - rekao je Džona. - Sredićemo sve ovo. Ti moraš da se vratiš na posao. Potrebna si svojim pacijentima.

Poslednjih nedelja se dogodilo toliko toga da skoro nisam stigla da pomislim na svoje pacijente. Ali nedostajali su mi i nedostajao mi je posao. To je pokazao i razgovor s Brajsom prethodne večeri. Skoro sam bila zaboravila koliko volim svoj posao i koliko mi prija da pomažem ljudima.

- Dolores kaže da mi može organizovati odmor za dve nedelje - kazao je Džona. - Znači, dogovorili smo se?

- Rekao bih da jesmo - potvrdio je Tajson.

- Savršeno - rekla je Mardž. - Sad sve prepustite meni. Organizovaću vam najbolju svadbu svih vremena.

- Dobro - kazala je Džejd. - Iskreno, nemam nimalo vremena da ti pomognem.

- Ništa ne brini. Tvoja kuma je na zadatku. - Henri joj je zaspao u naručju. - Idem da ga smestim u krevet, a onda se bacam na posao.

Džona i Tajson su se zabrinuto zgedali. - Ovo će mnogo da nas košta - nasmejao se Džona.

Trgnula sam se. - Ne želim da se izlažete troškovima.

- Doktorko - rekao je Tajson - mi plaćamo sve. Ništa ne brini.

- Melani - kazao je Džona - svi smo zaslužili odmor, a ovo je naše venčanje. Dozvoli mi da se ja pobrinem za to. Molim te.

- U redu - nasmešila sam se. - Ne znam kako sam imala toliko sreće da postanem deo ovako divne porodice.

- Doktorko - rekao je Tajson - mi smo imali sreće.

- Slažem se - dodala je Džejd.

- Sto posto ste u pravu - kazao je Džona uhvativši me za ruku i nežno je poljubivši. - Mi smo imali sreće.

- Onda je ustao. - Sad nas izvinite, Melani i ja moramo da obavimo nešto. - Stegao me je za ruku. - Mislim da naša sestra sve drži pod kontrolom, tako da ovde nismo potrebni.

- Pre nego što krenete, Džo - zaustavio ga je Tajson - nešto sam razmišljao...

- Da? O čemu?

- Kad ćeš se ponovo videti s Larijem Vejdom?

- Čim budem stigao - odgovorio je Džona. - Imam mnogo pitanja za njega posle nepravilne koja me je snašla s Vendi Madigan.

- Mislim... - Tajson je protrljao čelo - da bih voleo da pođem s tobom.

- Siguran si?

- Da. Siguran sam.

knjige.club

44.

Džona

Melani je insistirala da odemo kući da uradi test na trudnoću. Ja sam hteo da ode u toalet apoteke, ali ona nije htela ni da čuje za to. Sad sam sedeo na krevetu kršeći ruke i čekajući je da izađe iz kupatila dok mi je srce ubrzano tuklo.

Strašno sam želeo da rezultat bude pozitivan.

U sebi sam ponavljao da će sve biti u redu bez obzira na rezultat. Ubedivao sam sebe da će biti još prilika za bebu. Ali Melani je u jednome u pravu. I ona i ja smo već u izvesnim godinama.

Pomilovao sam meko krzno na Lusinoj glavi i pogledao na sat. Melani je rekla da će se zadržati samo minut.

Ovo je bio najduži minut u istoriji svemira.

Napokon je izašla iz kupatila s nedokučivim izrazom lica.

Izvio sam obrve.

Prišla je i sela mi u krilo. I dalje nije bilo osmeha.

- Dušo - rekao sam - u redu je kakav god da je rezultat.

- Pa - rekla je - biće još prilika.

Rastužio sam se, ali morao sam da budem jak zbog nje. - Da, srce. Imaćemo mnogo dece. Koliko god budeš želela.

Ugrizla se za usnu. - Mislim da bih volela jedno. - Onda se ozarila. - Posle ovog.

Trebao mi je trenutak da shvatim šta mi govori. Onda sam joj se nasmešio.

- Pozitivan je. - Pokazala mi je štapić sa dve plave crtice.

Ustao sam držeći je u naručju i zavrteo je kroz sobu.

- To je najdivnija vest u mom životu. - Onda sam seo.

- Izvini. Ovo sigurno nije dobro za bebu.

- Ne brini. Biće ona dobro.

- Nego šta. Obezbedićemo ti najbolju zdravstvenu negu tokom trudnoće. Pozvaću najbolje lekare iz Denvera da dođu ovamo.

Nasmejala se. - Ima mnogo sasvim dobrih akušera u Grand Džankšenu.

- Ovo je sjajno, Melani. Mnogo te volim. Pomilovala me je po obrazu.
- I ja tebe mnogo volim.

*

Nekoliko dana kasnije sedeo sam s Tajsonom u zatvorskoj sobi za posete i čekao da nam čuvar dovede Larija Vejda. Tajson je bio ukočen i bled. Usput sam mu rekao da ne mora to da radi, da ne znači kako je slab ako ustanovi da nije u stanju tome da se izloži. Ali on je bio odlučan.

Hteo sam da ponovim ono što sam mu već rekao, ali onda sam se predomislio. Očigledno je želeo to da uradi koliko god da bude teško.

Video je Larija na fotografijama, ali ne i uživo. Lari je uvek nosio masku dok su držali Tajsona u zatočeništvu.

Pročistio sam grlo. Čuvar je vodio Larija prema nama. - Evo ga, Tajse.

Tajson je klimnuo glavom. Bez reči. Nisam ni očekivao da nešto kaže.

Lari se sručio na stolicu. - Šta sad hoćeš, Stile? - Pogledao je Tajsona. - Vidim da si doveo društvo. Ko je... - naglo je začutao gledajući Tajsona.

- Ovo je moj brat. Tajson.

Lari nije pokazao nikakva osećanja. Baš nikakva. A ja sam mislio da je Simpson hladan kao led.

- Biću tamo. - Čuvar je pokazao rukom. Klimnuo sam glavom. Pogledao sam Tajsona, ali nije mi se činilo da je hteo nešto da kaže, bar ne još.

- Imaš li nešto da nam kažeš? - upitao sam Larija.

- Zašto bih bilo šta rekao?

- Samo da raščistimo, njemu se nećeš obraćati - rekao sam Lariju. - On će govoriti ako bude hteo. Ako ne bude hteo, neće govoriti.

Osećao sam da je Tajson napet. Stegao sam ga za rame, a onda se ponovo okrenuo ka Lariju.

- Danas imam mnogo pitanja za tebe, ujka Lari.

- A ja sam siguran da neću imati nijedan odgovor za tebe.

Tajson je naglo ustao i krenuo prema vratima sobe za posetioce.

- Sranje - tiho sam rekao.

Pogledao sam Larija. - Odmah se vraćam. - Izašao sam napolje za Tajsonom. - Tajse?

On je odmahnuo glavom. - Žao mi je, Džo. Pokušao sam. Izgleda da još nisam spreman.

- U redu je. Otići ćemo.

- Ne. Zapucali smo čak ovamo da bi mu postavio neka pitanja. Ostani koliko god treba. Ja ću biti ispred, na vazduhu.

- Siguran si?

- Da, samo mi treba malo vazduha. - Odmahnuo je glavom. - Koliko si ti jak, Džo. To je zadivljujuće.

- Šta? - Nisam imao pojma o čemu govori.

- Kako se samo ponašaš prema njemu. Koliko si nadmoćan. Ti si glavni za onim stolom. Uvek si bio takav. Ničeg se ne plašiš. Nikada se nisi plašio.

Opa. To moj brat misli o meni? Neverovatno.

- Mnogo je toga čega se ja plašim, Tajse.

- Pa, onda to majstorski vesto kriješ. Nenaoružan si se suočio s Tomom Simpsonom i Teodorom Matijasom. I to dvaput. - Odmahnuo je glavom. - To je zadivljujuće. Uvek sam se ugledao na tebe. Uvek. Ti si dobar čovek, Džo. Jak muškarac koji se uvek trudi da postupi ispravno. Zato želim da mi ti budeš kum. Ti si čovek kakav ja želim da budem. - Pročistio je grlo. - Sad se vrati unutra i izvuci informacije koje ti trebaju. Ja ću biti dobro. Poslaću ti poruku ako nekud odem.

Otišao je pre nego što sam stigao da odgovorim. Da li Tajson stvarno ima takvo mišljenje o meni? Nakon što sam ga izneverio pre dvadeset pet godina? Nisam zasluživao njegove pohvale. Ali kasnije ću se baviti svojim osećajem da nisam dostojan toga. Vratio sam se u zatvorsku jedinicu i ušao u sobu za posete. Lari je i dalje sedeo za stolom. Seo sam naspram njega.

- Izgleda da tvoj brat nema petlju - rekao je Lari.

- Ako još jednom pomeneš mog brata, postaraću se da te noćas zakolju na spavanju.

To ga je malo smirilo. - Šta sad hoćeš, Stile?

- Informacije, Lari. Kao obično.

- Ne znam gde su Simpson i Matijas.
- Ovoga puta ti, začudo, verujem. Ali mene zanima neko drugi. Vendi Madigan.
- Ne znam ništa o Vendi Madigan.
- Bio si s njom u klubu budućih zakonodavaca. - Pa?
- Imam mnogo pitanja o tom klubu i onome što ste radili tamo. Ali to ću ostaviti za kasnije. Jednom si mi rekao da Vendi nije ono za šta se izdaje. Hoću da mi to objasniš.
- Sam izvuci zaključke.
- Ne šalim se, ujko. Postaraću se da ti noćas prerezu grkljan. Mogu da potplatim ove čuvare da urade šta god boću, a ako neće to da urade lično, angažovaće nekog od tvojih drugara robijaša.
- Lari je uzdahnuo. - Da ti pravo kažem, to bi moglo prilično da mi olakša stvari.
- Vreme je za promenu taktike. Lari mi je trebao živ. Ako ga opasnost od smrti ne zastrašuje, moram naći nešto što će ga uplašiti.
- Mogu da uhvatim Simpsona i Matijasa. Oni će ti zagorčati život.
- Da, to ga je štreknulo. Prebledeo je pa stao sa steže ivice stola dok mu zglavci nisu pobeleli.
- Slušaj, odgovori mi samo na jedno pitanje. U kakvoj su vezi bili Vendi Madigan i moj otac?
- Bili su ljubavnici. To si već znao. - Je li moj otac bio zaljubljen u nju? - Jedno vreme jeste.
- Iako me odgovor nije iznenadio, stomak mi se zgrčio. - Je li moj otac bio zaljubljen u moju majku?
- Da. Verujem da jeste. Ali ja nisam bio blizak s tvojim ocem. A ni sa sestrom, kad smo već kod toga.
- Da li su Vendi i moj otac bili u vezi dok je on bio u braku s mojom majkom?
- Samo Vendi i tvoj otac znaju istinu o tome.
- Reci mi zašto je Tajson otet.
- Tajson nije trebalo da bude otet. To sam ti već rekao.
- Znam to. A ti znaš i da mi je Vendi rekla nešto sasvim suprotno. Nedavno sam bio u prilici da razgovaram s njom.
- Ona laže.

- Još ti nisam ni rekao šta mi je kazala.

- Ta kučka je prava lažljivica. Reći će bilo šta da bi dobila ono što želi. Pomeriće ti pamet ako će je to približiti krajnjem cilju.

- Šta je njen krajnji cilj?

- To si dosad sigurno uspeo da shvatiš. Uzdahnuo sam. - Moj otac.

- Tvoj otac.

- Ali on je mrtav. - Da li je ?

Da, mrtav je. Znao sam da je to činjenica, ali ipak me je podišla jeza. Da li je Lari hteo da kaže kako je Bredford Stil i dalje živ? - Njegovo telo je kremirano. Da, mrtav je. Vendi to zna.

- Možda jeste mrtav, a možda i nije. To nije bitno. Vendi nikad nije previše marila za stvarnost.

U to sam se na svojoj koži uverio. Ali prihvatio sam igru. - Zašto to kažeš?

- Već sam ti rekao. Ona nije ono za šta se izdaje.

- Da. A ja sam tebi rekao da želim da mi to objasniš.

Lari je odmahnuo glavom. - Ona je pametna žena. Veoma pametna. Genijalna. Lukava. Spremna je na sve, bukvalno na sve, da bi postigla svoj cilj. Nju nije briga koga će povrediti.

- Da li je Vendi imala neke veze s Tajsonovom otmicom?

- Ona tvrdi da jeste?

- Imam razloga da verujem u to, da.

- Već sam ti rekao. Tajson nije trebalo da bude otet. Bio je na pogrešnom mestu u pogrešno vreme. Ostali nisu znali ko je on kad su ga oteli.

- Ne mogu da verujem u to. Obojica su poznavali mog oca. Sigurno su znali ko su njegovi sinovi.

- Ako su ga oteli namerno, meni to nisu otkrili. Rekao sam ti. Savetovao sam im da ga vrate nepovređenog. Nisu hteli da me poslušaju.

Pročistio sam grlo. - Vendi tvrdi da je Tajson otet da bi moj otac bio kažnjen.

- Za šta?

Koliko iskren mogu da budem prema Lariju? Ma, dođavola. Zašto da mu ne kažem sve? - Nisam sasvim siguran, ali mislim da to ima neke veze s mojim najmlađim bratom, Rajanom.

- Sranje. Ta kučka je luđa nego što sam mislio.
- Dosta s tim, Lari. Reci mi šta znaš.
- Već sam te upozorio što se tiče istine, Stile. To je mračna soba bez izlaza. Siguran si da želiš da zalaziš tamo?

Jesam li siguran? Ili bih da odem kući i započnem život s Melani i svojim detetom? Ovo drugo je delovalo mnogo bolje. Izaći ću odavde i ostaviti prošlost za sobom. Pustiću ujka Larija da trune u ćeliji do suđenja.

Pustiću Toma Simpsona i Teodora Matijasa da se skrivaju. Mils i Džonson će ih na kraju naći. Pustiću Vendi Madigan da trune na psihijatrijskom odeljenju zatvorskog centra u kojem se sad nalazi, bez sumnje potpuno ubedena u svoje fantazije o meni, mom ocu i mom bratu. Pustiću Rajana da živi svoj život kao treći sin Breda i Dafni Stil, a ne kao vanbračni sin moga oca i Vendi Madigan.

Bilo bi tako lako otići i živeti svoj život. Jednostavno dići ruke od svega.

Polako sam udahnuo i izdahnuo gledajući ujaka pravo u oči.

- Da. Želim da saznam istinu.

knjige.club

45.

Melani

Smešila sam se izlazeći iz ordinacije. Utvrđeno je da sam potpuno zdrava, a moja trudnoća je potvrđena. Još nije mogao da se čuje bebin srčani ritam, ali bila sam tek u petoj nedelji. Naoružana receptima za vitamine potrebne i primerkom knjige "Šta da očekujete dok čekate bebu", krenula sam prema svojim kolima.

- Melani!

Okrenula sam se. Prema meni je koračao Oliver Nikols. Nisam ga videla, niti sam se čula s njim otkako ga je Džona pre nekoliko nedelja praktično izbacio iz moje ordinacije.

Činilo mi se da je to bilo pre sto godina.

Izgledao je dobro dok mu je kestenjasta kosa blago lepršala na povetarcu. - Oliveru. Kako si?

- Dobro sam. Nekoliko puta sam navraćao do tvoje ordinacije, ali tamo nije bilo nikog.

- Oh. - Pročistila sam grlo. - Uzela sam neplaćeno odsustvo.

- Stvarno? Je li sve u redu?

- Jeste. - Stvarno nisam bila raspoložena da objašnjavam, pa sam slagala. - Samo sam otišla na preko potreban odmor.

- Kuda si sad krenula? Imaš li vremena za ručak na brzaka?

Pogledala sam na sat. Nisam htela da budem gruba prema Oliveru, ali Džona ne bi dobro reagovao ako bih ručala s njim, iako bi to bio samo prijateljski ručak. Zatekao je Olivera u mojoj ordinaciji kako me ljubi i to nije dobro prošlo.

- Slušaj, Oliveru...

Ućutkao me je pokretom ruke. - Melani, sviđaš mi se, u redu? Znam da je onaj Stil prilično jasno pokazao da si njegova, ali ne bih rekao da sam čuo tebe kako to kažeš.

Osetila sam kako mi obrazi gore. - Znaš... - Šta?

- Pa, da budem iskrena... Trudna sam. Džona i ja ćemo se venčati.

- Oh. - Nasmehio se. - Ne mogu da kažem da nisam razočaran. Nadao sam se da bi između nas moglo biti nečeg.

- Bilo je zabavno. - Zaista sam to mislila. Nas dvoje smo imali vrelu vezu za jednu noć pošto smo završili fakultet. Posle toga se nismo čuli sve dok... Pa, dok se pre nekoliko nedelja nismo sreli u kafeu nedaleko od moje ordinacije.

- Ali dugujem ti jedan ručak - rekao je Oliver.

- Pretpostavljam... - Telefon me je prekinuo. Izvadila sam ga iz tašne. Tajson.

Tajson me sigurno ne bi zvao da nije nešto važno.

- Izvini. Moram da se javim. Oliver je klimnuo.

- Tajstone? - javila sam se na telefon.

- Doktorke, jesi li još u gradu?

- Da. Upravo sam završila pregled. Šta ima?

- Moramo da se vidimo.

*

Tajson je sedeo u mojoj ordinaciji. Otvorila sam je iako tehnički nisam smela to da radim. S Oliverom sam se rastala uz obećanje da ću ga pozvati. Ali neću ga pozvati. Znala sam to.

- Bio je to čudan osećaj - rekao je Tajson. - Našao sam se licem u lice s jednim od ljudi koji su... Bože, i dalje mi je teško da to izgovorim. Koji su me napastvovali, doktorke. S jednim od obih koji su me napastvovali.

- Na šta misliš kad kažeš "čudno"? - upitala sam.

- Nisam baš bio uplašen. Samo sam se nekako sledio.

- Meni to deluje kao savršeno normalna reakcija.

- Stvarno sam mislio da sam spreman da se suočim s njim.

- I suočio si se.

- Ali sam pobeo kao pičkica. A u to vreme su me njih trojica tako i zvali.

- Slušaj, ne dozvoli da te sad pogađaju te mentalne igrice koje su oni igrali s tobom kad si bio mali. Znam da ti je teško, ali sada si snažan i sposoban muškarac, Tajstone. Znaš to. Lari Vejd više ne može da te povredi. A ne mogu ni ona dvojica.

- Pa, oni mogu. Još nisu uhvaćeni.

- Ne, ne mogu. Ti im to nećeš dozvoliti,

- Baš kad je sve krenulo tako dobro. Džejd i ja ćemo se venčati. Mislio sam da sam spreman za taj susret. Stvarno sam verovao u to.

- Bio si spreman. Samo se nisi dugo zadržao. Molim te da se ne grizeš zbog toga, Tajstone. Daleko si dogurao. Nikome nije lako da se suoči sa svojim napadačem. To nije lako čak ni nekom tako jakom kao što si ti.

- Trenutno se ne osećam naročito jakim. Nasmejala sam se. - Jak si ti. Pogledaj samo šta si dosad postigao.

Odmahnuo je glavom, - Ne, nisam jak. Ne u poređenju s Džoom. Dvapat su uperili pištolj u njega, a on se nije uplašio. Kunem ti se da bi on ostao mrtav hladan i kad bi ga lav napao.

- Džona je izuzetan čovek. U tome se moram složiti s tobom. Ali, Tajstone, ti nisi ništa manje vredan. Ne zaboravi da tvoj brat nije pretrpeo ono što si ti pretrpeo od tih ljudi.

- On je to pretrpeo na svoj način.

- Jeste. Ali ne kao ti. Ne pokušavaj da izjednačiš te dve situacije, jer su sasvim različite.

- Samo sam hteo da... - Provukao je prste kroz kosu. - Hteo sam da budem jak. Da se suočim s Larijem. Morao sam da dokažem sebi da sam spreman. Da sam spreman da se oženim Džejd... i budem normalan.

Nasmejala sam se i potapšala ga po ruci. - To što osećaš sasvim je normalno, Tajstone. Savršeno normalno.

- Znaš na šta mislim, doktorko.

- Da. Znam. Ali šta je normalno? Srećan si. Zdrav si. Zaljubljen si. To je prilično normalno.

To ga je nateralo da se nasmeje. - Ti uvek sve savršeno objasniš.

- To mi je posao. - Nasmejala sam se.

- Izvini što sam te ometao. Treba Džou da pošaljem poruku i obavestim ga gde sam. Imaš li nekih obaveza?

Pogledala sam na sat. - Da. Za pola sata treba da se nađem s inspektorkom Li na piću. Treba da razgovaramo o onome što je saznala od Rodnija Kejtsa. Ja sam morala da odem usred razgovora s njim kad mi se Džona javio. Hoćeš li da nam se pridружиš?

- Ne, u redu je. Proveriću je li Džo i dalje u gradu. Ako nije, uhvatiću taksi do kuće.

- Taksi čak do Snou Krika? To je skupo.

Oteo mu se smeh. - Jednog dana ćeš shvatiti koliko su Stilovi bogati, doktorko.

Stidljivo sam se nasmešila. - Možda. Ja sam uvek bila veoma štedljiva. A što se vas tiče, ako imate novca, ne znači da treba da ga rasipate.

- Vožnja do kuće teško se može smatrati rasipništvom, doktorko. Vidimo se na ranču.

*

Rubi je sedela prekoputa mene za stolom u baru, obučena kao obično, samo što je ovog puta nosila crne pantalone. Opet je imala jednostavnu belu košulju sa samo jednim raskopčanim dugmetom. Kosa joj je bila vezana u čvrst rep. Na sebi nije imala ni traga šminke.

Bila je prirodno lepa žena divne figure. Imala je lepše grudi od mene i jedriju zadnjicu. Osim toga, bila je nekoliko centimetara niža od mene. Uopšte nije izgledala nezgrapno kao ja.

- Jesi li uspela da saznaš nešto o klubu budućih zakonodavaca? - Otpila sam gutljaj mineralne vode.

- Nije hteo da govori o tome ni za živu glavu - rekla je Rubi. - Čak je zaplakao. Rekao je da će ga ubiti ako nešto kaže. Mrmljao je kako su se bavili nekim gadnim sranjima, ali nisam uspela da izvučem nikakve detalje o tome. Međutim, nešto sam ipak saznala. - Da?

- Imali su finansijera. Sponzora. Jednog od članova kluba.

Potonula sam. Član kluba koji je imao dovoljno novca da podrži njihove aktivnosti. To je mogla biti samo jedna osoba. - Bredford Stil.

46.

Džona

Čuvar nam je prišao. - Vreme je isteklo.

- Mora da se šališ? - Ustao sam. - Možemo li da dobijemo još koji minut? Tek što sam ga naveo da progovori.

Lari je ustao. - Nema veze. Ionako bi trebalo da držim jezik za zubima.

Čuvar je odveo Larija, a meni je zavibrirao telefon. Tajson. - Zdravo, Tajse.

- Još si u gradu?

- Da, upravo sam završio s Larijem.

- Dobro je. Treba mi prevoz do kuće.

Ali ja nisam hteo da idem kući. Nikud nisam hteo da odem dok ne dođem do još nekih informacija, - Možeš li da sačekaš jedno sat vremena? Moram da svratim na jedno mesto,

*

Vendi Madigan je izgledala staro i umorno kad je sela naspram Tajsona i mene. S obe strane joj je stajao po jedan bolničar, a desno od nas bio je naoružan čuvar. Oni će biti svedoci našeg razgovora. Vendina kratka kosa bila je masna i zalizana. Izgledala je mnogo drugačije nego pre samo nekoliko dana.

- Zdravo, Džo - rekla je. Danas je bar bila pri sebi.

- Zdravo, Tajsone.

- Zdravo, Vendi - rekao je Tajson.

- Otkud vas dvojica ovde? - upitala je.

- Odgovori - rekao sam. - Trebaju nam odgovori. Uzdahnula je. - Rekla sam ti sve što sam mogla.

- Klub budućih zakonodavaca. O čemu se tu radilo?

- Znaš, Džo, mnogo ličiš na Breda.

- To si mi već rekla.

Okrenula se Tajsonu. - A ti... i ti ličiš na oca, ali ne toliko. Stvarno je strašno to što ti se dogodilo.

- Vendi, rekla si mi da je Tajson otet da bi moj otac bio kažnjen. Moram da znam detalje. - Počeo sam da dobujem prstima po stolu,

- Nije trebalo to da kažem.

- Da, ali ipak si rekla.

- To zvuči kao nešto što bih rekla tvom ocu.

- Tako je i bilo. Dok si mislila da sam ja on. Nasmejala se. - Ne budi smešan. Znam ko si ti. Iako stvarno izgledaš isto kao on.

Uzdahnuo sam. - Vendi, hoćeš da kažeš da se ne sećaš kako si me držala kao taoca?

- Zašto bih to uradila?

- Zbog toga si dospela ovamo - rekao sam. - Za boga miloga.

Jedan od bolničara me je pogledao,

- Vendi - kazao je Tajson. - Moramo da saznamo istinu. Ako ne možeš da govoriš o klubu budućih zakonodavaca, onda nam reci nešto o našem bratu.

- Rajan. - Sanjalački je sklopila oči.

- Rekla si da je on tvoj sin - kazao sam. - Ja sam imao šest godina kad se Rajan rodio. Sećam se da nam je majka bila trudna. Imala je veliki stomak.

- To su bili jastuci. Bredova ideja.

- Šta se desilo? Ako si ti Rajanova majka, zašto si ga se odrekla?

- Zato što bih sve učinila za Breda, a on je to tražio od mene.

- Zašto nam dosad nisi rekla za to?

- Obećala sam Bredu da nikome neću reći. A za njega bih sve učinila. Kako ste vi saznali za to?

- Ti si mi rekla. Kad si mislila da sam ja Bred.

- Zašto to stalno ponavljaš?

- Samo moram da znam da li je to istina. Je li Rajan tvoj sin?

- Jeste. On je moj sin. Moj divni sin.

- Moraćemo da uradimo test DNK - rekao je Tajson.

- Prvo moramo da kažemo Rajanu.

- Ja to treba da mu kažem - rekla je Vendi. - Ja sam mu majka.

- Ti mu nećeš prići - rekao sam kroz stisnute zube. - Mi ćemo se postarati za to. - Okrenuo sam se ka bolničarima. - Molim vas, ne dozvolite joj da stupi u kontakt s mojim bratom.

- Ne brinite. Nema pristup telefonu. Odahnuo sam s olakšanjem.

- Zar se nikad niste zapitali od koga je nasledio kreativnost? Od mene, naravno.

- Od tebe? Ti si bila novinarka, a ne umetnica - primetio sam.

- Ah, ali mogla sam da budem umetnica. Nekad sam volela da slikam. Ovde me puštaju da slikam. Hoćete li da vidite neke od mojih radova? Doktori kažu da su izuzetni. Čak genijalni.

Rajan nije slikar, ali proizvodi vino. Kreativan je u oblasti kojom se bavi. Kreativni genije.

Genije.

Lari je rekao da je Vendi genije. O, bože...

- Govoriš istinu, zar ne? - upitao sam je, - O Rajanu?

- Naravno. Više ne mogu da lažem.

Tajson je progovorio: - Rekla si da sam otet zbog otkupa. I da je to uradio neki neprijatelj mog oca. Ko je bio taj neprijatelj?

- O, to je mogao biti bilo ko od velikog broja ljudi.

- Tom Simpson i Teodor Matijas?

- Oni jesu imali razloga da mrze vašeg oca - kazala je Vendi - ali nijedan od njih nije oteo Tajsona da bi dobio otkup.

- Koje to onda bio? Začkiljila je. - Ja.

Progutao sam knedlu. Tajson je prebledelo i stegao sto. Ja sam njega stegao za rame nadajući se da će ga to malo umiriti.

- Ti si uzela otkupninu od pet miliona dolara? - To je samo ono što sam zaslužila. Dala sam vašem ocu svoje jedino dete! Tajson je ustao.

- Kučko!

- Polako, Tajse - rekao sam. Ponovo je seo.

- Vendi, ranije si nam rekla da ne znaš ko je podigao tih pet miliona dolara. Zašto si nas slagala? Ili nas sada lažeš?

Zakikotala se. - To je bila tajna. Nisam mogla da vam kažem.

- Zašto nam onda sad govoriš? - Jer hoću da vidim svog sina.

- Rajanu nećeš prići - rekao je Tajson škrugućući zubima.

- Ona je zatvorena ovde - kazao sam. - Ne može da dođe do njega.

- Bolje da i ne pokušava - rekao je Tajson. Onda se obratio Vendi: - Prava si mustra, a? Navela si Džejd da ti poveruje. I mene si uspela da ubediš. Samo je Džo bio sumnjičav i pokazalo se da je bio u pravu. Okrenuo se ka meni. - Bio si u pravu, Džo.

Odmahnuo sam glavom. - Nije mi nimalo drago što sam bio u pravu. Ovo će ubiti Rajana.

- Nikad ne bih povredila svog sina - rekla je Vendi.

- Šta mislite, zašto sam svih ovih godina ćutala? Nisam želela da mu uništim život. Ali on je stvarno poseban. On je dete začeto iz ljubavi dvoje ljudi koji je trebalo da budu zajedno. Savršen je u svakom pogledu.

Tajson je stezao sto tako da su mu zglavci pobeleli. - Kako si mogla? Jebote, bio sam dete. Imaš li ti uopšte predstavu šta su mi uradili? I šta su uradili Luku Vokeru? I zbog čega? Zato što si im ti rekla da to urade?

- Ja nisam imala ništa s postupcima bilo koga od njih - rekla je.

- Sve to su sami uradili.

- Kučko prokleta! - Tajson je lupio pesnicom o sto. Koliko god sam bio besan, morao sam se postarati da od Vendi izvučem što više. - Tajse, zašto me ne bi sačekao ispred? Smiri se malo. Nisi mi baš od pomoći.

- Ne. - Ponovo je seo. - To ne dolazi u obzir, dođavola! Ovo se tiče mene više nego bilo koga drugog.

Uzdahnuo sam i klimnuo glavom. U tome je bio u pravu. - U redu.

Vendi je zevnula. - Umorna sam. Mislim da više nisam raspoložena za priču.

- O, ima da pričaš, kučko - odsečno je rekao Tajson. Nasmejala se. To je izgledalo jezivo kao osmeh klovna u filmu strave i užasa. - Završila sam. Vodite me u moju sobu - rekla je bolničarima.

- Žao mi je, momci - rekao je jedan bolničar. - Izgleda da joj je dosta.

Prevrnuo sam očima. - Hajdemo - okrenuo sam se ka Tajsonu. Ustao sam, prišao Vendi i diskretno joj iščupao nekoliko vlasi s glave.

- Jao!

- Izvini - rekao sam. - Sat mi se zaglavio. - Protrljao sam zglob pokazujući to čuvaru koji je stajao s desne strane.

Bolničari su odveli Vendi.

Tajson je ustao staklastog pogleda. - Bože, Džo, šta da kažemo Rajanu?

- Ništa - odgovorio sam. - Ništa dok ne budemo imali čvrst dokaz. Proživio je trideset dve godine ne znajući za to. Ništa mu neće faliti da sačeka još malo. Ona ne može da stupi u kontakt s njim tako da smo mirni. A nadam se da ćemo ustanoviti da je kučka lagala.

- Kako?

Pokazao sam mu dlake u svojoj ruci. - Uzećemo pramen Rajanove kose i uporediti DNK. Ako rezultat bude negativan, on ne mora da zna ništa o ovome.

knjige.club

47.

Melani

Bredford Stil je bio finansijer zlodela kluba budućih zakonodavaca. To će ubiti Džonu.

- Najviše što sam uspela da izvučem od Rodnija jeste podatak da je klub budućih zakonodavaca osnovao moj otac i da se njegov rad u početku temeljio na sasvim zakonitoj poslovnoj ideji - rekla je Rubi - ali nije hteo da mi objasni o kakvoj je ideji reč. Onda je sve pošlo naopako.

- Kako to?

- Volela bih da znam. Rodni kaže da su njih trojica, moj otac, Simpson i Vejd, postali pohlepni. Odlučili su da malo zaobiđu zakon. Stil isprva nije shvatio šta ovi rade i nastavio je da ih finansira. Ali kad je saznao, povukao se, a oni mu to nikad nisu oprostili. Uvek su osećali da im nešto duguje.

- Što ih je moglo navesti da otmu Tajsona.

Rubi je odmahнула glavom. - Sumnjam u to. Za tu trojicu se svašta može reći, ali ne i da su glupi. Njima ne bi palo na pamet da otmu jednog od Stilovih sinova.

- To potvrđuje ono što nam je Lari rekao - kazala sam. - Ali Vendi Madigan tvrdi nešto drugo.

- Po onome što si mi ispričala, Vendi Madigan je luda - rekla je Rubi. - Naravno, Lari je sociopata. Tako da je teško reći kome od njih treba verovati.

- Kao psihoterapeut, trebalo bi da imam neku predstavu o tome. - Odmahnula sam glavom. - Ali nemam pojma. Upoznala sam Larija, ali ne i Vendi. Oboje su ljudi.

Rubi je otpila gutljaj pića. - Ta situacija je luda kako god pogledaš. Već znamo da su njih trojica pedofili i silovatelji. Nisam sigurna kako su sve to smislili i kako su se odlučili na to, ali kladim se da je sve počelo zbog novca.

- Zbog novca?

Klimnula je glavom. - Iako od teče nisam uspela da izvučem mnogo, ipak sam ustanovila da su moj otac, Simpson i Vejd bili veoma pohlepni. Nisu odrasli u bogatim porodicama kao Stil, a dok ih je on finansirao

navikli su na stalni priliv novca koji im je omogućavao da rade šta žele. Loše su primili njegovu odluku da im uskrati dalje finansiranje.

- Pa su našli drugi način da dođu do novca.

- Tačno.

- Seksualnim zlostavljanjem dece? Odmahnula je glavom. - Imam radnu teoriju. - Da?

- Ne može se mnogo zaraditi od zlostavljanja dece - rekla je Rubi. - To su radili samo radi svog poremećenog uživanja. Ali prodajom dece se može zaraditi.

Stomak mi se zgrčio i preplavio me je talas mučnine. - Prodajom dece?

- Ropstvo - rekla je. - Fini mali američki dečaci i devojčke za zlostavljanje.

- Ali Luka Vokera su ubili...

- Tačno. To znači da moja teorija ima manu. Ali, kao što sam rekla, to je samo teorija.

- Ostali nikad nisu pronađeni... - rekla sam više za sebe nego Rubi.

- Tako je. A proverila sam i vesti iz tog vremena. Vođene su velike istrage. Mislim, radilo se o nestaloj deci. Sva su jednostavno nestala bez traga. Jedino je Tajson pronađen.

- A njega je pustio Lari...

- Tačno.

- O, bože...

- Razmišljala sam o onom kratkom periodu dok sam živela sa svojim ocem. U početku je bio fin, pokušavao je da manipuliše mnome. A onda, kad je pokušao da me siluje, pobešla sam. Ali pitam se...

- Da?

- Pitam se da li je planirao da i mene proda. Rano sam se razvila. Sa četrnaest godina telo mi je izgledalo isto kao danas.

- O, moj bože... šta ako je Đina...

- I dalje negde živa? - Rubi je pročistila grlo. - Razmišljala sam o tome. Ali Rodni tvrdi da je našao njeno telo u garaži i da ju je kremirao.

- Je li moguće da laže?

- Razmišljala sam i o tome. - Odmahnula je glavom. - Ne želim da verujem ni u šta od ovoga. Stvarno ne želim. Ali kakva bi još finansijska korist mogla da se izvuče od zlostavljanja dece?

- A Đina više nije bila dete. Bar ne onda kad je umrla. Ili nestala.

- Istina. Ali i na ženama se može dobro zaraditi, a Đina je bila prelepa.

To je tačno. Imala je maslinast ten, tamnu kosu, tamnosmeđe oči... Mnogo je ličila na svoju majku. Trgla sam se. I na svog ujaka.

- Moguće je da sam na potpuno pogrešnom putu - nastavila je Rubi.

- Ovo je samo radna teorija. Treba nam još podataka. A ljudi od kojih sada možemo da ih dobijemo su Rodni, Lari Vejd i Vendi Madigan. Ali Lariju i Vendi se ne može verovati, a Rodni neće da priča.

- Hmm... - Šta?

Oklevala sam da iznesem svoju ideju jer Džonin novac nije bio moj. Ali kad smo posetili Frederika Džolija, registrovanog agenta firme koja je bila vlasnik kuće u kojoj sam držana kad su me oteli, Džona je rekao da bi mogao da mu plati da progovori.

- Šta misliš, koliko je tvoj teča odan onoj trojici?

- Mom ocu i ostalima? Kao što sam ti rekla, plakao je, Melani. Nisam mogla da poverujem. Bio je prestravljen. Ako mene pitaš, mislim da se tu pre radi o strahu nego o odanosti.

- Kažeš da su ona trojica pohlepni. A Rodni?

- To ne bih znala, ali svi vole novac.

- Da li bi progovorio za novac?

Nasmejala se - Nemaš ti te pare, a nemam ih ni ja.

- Ima ih moj verenik, a veruj mi, on želi da se sve ovo raščisti ništa manje nego nas dve. Možda i više nego nas dve.

48.

Džona

Sutradan sam morao rano da izađem na pašnjake. Kad sam završio posao, vratio sam se kući da ručam s Melani. Ona je sva blistala. Trudnoća joj je prijala. Pored svega što se dešavalo ona je bila moja mirna luka u olujnom moru. Kad smo se vratili kući razgovarali smo o onome što smo saznali prethodne večeri. Mils me je govornom poštom obavestio da je kuća u kojoj se Simpson skrivao i u kojoj je Kolin Mors držan u zatočeništvu, mučen i silovan, u vlasništvu neuhvatljive korporacije "Fleming", iste one kojoj je pripadala kuća u kojoj je držana Melani.

I dalje sam u šoku zbog saznanja da je moj otac finansirao zlodela kluba budućih zakonodavaca. Dok me je Vendi držala u svojoj kući, Tom je rekao da mu moj otac duguje, da u njegovom testamentu postoji nešto što mi ne znamo.

Odmahnuo sam glavom. Ništa od toga nije imalo nikakvog smisla.

Ili jeste?

Moj otac, na kojeg sam se uvek ugledao kao na čvrst oslonac, postao je enigma za mene. Nikad mi nije bilo jasno zašto je zataškao ono što se desilo Tajsonu i zašto nam nije dozvolio da to rešimo onako kako je trebalo...

Morao sam da se suočim s istinom.

Morao sam da se suočim s istinom da moj otac možda nije bio ono što sam ja mislio da jeste. Možda je dobio dete s drugom ženom i podigao ga kao dete moje majke.

Možda je doprineo samoubistvu moje majke. Možda čak i otmici mog brata.

- Džona? - Melani je dodirnula moju ruku. Okrenuo sam se prema njoj. Bila je prelepa i predstavljala je sve dobro na ovom svetu.

Bio sam zahvalan Bogu na njoj.

- Dobro sam. - I stvarno je tako. Sve dok imam nju.

- Znam da ti je sad teško - rekla je. - Ali prebrodićemo ovo. I saznaćemo istinu ako bude moguće.

Nasmehio sam se, prineo njene prste usnama i poljubio ih.
A onda mi je telefon zazujao.

*

Melani me je preklinjala da ne idem, ali obećao sam joj da ću se vratiti. Dok sam se zaustavljao na kolskom prilazu Simpsonove kuće u gradu, pogledao sam prema svom gležnju gde je bila skrivena futrola s pištoljem i ponadao se da ću biti u stanju da održim obećanje.

Mils i Džonson su našli Simpsona. Ironično, krio se u svojoj kući. Zašto je bio toliko glup da se vrati? Nisam to znao. Ali pošto sam znao da je Brajs u Grand Džankšenu sa svojom majkom i da je Henri bezbedan kod Tajsona s Mardž, morao sam da pokušam.

Ovog puta nisam bio sam. Pogledao sam svoj telefon. Upravo sam bio pozvao policiju. Oni će doći ubrzo za mnom. Tom Simpson se ovog puta neće izvući.

Izašao sam iz kamioneta i nečujno krenuo prema vratima. Pritisnuo sam kvaku i, začudo, bilo je otvoreno. Izvadio sam glock i ušao. - Tome? Znam da si ovde.

Udahnuo sam. Nešto je kuvao. Čudno. Mirisalo je kao pasulj.

Ušao sam kroz kuhinju...

Nešto teško me je udarilo u potiljak.

- Baci pištolj, Džo.

Progutao sam knedlu. Već dvaput je u mene bio uperen pištolj, a ovo je bio drugi put da mi ga je neko prislonio uz glavu.

Koliko god to nisam želeo, pažljivo sam spustio pištolj na sto pored sebe dok su mi živci igrali.

- Sad se okreni. Poslušao sam.

Tamo je stajao Tom. Njegova ofarbana kosa bila je masna i prljava, a plave oči jezivo mirne. - Ovo je treći put, Džo. Treći put otkako sam otišao srećemo se licem u lice. A ovog puta se nećeš izvući živ. Zbog tebe sam izgubio ženu, sina i unuka.

- Za to si sam kriv - rekao sam. - Tvoji postupci su doveli do toga, a ne moji. Ja sam samo otkrio ko si ti zaista.

- Ko si ti da to radiš? Moja porodica i ja smo bili srećni.

- Ti i tvoja porodica ste živeli u laži. Nikad više nećeš videti svog sina i unuka. To mogu da to garantujem.

- Grešiš. Povратиću svoju porodicu.

- Nećeš ako me ubiješ.

- Evelin me voli. Voli me i Brajs. Voli me i beba. Oni će me ponovo primiti.

Zadrhtao sam. Ovog puta je zaista nameravao da me ubije. Osećao sam to u kostima.

“Melani”, rekao sam u sebi, “volim te. Nikad neću prestati da te volim. Pričaj našem detetu o meni. Reci mu koliko ga volim.”

Pomisao da nikad neću videti svoje dete ubijala me je.

A sad... Melani i Tajson će bez mene morati da urade analizu DNK i kažu Rajanu istinu.

Oni su jaki. Moći će oni to. Melani će roditi našu bebu i biće divna majka, čak i bez moje pomoći.

- Tako mi je žao - naglas sam rekao.

- Sad ti ništa ne vredi da se izvinjavaš, Džo. Trgnuo sam i vratio se u stvarnost. - Nisam govorio tebi.

Onda mi je do ušio dopro prodoran zvuk.

Tom je skoro iskočio iz kože koliko se trgao, a ja sam to iskoristio i udario ga izbivši mu pištolj iz ruke. Oružje je tupo udarilo o tepih.

Udahnuo sam. Dim. Zvuk je proizvodio jedan od detektora dima. U kuhinji. Pasulj je počeo da gori. Dok je Tom još bio dezorijentisan, dograbio sam pištolj i uperio ga u njegovu glavu.

- Izgleda da se situacija obrnula - rekao sam kroz stisnute zube.

- Ne možeš me ubiti, Džo. Nemaš ti petlju za to. Stegao sam dršku pištolja. - Iskušaj me.

- Nećeš to uraditi.

- Oteo si, mučio i silovao mog brata. Ubio si sestrića svoje žene. Mučio si i silovao Kolina Morsa i bog zna kakve si još gnusne stvari učinio. Zašto te ne bih ubio?

Mrko sam ga gledao kipteći od besa. Osećao sam kako sav treperim. Bilo bi tako lako prosvirati mu metak kroz glavu, okončati život nekom ko ne zaslužuje da živi.

- Pomisli na Brajsa. Svog najboljeg druga. Mog sina. Preklinjem te, Džo. Smiluj se na jadnog starca.

Zapeo sam oroz. - Moja samilost je odavno iščezla. Sirene su zavijale u daljini. Tom se grozničavo osvrnuo.

- Čuješ li? - upitao sam. - Policija dolazi po tebe, Tome. Sad svi znaju za to. Svi znaju koliko si izopačen. Ne moram da te ubijem. Dobićeš kaznu koju zaslužuješ. Patnje koje zaslužuješ. Znaš li šta u zatvorima rade zlostavljačima dece? Jesi li skoro posetio Larija?

Tom je glasno progutao knedlu. Nekoliko sekundi kasnije trojica naoružanih policajaca upali su u kuću.

- Sad možeš da spustiš pištolj, Džo - rekao je Stiv Dugan. - Mi ga preuzimamo.

Spustio sam ruku, ali Tom je munjevito reagovao.

Oteo mi je pištolj iz ruke i dok sam očekivao da budem pogođen, sobom se razlegao pucanj.

Tom je ležao na podu kuhinje. Krv mu je tekla iz glave, a skerletna moždina curila je na linoleum.

Potisnuo sam gnev. Đubre se ubilo.

- Sranje. - Dugan je dao znak jednom od kolega. - Proveri je li mrtav.

Jedan policajac je kleknuo pored Toma i opipao mu vrat. - Nema pulsa.

- Gotov je - rekao je Dugan. - Obavestiću islednika. Udaljio sam se okrenuvši glavu od prizora koji se odvijao preda mnom. Srce mi je usporilo, a koža me je peckala. Imao sam utisak da sve to posmatram sa strane, kao da na televiziji gledam rasplet nekog filma.

Tom je odabrao da se ubije, umesto da se suoči sa zasluženom kaznom.

Na kraju, posle svega što je uradio, posle svega što je moja porodica pretrpela zbog njega, pokazalo se da je najobičnija kukavica.

Prišla mi je jedna policajka. - Gospodine Stil? Jeste li dobro?

Glas joj je zvučao slabašno kao da dopire iz jeftinog voki-tokija kakvima smo se Brajs i ja igrali kao deca. Klimnuo sam glavom.

Bio sam dobro. Prebrodiću ja ovo. Dočekaću rođenje svog deteta, živeću sa ženom koju volim. Žudeo sam da sve to ostavim za sobom, da se usredsredim na život s Melani i našim detetom. Da uživam sa svojom porodicom. Možda da dobijem još dece i gledam kako se Tajsonu i Džejd rađaju deca, moji bratanci i bratanice. I Rajan i Mardžori će jednog dana zasnovati porodice te će na kraju biti mnogo malih Stilovih.

Ta misao bezmalo mi je izmamila osmeh.

Bezmalo.

Ali još nisam mogao da se nasmešim, jer nije bilo gotovo.

Ako su moje sumnje tačne, kad budem imao neophodni dokaz, moraću svom bratu da saopštim strašnu istinu o tome ko mu je majka.

Ali to nije sve.

Jedan čovek je i dalje na slobodi. Najopasniji od njih. Onaj koji je dosad bio neuhvatljiv. Teodor Matijas, ili Niko Kostas, Majlo Sančez i niz drugih pseudonima. Onaj koji je osnovao zloglasni klub budućih zakonodavaca. Onaj koji je organizovao otmicu, mučenje i napastvovanje mog brata. Onaj koji je silovao svoju sestričinu i pokušao da siluje rođenu ćerku. Onaj koji je najverovatnije ubio Džordan Hejs.

Ako se zlo može meriti nekom skalom, onda je on najveći zlikovac među njima trojicom.

Niko od nas neće biti zaista bezbedan dok on ne bude uhvaćen.

49.

Melani

Nekoliko dana kasnije...

Džona mi je u ruke gurnuo kesu s poklonom. - Siđi - rekao je nežno. - Obuci ono što nađeš u ovoj kesi i čekaj me. Na kolenima.

Nasmešila sam se. Nedostajao mi je . Nekoliko dana nismo vodili ljubav. Previše toga se dešavalo.

Ali on je odmahnuo glavom. - Ne radi se o tome. Ne želim ništa da rizikujem dok se dete ne rodi. Moramo da budemo oprezni.

- Ja sam lekarka, Džona. Savršeno je bezbedno voditi ljubav tokom trudnoće.

- Nisam ja protiv seksa. Ne bih mogao da te ne spopadnem toliko dugo. Ali zabrinut sam. Ne želim da budem previše grub.

- Šta ako je to želim?

Nasmešio se. - Oboje ćemo dobiti ono što želimo. Obećavam ti. Ali sad na umu imam nešto drugo.

Klimnula sam glavom ugrizavši se za usnu. Uzela sam kesu i sišla. Otvorila sam vrata tamnice i ušla. Nasmešila sam se. Krevet je bio prekriven cvetovima lavande i laticama ruže.

Džona je tako divan.

Otvorila sam kesu i zapanjila se.

Unutra su bili božanstven grudnjak i gaćice od ljubičaste svile ukrašene čipkom. Komplet "Ponoćno sanjarenje" iz prodavnice donjeg rublja u blizini moje ordinacije.

Užasno će odudarati od mojih zelenih očiju. Iako sam obožavala ljubičastu boju, nikad je nisam nosila. Ali, bože, čeznula sam da to obučem. Kako sam samo žudela da osetim tu meku svilu na koži.

I osetiću je. Uostalom, Džona mi je rekao da to obučem. Htela sam da mu udovoljim više nego išta.

Skinula sam se, složila odeću i spustila je na kanabe u podnožju kreveta. Nasmešila sam se dok sam skidala svoje ružičaste gaćice od satena. Džona mi je zabranio da u ovoj prostoriji nosim pamučno rublje.

Načisto sam prestala da ga nosim, kako me nikad ne bi zatekao nespremnu.

Polako sam obukla ljubičastu čipku pustivši da mi njena mekoća miluje kožu. Osmotrla sam se u ogledalu iznad kreveta.

Nije loše. Čak i s mojim zelenim očima.

Kleknula sam pored kreveta i čekala Džonu.

Nekoliko minuta kasnije čula sam vrata.

- Lepotice - rekao je tiho iza mene. - Jednostavno si zanosna.

Nisam se pomerala dok je on koračao preko mekog tepiha. Zatim je seo u kožnu fotelju.

- Dođi - rekao je, - Klekni pored mojih nogu, Melani. Klekni i potpuno mi se predaj.

Nasmešila sam se dok sam ustajala i prilazila mu. Kleknula sam ispred njega.

- Tako si lepa sa tim plavim talasima koji ti padaju na ramena. To rublje nije dovoljno dobro za tebe.

Zaustila sam da nešto kažem, ali on me je zaustavio.

- Volim te. Volim te, Melani. - Dodirnuo mi je kosu i provukao nekoliko pramenova između prstiju. - U meni će uvek postojati tama, ali ti si razvejala onaj njen loše deo. - Spustio je dlan na moj obraz. - Ti i tvoja ljubav. Hvala ti na tome.

- Volim te - rekla sam.

Džona je iz prednjeg džepa izvadio baršunastu kutijicu i otvorio je. - Pre srećan sam što ćemo dobiti bebu, ali ne želim da ni jednog treća misliš da je to razlog što ti nudim ovo. Da je dete razlog što želim život s tobom. - Izvadio je prsten iz kutijice.

Ostala sam bez daha. Kamen je bio ogroman. I nije bio providan, već najsvetlije nijanse ljubičaste. Boje lavande. Da li je to svetli ametist?

Kao da mi čita misli, Džona je rekao: - To je dijamant. Boje sleza. Izuzetno redak, baš kao ti.

- Savršen je - promucala sam.

Uzeo me je za levu ruku i stavio mi taj predivni prsten. - Onda ga nosi. Zauvek. Pokaži svetu da si moja. Udaj se za mene, Melani, i učini me najsrećnijim čovekom na svetu.

Uzdahnula sam i spustila obraz na njegovo koleno. - Volim te, Džona. Biće mi čast da se udam za tebe. A u ovoj sobi ti se predajem. Potpuno.

knjige.club

EPILOG

Rajan

Poslednje bure vina je bilo poslato na flaširanje i moja naporna sezona konačno je privedena kraju. Znam da sam zanemario porodicu, što nije pošteno prema njima, zato što su i Tajson i Džona mnogo propatili.

Pošto se Džona vratio žena koja ga je proganjala smeštena iza rešetaka duševne bolnice, a dvojica Tajsonovih otmičara sređena, moja porodica je najzad počela dobro da živi.

Džejd i Tajson i Džona i Melani planirali su svoja venčanja. U stvari, Mardžori je planirala sve. Uskoro treba svi da otputujemo na Jamajku na svadbu. Melani je trudna. Za nekoliko meseci ću postati stric. Kad god pomislim na to, osmehnem se. To će biti dobro za Džoa. Taj čovek je rođen da bude otac. Odgovorno se starao o nama kad smo bili mali, iako će on to, naravno, poreći. Ali Melani je veoma dobro uticala na njega. Napokon je počeo da gubi onaj osećaj krivice koji ga je tako dugo izjedao. Mnogo toga je preturio preko glave poslednjih meseci. Zaslužio je svu sreću ovog sveta. I on i Tajson su je zaslužili.

Bio sam krenuo u glavnu zgradu da večeram sa svojom porodicom. Ubuduće ću aktivno učestvovati u potrazi za poslednjim Tajsonovim otmičarem. Znali smo mu ime i nekoliko pseudonima. Naći ćemo ga. Moja braća i ja smo bilo dovoljno odlučni da to uradimo. Ali prvo ćemo njih dvojicu da oženimo.

Dok sam ulazio u kamionet, u džepu mi je zavibrirao mobilni. Bio je to neki nepoznat broj iz Grand Džankšena.

- Rajan Stil - javio sam se.
- Rajan Stil? Rajan Voren Stil?
- Da, taj sam. Izvolite, ko je to? Iz telefona se začuo tih plač.
- Halo? - rekao sam.
- Rajane - rekao je ženski glas. - Rajane, mili moj. Ovde tvoja majka.

Zahvalnost

“Predaja” predstavlja kraj Džoninog i Melaninog puta, bar što se tiče njihove veze. Poput Tajsona i Džejd, i oni će se pojaviti u narednim knjigama, ali fokus će biti na Rajanu. Rastanak s jednim parom uvek je tužan, ali radujem se što ću s vama podeliti priču o Rajanu.

Veliko hvala mojim izuzetnim urednicama Selini Samers i Mišel Hamner Mur. Vaše sugestije su mi bile neprocenjive kao uvek. Hvala mom lektoru Skotu Sondersu i mojim korektorima Džejn Rarden, Liji Ferčajld, Ejmi Grišman i Krisi Sonders. Hvala svim divnim ljudima iz “Voterhaus presa”: Meredith, Dejvidu, Kurtu, Sajli, Džonu, Ivon, Džin i Robin. Korice ovog serijala izgledaju više nego savršeno zahvaljujući Meredith i Ivon.

Posebno zahvaljujem Dejvidu, Džonu i Meredith što su nepokolebljivo verovali u mene i moj rad. Prvo mesto na listi “Njujork tajmsa” san je svakog pisca, a vi ste mi pomogli da to ostvarim. Nema reči kojima bih opisala svoju zahvalnost.

Veliko hvala mojoj asistentkinji Ejmi Denim na tome što je održala u životu moje društvene medije dok sam ja bila zauzeta pisanjem. Ne bih u tome uspela bez tebe!

Hvala članovima mog uličnog tima “Hart and soul”. Članovi tog tima prvi su videli ovu knjigu i cenim vašu podršku, uvide i uopšteno dobre vibracije. Svi mi značite više nego što možete da zamislite.

Hvala mojoj porodici i prijateljima koji su me uvek podržavali i svim obožavaocima koji su nestrpljivo iščekivali “Predavanje”. Nadam se da ste uživali.

Hvala mojim lokalnim spisateljskim grupama “Kolorado romans rajters” i “Hart of Denver romans rajters” na njihovoj ljubavi i podršci.

Nadam se da ste uzbuđeni koliko i ja što započinjemo Rajanovo putovanje!

Beleška o autoru

Autorka najprodavanijih knjiga *Njujork tajmsa* i *Ju es ej tudeja*, Helen Hart, zaljubila se u pisanu reč još dok joj je majka čitala priče za laku noć. Prvu priču napisala je kad joj je bilo šest godina i otada ne prestaje da piše. Pored toga što je nagrađivan pisac savremenih i istorijskih ljubavnih i erotskih romana, Helen je majka, nosilac crnog pojasa tekvondoa, zaljubljenik u gramatiku, ljubitelj crnog vina i sladoleda *Ben end Džeris*. Živi i radi u Koloradu. Helen voli da čita pisma čitalaca.

knjige.club

Scan: Tony

Obrada: Mila

knjige.club